

Greif sınıfın davasıdır! Dayanışmaya!

s.10

“Direnişin kalesini yarattık!”

Greif'in öncü işçilerinden, aynı zamanda DİSK Tekstil Fabrika Baştemsilcisi Orhan Purhan'la örgütlenme sürecinden başlayarak sürmekte olan direnişe kadar pek çok konu üzerine ayrıntılı bir sohbet yaptık. Purhan, *Kızıl Bayrak*'a örgütlenme sürecinde yaşadıkları zorlukları nasıl planlı ve disiplinli bir çalışmayla aştıklarını, TİS sürecini ve özellikle de TİS sürecinde sendika yönetiminin ibretlik tutumunu ve direnişleri sırasında yaşadıklarını anlattı.

s.26

Venezuela'da çeteler iş başında

Arkadaş,
bu büyük, anlamlı ve onurlu direnişi yalnız bırakma.

Direnişi sahiplen,
kodamanların ezme için ellerinden gelen her şeyi yaptığı, nasırlı ellerle yazılan bu büyük onurlu mücadeleye arka çık!

Devrimci 8 Mart hazırlıkları başladı!

İstanbul, Ankara
Gebze, Bursa
İzmir 8 Mart programları...

-s. 23-

Greif işçilerinin davası kazanacaktır!

Eskiye ait tüm alışkanlıkları, düşünme ve davranma kalıplarını yıkıp geçmek için mücadele vermeliyiz. Bunun Greif'teki somut karşılığı taban örgütlenmesini geliştirmek, sınıf mücadelesinin değerleri ve devrimci politikasıyla donanmaktır.

Greif'in yürekli işçileri çıktıkları yolda inanç ve kararlılıkla yürümeye devam ediyorlar. Şimdiden sınıf hareketi tarihine geçecek bir büyük deneyim yarattılar. Direnişin gücüyle ciddi engelleri aşarak, çok önemli maddi ve moral kazanım elde ettiler. Sınıf mücadelesinde bundan sonra daha büyük gelişmeler için sağlam bir dayanak noktası yarattılar. İşçi sınıfının yıkıcı, yaratıcı ve devrimci potansiyellerinin görünmesine vesile oldular. Yaptıklarıyla kanıtladılar, tarih bilgisi ve devrimci teorinin yıkmakta zorlandığı geri düşünme ve davranma kalıplarını her anı büyük derslerle dolu direnişleriyle yıkmayı başardılar. Üstelik bunu da, büyük ölçüde devrimci mevziler dışına, işçi sınıfının maddi ve kurumsal birikimlerinden uzak yaptılar. Elbette bunun olması, devrimci gelişmenin doğasına uygundur. Değişim bir kez daha kurulu düzenin içinden, onun eskiyen ve enerjisini kaybetmiş, düzenini kurmuş unsurlarından değil, dışından gelecekti. Öyle de oldu. Bunun için yıllardır bu düzen içerisinde sınıf mücadelesi, özelde ve daha çok da sendikaların hali konusunda ahkam kesen, ama gerçekte mevcut düzenin bir parçası olan kravatlı takımı, alışılmadık bir dil ve mücadele tarzıyla karşılaştıkları Greif direnişçilerinden ürküyorlar.

Elbette Greif işçileri pekçok bakımdan henüz yolun başında ve onların omuzlarına yaslanarak sınıf mücadelesinin devasa sorunlarının üstesinden gelmek pek mümkün değil. Ama can çekişen eski düzen yıkılmaya mahkumdur. Greif direnişçileri, bu düzeni sırtlarında taşımaktan bıkmış, homurdanmakta olan, ama nasıl yapacağını bilemeyenleri cesaretlendirmiş, ilham vermiştir. Bunun için Greifler çoğalacak ve Greif'in davası mutlaka kazanacaktır.

Engelleri yıkmak için kesintisiz mücadele!

Greif'in tarihsel anlamı ve geleceği ile ilgili söyleyeceklerimizi burada bırakalım. Bu kadarı gelişmenin değeri ve yönü konusunda bakışımızı, buradan gelen inanç ve güvenimizi ortaya koyuyor. Fakat kavga sürüyor, mevcut olanı kazanmadan, onun sorunlarıyla boğuşmadan hiçbir dava kazanılmıyor. Bunun için dikkatimizi direnişin bugünkü sorunları ve önündeki bazı engellere toplamalıyız. Burada da özellikle bu bakımdan önemli gördüğümüz bazı noktalar üzerinde, özellikle de direnişin devrimci enerjisini soğutmak, onun yaydığı düşüncelerin işçi sınıfının geniş bölükleri içerisinde yayılmasını engellemek için ortaya çıkarılan bilinçli ve hesaplı engeller üzerinde durmak istiyoruz.

Bu engelleri çıkarıncılar özellikle, direnişin yarattığı hafızaya yönelebiliyorlar. Gelişmelerin hızı içerisinde geride bırakıldığı sanılan pekçok önyargı eski düzenin sahipleri tarafından yeniden inşa ediliyor. Bunlar özellikle sürecin neden sonuç ilişkisi içerisindeki iç örgüsünü koparmaya oynuyorlar. Çoğu zaman yerleşik önyargılar ve çıkarlar öyle gerektiği için gerçekler, nasıl

görülmek isteniyorsa ona uyarlanabiliyor. Bunun için bütün parçalanıyor, neden-sonuç bağı kopartılıyor, gösterilmek istenen gösteriliyor, hazır düşünme kalıpları dayatılıyor. İşte tam da bu türden hamleleri gördüğümüz için Greif'te yaşananlarla ilgili, özellikle işgalin başlangıç aşamasına ilişkin bilgilerimizi tazelemekte fayda görüyoruz.

Fiili-mücadele yolu bilinçli bir tercihtir!

En baştan başlayalım. Greif'te mücadelenin fabrika işgaline dönüştürülmesinin tüm sorumluluğu fabrika komitelerinin önderliğinde mücadele eden işçilere aittir. Öyle ki işçilerin sendika yönetiminin dış geçiremediği fabrikadaki örgütlü işçi inisiyatifi süreci, tam da bilinçli ve hedefli bir biçimde, elbette kazanmak için bu noktaya getirmiştir. Greif fabrika örgütlenmesi bundan ne pişmandır, ne de gelinen yerde sendika yönetimlerinden aman dilemektedir. İşçiler ortaya koydukları mücadele gücü ve inisiyatifiyle tok bir kazanma iradesi ortaya koyuyorlar, sendika yönetimlerinden yardım dilenmiyorlar, zaten bugüne kadar da daha çok köstek olmamalarını sağlamaya çalıştılar. Elbette bunun yanında da sendikaların imkanlarını direniş için kullanmak istiyor, sendikal örgütlülüğün içerisinde bulunan sınıf kardeşlerinin dayanışmasını bekliyorlar.

TİS sürecine gelelim. Örgütlenme süreci tamamlanıp yetkinin alınmasından sonra başlayan TİS sürecine en başından itibaren işçilerin inisiyatifi damgasını vurmuştur. Haklı ve meşru gördükleri taleplerinden oluşan bir TİS taslağı belirlemiş ve sendikaların önüne koymuşlardır. Taslakta yer alan "Taşeronlaştırmanın kaldırılması" talebini gören Rıdvan Budak'ın tepkisi, "bu talepleri kazanmak hayal" diyerek, daha baştan onu reddetmek olsa da, işçiler taslakta herhangi bir değişiklik yapılmasına izin vermemişlerdir. İşte bu TİS taslağıyla işyeri

temsilcilerinin de katıldığı görüşmelere geçilmiştir.

Görüşmeler beklendiği gibi ücretler ve sosyal haklarla birlikte taşeronlaştırma konusunda tıkanmıştır. Greif'te işyeri temsilcilerinin de katıldığı TİS görüşmelerinde, Greif yönetimi işçilerin taleplerini kabul etmemiş ve geri adım atmayacağı yönünde kesin bir kararlılık ortaya koymuştur. Bunun üzerine işçilerin iki seçeneği vardı. Ya uzun, bıktırıcı ve Greif yönetimine zaman tanıyacak yasal TİS prosedürünü bekleyeceklerdi ya da fiili eyleme geçerek Greif yönetimine taleplerini kabul ettireceklerdi. İlk yol Greif ve sendika yönetiminin tercih ettiği yoldu. Ancak bu yolun işçilere kazandıracığı pek fazla bir şey yoktu. İşçiler bunun için kendi inisiyatifleriyle ikinci yolu, yani fiili-meşru mücadele yolunu seçtiler ve işgal eylemine başladılar.

Asıl sorun direniş kırılcılığıdır!

Bu aşamada DİSK Tekstil yönetiminin işçilerin inisiyatifini tanımayarak kamuoyu önünde direniş karşı tutum alması, sendika yönetimiyle işçileri sert biçimde karşı karşıya getirmiştir. Çünkü işçiler, mücadelede inisiyatif alırken sendika yönetimi, bu aşamada bu tutumuyla objektif olarak grev kırıcı bir pozisyona düşüyordu. İşte bu nedenle de direnişçi işçilerin hedefi oldular, işçiler bu grev kırıcı tutumu geri aldırarak için DİSK'in kapısına kadar gittiler. Tekrarlayalım, eğer DİSK Tekstil yönetimi, işgal eylemi başladıktan sonra kendisini objektif olarak grev kırıcı konuma sokan tutumu almamış olsaydı, işçilerin tepkisi de bu en başta böylesine sert olmayacaktı.

Baskıları sonuç verdi ve DİSK Tekstil yönetimi en azından bu direniş kırıcı tutumundan vazgeçmek zorunda kaldı. Ama işte böylelikle de sendika yönetimiyle işçiler arasında büyük bir uçurum da açılmış oldu. Üstüne de inisiyatiflerinin aşılması ve işçilerin iradelerine boyun eğmeyi reddetmeye devam etmesi karşısında sendika yönetimi, sendikaların

kapılarını fiilen işçilere kapattı.

Yönetimin böyle davranmasının nedeni ortaydı: Greif işçilerinin bağımsız hareket etme gücü ve iradesi, hem alıştıkları bürokratik sendikacılık anlayışlarına uymuyordu, hem de çıkarları başka türlü davranmalarına izin vermiyordu. Öte yandan sendika yöneticilerine kesin bir itaatin istendiği mevcut sendikal düzende yetişmiş-eğitilmiş sendikacılar da Greif işçilerinin bu tutumunu anlamakta zorlanıyorlardı, hala da zorlanıyorlar. Bunlar “nasıl olur da sendika üyeleri sendika yöneticilerinin inisiyatif dışında hareket edebilir?” sorusunu sormaktan kendilerini alamıyorlar, hatta açıktan sormaktan ve tartışmaktan da kaçınıyorlar.

“Söz-yetki-karar işçiye” sloganının lafta kalmaması için...

Ancak Greif işçilerinin tutumu, her şeyden önce DİSK’in tüzüğünde de yer alan ve hemen her yöneticinin lafa başlarken kullandığı sınıf sendikacılığının çok temel bir ilkesinin, “söz-yetki-karar hakkı işçilere” sloganında ifade bulan ilkesinin bir gereğidir. Bu sloganı sıklıkla kullanıp da onun ne anlama geldiği konusunda düşünmekten kaçınanlar ya da işlerine gelmeyenler için Greif işçisinin tutumu anlaşılmazdır.

İşte böyle düşünenlerin bir kısmı işi, Greif direnişi karşısında, yalnız bırakılan işçilere sahip çıkacaklarına, “hakları-hukukları çiğnenen yöneticiler”e destek verebiliyor, hatta işçilerin yüzyüze kaldıkları çeşitli zorlukları da yaptıklarının cezası olarak görebiliyorlar.

Bu yaklaşım, sendikal demokrasiyi, özelde de işçilerin sendikalarını yönetmek üzere tabandan örgütlenme haklarını, bürokratik ayrıcalıklarına dokunulmamak kaydıyla, onların yönetimlerinin izin verdiği sınırlarda ve kontrolleri dahilinde tanımaktadır. Bu ölçüde de sendikal demokrasi, yönetimin icazeti altında ve onun bahsettiği kadardır. Aksine davranan, yani sendikal yönetimlerin inisiyatif ve icazeti dışındaki her aşağıdan inisiyatif, “bozguncu” olarak tanımlanıp mahkum edilmekte, çeşitli yöntemlerle üstesinden gelinmektedir.

Oysa taban örgütlenmeleri kadar, bu örgütlenmelerin sendika yöneticilerinden bağımsız olmaları sınıf sendikacılığı ilkelerinin, yani gerçek bir sendikal demokrasinin gereğidir. Çünkü böylelikle

işçiler hem bürokratik yozlaşmanın üstesinden gelirler, hem de sendikalarını iradelerinin gerçek bir taşıyıcısı haline getirebilirler. Sendikalar bu durumda sermaye karşısında mücadelenin güçlü kaleleri haline dönüşebilirler.

Biçimsel değil gerçek bir sendikal demokrasi

Bugüne kadar sendika yöneticileri, biraz da işçi sınıfının tabandan yeterince örgütlü ve mücadeleci olmamasından dolayı, sendikal demokrasinin biçimsel kurumlarını (temsilcilik seçimleri, TİS komiteleri vb.) belli bir rahatlıkla uyguluyor görünecek örnekler verebiliyordu. Çünkü aşağıdan bu zeminleri kullanacak güçlü ve örgütlü bir işçi iradesi olmayınca, bu zeminler de göstermelik kurumlar olarak sendika yönetimlerinin kendilerini pek demokrat göstermeleri için kullanılıyordu. Fakat işte özellikle son dönemde işçi sınıfı giderek, inisiyatif almaya, en geri sendikal zeminleri dahi kullanmaya çalışmaya, hesap sormaya çalışınca bugüne kadar, pek demokrat geçinen sendika yönetimleri de zorlanmaya başladı. Aşağıdan yükselen basınç o kadar güçlü ki, Türk Metal gibi mafya örgütleri bile, bu basıncın altında ezilmemek için işçilerin öfkesini yumuşatmak amacıyla sendikal alanda kanallar açarken, böylelikle zaten bu alanda duran Birleşik Metal gibi sendikalarla arasındaki görüntüdeki farklar silikleşti.

Sendikal mücadelede yasalılık ve bürokratism, sınıf mücadelesindeki artan gerilimler karşısında ileri çıkma gücü bulamayınca ekonomik ve sosyal haklar bakımından en bürokratik sendikalarla aynı konuma düştü. Farkların silinmesi doğal olarak, çürümüş mafyatik sendikal yapıların aşılması sözkonusuyken böylelikle hızla onun yerini alacağı düşünülen DİSK ve SGBP gibi yapıları da tartışmalı hale getirdi. Birleşik Metal’in Bosch’ta verdiği sınav tam olarak bunun bir örneğidir.

Türk Metal’den işbirlikçi-ihanetçi bir çeteden kurtulma isteğiyle kopan işçiler, Birleşik Metal’e üye olmuşlar, ancak bilindiği üzere Birleşik Metal yönetimi TİS sürecinde risk alıp mücadeleyi ileriye taşımak yerine Türk Metal’in imzaladığı sözleşmeye imza atmıştı. Bu örnekte de kanıtlandığı üzere, işçiler açısından satılmış işbirlikçi sendikacılığın alternatifi yasalıca-icazetçi bürokratik sendikacılık değildir. Belki bazı bakımlardan daha tercih edilebilir, ama bu işçilerin sermayeye karşı mücadelesinde tek başına

işçileri başka bir noktaya taşımaz.

Daha fazla bağımsızlık!

Çözüm sendikal alan içerisinde bile kalsa, Greif’te olduğu gibi bağımsız taban örgütlenmelerindedir. Yani gerçekte bu mevcut sendikal düzenin dışındadır.

Sermaye karşısında kazanmak, bu örgütlenmelerin fabrika zemininden yatay biçimde dallanıp budaklanmalarına ve sendikal bürokrasi karşısında bağımsızlıklarına bağlıdır. Zaten bu noktada Greif’e baktığımızda başarının kaynağında temelde bu vardır. Direnişin zaferi de yine esasta bu bağımsızlığı koruyup taban örgütlenmelerini güçlendirmesine, yani işçilerin yaratıcı gücüne ve mücadele enerjisine yaslanmalarına bağlıdır.

Bunun için iddia ediyoruz ki, Greif işçisinin bağımsız taban örgütlenmelerine yaslanarak yaptığı işlerin hacmi, mücadele kapasitesi, bugün bu ülkede hemen hiçbir sendika yönetimi tarafından gösterilemez. Elbette bu Greif işçilerinin sendikal imkanları kullanma ihtiyacını ve isteğini ortadan kaldırmıyor. Bağımsız örgütlenme sendikal imkanları sınıf mücadelesinin gerçek ihtiyaçlarına tabi kılar ve bu imkanları sendikal bürokrasinin elinde bir yönetme olanağı olarak kullanılmasına izin vermez. Bu nedenle Greif işçileri, bağımsız örgütlenme ve inisiyatiflerini koruyup güçlendirirken, ayrıca sendikal imkanları da kullanmak haklarını da sonuna kadar kullanıyorlar, kullanılmalıdır da. Böylelikle de sendikal alanda daha sağlam mevziler elde edebilmek, Greif’in mücadele değerlerini bu alana hakim kılmak olanağı yaratılacaktır.

Greif kazanacak!

İşte tüm bunlardan sonra bir kez daha söyleyelim ki, Greif işgali şu ya da bu sendika yöneticisine karşı değil mevcut yasalıca-bürokratik sendikal düzene bir meydan okuyuştur. Bu düzenin alışkanlıklarına, düşünme ve davranma kalıplarına yönelik bir meydan okumadır. Direniş gücünü buradan almakta, bunun için de ezberleri bozulanları ve ayrıcalıklı düzenleri sarsılanları korkutmaktadır. Çünkü çetin ve zorlu bir mücadele vadeden Greif direnişi, fabrika ile sendika arasındaki mesafeyi kapatacak, işçiyi sendikanın efendisi yapacaktır. Bundan korkanlar zorla değilse daha barışçıl ve ayartıcı biçimlerle Greif’in başeğmeyen işçi iradesini zayıflatmaya, onu düzene uydurmaya da çalışacaklardır, çalışıyorlar da. Ancak şunu belirtmek gerekir ki, Greif işçisinin yüzlerce işçiyi içerisine alan örgütlülüğünü dağıtmadan, en önemlisi bu işçilerin özgüvenini yaralamadan, kendilerini zayıf ve çaresiz hissetmelerini sağlamadan bu sonucu sağlayamayacaklardır.

Bu türden saldırılara karşı direnci büyütme, eskiye ait tüm alışkanlıkları, düşünme ve davranma kalıplarını yıkıp geçmek için kesintisiz bir mücadele vermeliyiz. Bu mücadelenin Greif’teki somut karşılığı taban örgütlenmesini geliştirmek, sınıf mücadelesinin değerleri ve devrimci politikasıyla donanmaktır. Greif işçisi direnişin okulunda bu açıklarını hızla kapatıyor. Zaten artık başladığı noktanın çok ilerisindedir, mücadele hızla öğretirken omuzları da giderek güçlenmektedir. Öte yandan ise asıl yapılacaklar Greif’in dışındadır. Bu ise somutta, Greifler’i çoğaltmak, Greif direnişçilerinin bilinci, örgütlenme ve önderlik enerjisini kuşanarak işçi sınıfını Greif’in düzeyine kazanacak bir yüklenmeyi başarmaktır. Sınıf devrimcileri Greif’in solugunu ciğerlerine çekerek bunun gereğini yapmalıdır.

Greif işçileri: Ayak oyunlarınız boşa, mücadele azmimiz zaferi getirecek!

İşgal eylemlerini sürdürmeye devam eden direnişçi Greif işçileri, şirkete ait diğer fabrikalarda çalışan işçiler başta olmak üzere, taşeron kölelik ve sendikal bürokrasi kısılcığında gelecekle çalınan işçi sınıfına bir fener olmaya, yol göstermeye devam ediyor. İşgalci Greif işçileri, her gün fabrika içerisinde işgalin günlük planlamalarını yerine getirirken, bir yandan da direniş ateşini yayıyorlar. İşgalci işçilerin, işçi sınıfının ruhunda yarattığı sarsılma, uluslararası ve Türkiye'den gelen desteklerin de adresi oluyor.

Yürüttükleri mücadelenin bir sınıf mücadelesi olduğu ve bütün sınıfı ilgilendirdiğini farkında olan işçiler, kazanacaklarına olan inancı hep birlikte yürüttükleri mücadele ile ortaya koyuyorlar.

Saldırılarına, zayıflıklara karşı kararlı adımlar...

İşgalci işçiler, direnişin 4. gününe de kahvaltının ardından yemekhanede günlük toplantılarını yaparak başladılar. İşgal sürecindeki son eğilimleri, direniş zayıflatma girişimlerine karşı tok tavırlarını ortaya koydular. Kararlılığın ifade edildiği toplantıda işçiler coşkulu alkışlarla salondan ayrılarak güne adımlarını attılar.

Greif yönetimi ve DİSK Tekstil Sendikası Merkez Yönetimi'nin gerçek yüzü gün içerisinde, işçilere gönderilen, "Greif ve DİSK Tekstil İş Sendikası Yönetimi sizi bir an önce bu kanunsuz eyleme son vermeye çağırılmaktadır." mesajıyla bir kez daha gün yüzüne çıktı. İşçilerin telefonuna atılan mesajla bir yandan işçilere tehditler savrulurken bir yandan da DİSK Tekstil Başkanı Rıdvan Budak'ın ihanetçi tutumu belgelenmiş oldu.

Mesajın gelmesinin ardından fabrika bahçesinde bütün işçiler toplandı. Temsilciler gelen mesaj hakkında haberi olmayanları bilgilendirdi. Bilgilendirme sonrasında işçiler yönetimin tehditlerine, sendika ağalarına pabuç bırakmayacaklarını ve eylemlerini kazanıncaya kadar sürdüreceklerini bir kez daha haykırdılar. "İşgal, grev, direniş!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları haykırılarak fabrika adeta inletildi. İlerleyen saatlerde DİSK Tekstil yönetimi mesajlarla ilişkisinin olmadığını iddia eden bir açıklama yayınladı.

Ayrıca gün içerisinde taşeronlar aracılığıyla fabrikada geri propaganda yapmak için yönlendirilen sınırlı sayıda işçi kısa sürede açığa çıkarıldı. İşçiler arasında Greif yönetiminin halihazırda sunduğu teklifleri kabul etmek yönünde geri bir propaganda yapan bir işçi de ortaya çıkarıldı. Alınan ortak karar doğrultusunda ve yapılan yüzleştirme sonucunda tespit edilen bu işçiler fabrikadan çıkarıldılar.

Gelişmeleri değerlendirmek için bütün işçilerin katılımıyla akşam yapılan toplantıda gün içerisinde gönderilen mesajların, "mevcut koşulları kabul edelim" söylemleri yayan ve buna diğer işçileri de yedeklemek isteyenlerin direniş kırmak amacıyla oynanan bir oyunun parçası olduğu fakat kendilerinin

bu oyunu sağladıkları örgütlülük sayesinde boşa çıkardıkları söylendi. Bugünden sonra sabah ve akşam olmak üzere geniş katımlı toplantılar yapılacağı söylendi. Ayrıca Greif yönetiminin temsilcilerden birini arayarak görüşmek istediği fakat temsilcinin bu özel görüşme talebini reddettiği bilgisi verildi.

Greif işçileri Şişli Kent Kültür Merkezi'nde düzenlenen DİSK'in 47. kuruluş yıldönümü etkinliğine katıldılar. Gece gelen işçiler, diğer işçilere etkinlikte yaşananlara dair detayları aktardı.

Destek artıyor

Greif işçileri fabrika bahçesine kurdukları televizyonla haberleri ve kendi arkadaşlarının akşam çıktıkları programları izlediler. Direnişçilerin aileleri gelerek evde hazırladıkları yiyecekleri fabrikaya taşıdılar. Çevre fabrikalarda çalışan işçiler, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve Feniş işçileri, Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve Araştırmacı Yazar Volkan Yaraşır gün içerisinde direnişçileri ziyaret edenler arasındaydı.

Greif işçileri direnişlerinin 5. gününe sabah sporuyla başladılar. Greif işçileri, "Kölelik zincirlerini kıralım!" başlığıyla yazdıkları bildiri Mercedes fabrikasında ve Hadımköy Cami çıkışında dağıttılar. Greif'te sendikaya üye olmak ve direnişe katılmak için yeni işçiler gelmeye devam ediyor. Yapılan görüşmede işçilerin hepsinin e-devlet şifresi alınarak sendikaya üyelikleri yapıldı. İTÜ Konservatuar öğrencileri fabrika bahçesinde işçilere müzik dinletisi sundular. Bir grup işçi ise düzenlenecek etkinlik için tiyatro oyunu hazırladılar ve oyunun provasını yaptılar.

Greif işçileri, işgalin altıncı gününe yapacakları etkinliğin heyecanı ile başladılar. Kahvaltı sırasında

"Greif işçilerinin sesi"nin ilk sayısını okunarak yazılar hakkında sohbetler edildi. İşçiler, "İşgal grev direniş!" sloganı ve "Vur vur inlesin, Greif patronu dinlesin..." şeklinde hep birlikte söyledikleri marş eşliğinde sabah koşusu yaptılar.

İstanbul Eczacı Odası, işgalci Greif işçilerine erzak ve ilaç yardımı yaptı. Erzak ve ilaç paketleri sorumlu işçilere teslim edildi. Öz İplik-İş Sendikası'ndan gelen yöneticiler işçilere para desteği sundular.

İşçiler gün boyunca fabrika içerisinde yapacakları DİSK'in 47. yıldönümü etkinliğine hazırlandılar. Etkinliğe gelen katılımcılar karşılandı. Etkinlik "Kavel'den Greif'e İşgal, Grev, Direniş!" şiarıyla kitlesel, coşkulu ve DİSK'i yaratan mücadele ruhuyla kutlandı.

Direnişin 7. gününde Greif yönetimi işçilerle diyalog kurabilmek için "iyi patron"u oynadı. İşçilere mesajlar atılarak "can güvenlikleri için yabancılara karşı dikkatli olmaları" önerildi. Greif işçileri gelen mesaj üzerine fabrika bahçesinde biraraya gelerek talepleri için mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ettiler. Baştemsilci Orhan Purhan "Endişelerimiz var mı?" diye sordu. İşçilerse hep birlikte "Hayır!" diye haykırdı. İşçiler bir Ekim Gençliği okuru tarafından "İşgal, grev, direniş!" şiarının pankart olarak taşıyan Greif işçilerinin resmedildiği çuval bezini sloganlarla dış kapıya astılar. Gün içerisinde gelen ziyaretçiler işçilere kısa bir etkinlikle seslendiler. Ardından Çözümlü bölümü işçileri, gece kendi elleriyle hazırladıkları "Tarih yaşadıklarımızı değil, yaptıklarımızı yazacak. Biz bir devrin işçileri değil, her devrin olacağız! / Greif çalışanları" pankartını dışarıya çıkılarak, fabrika duvarına astılar. Öte yandan işçiler yaptıkları yeni karikatürleri, direnişin sanatı olarak girişteki kapıya astılar. İşgalci işçileri, devrimci avukatlık geleneğinin temsilcisi Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatlar,

KızılAslan taraftar grubunun arasında olduğu çok sayıda ziyaret gerçekleştirildi. Greif işçileri, işgalle başlattıkları yeniliklere devam ettiler. İşçiler Emek Sineması geleneğini, maden işçilerinin mücadelesini konu alan Maden isimli filmi seyrederek sürdürdüler.

Yeni saldırılara, tok yanıtlar...

Direnişe yapılan her saldırı, işgalci işçiler tarafından anında karşı tepkilerle karşılanıyor. Sendikanın direnişin 7. gün yaptığı ve "anlaşmazlık zaptı imzalanmıştır" ibaresini çıkardığı açıklama ile Greif patronunun işçilere gönderdiği mesaj tartışılarak güne başlandı. Toplantılarda sendikanın sitesinde yaptığı açıklamanın yeni olmadığına, işgalin başlamasına neden olan son toplantının değiştirilmiş metni olduğuna dikkat çekilerek, bunun hesabının sorulacağı vurgulandı. Patronun yaptığı açıklamalar ise işçiler arasında tepkiyi artırdı. İşçiler patronun bu adımına karşı yeni planlamalarla toplantılarını tamamladılar. Toplantısı biten bölüm kahvaltıya geçti. Ardından toplantısını bitiren Fabrika Komitesi, bahçede bekleyen arkadaşlarının yanına sloganlarla geldiler.

Greif işçileri, Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatın, direnişin hukuki süreci hakkında bir sunumu ile günün eğitimini gerçekleştirdi. Ardından işçilerin soruları cevaplandı. Greif İşçilerinin Sesi Bülteni'nin 4. sayısı işçilere dağıtıldı.

İşgalci işçiler, patron ve sendikanın yeni saldırı adımlarına karşı, Greif'in Samandıra ve Dudullu fabrikalarına giderek, oradaki işçileri mücadeleye ortak olmaya çağırıyordu. Sultanbeyli'deki işçilerin çıkış saatinden önce, patron tarafından çıkarılması nedeniyle Greif'in oradaki fabrikasına gidilemedi. Fabrikaların ardından, Şişli'de yapılan yürüyüşle DİSK Genel Merkez binasına geçildi.

16 Şubat 2014 | Greif

18 Şubat 2014 | Greif

DİSK'in sessizliği ve Tekstil Sendikası'nın patronla işbirliği, yapılan açıklama ile kınandı. Ardından fabrikaya dönülerek Greif işçileri genel katılımı bir bilgilendirme toplantısı yapıldı. Engin Yılgin gün içerisinde diğer fabrikalara gittiğinde karşılaştıkları tabloyu özetleyerek oradaki işçilerin de kendilerine olumlu yaklaşıtlarını ifade etti. Bu toplantının sonrasında fabrika komitesi bir değerlendirme yapmak üzere toplantı gerçekleştirdi.

İşgalci işçiler, direnişin 9. gününe, Greif avukatının şikayeti üzerine Hadımköy'deki fabrikaya sivil polisler gelişle başladılar. Polisler şikayet olduğunu işçilerin zorla içerde tutulduğuna ve arabalara zarar verildiğine dair şikayetlerin olduğunu söylediler. İşçilere "sizi burada zorla mı tutuyorlar" şeklinde sorularla kendilerince birlikteliği bozmaya çalıştılar.

Fakat işçiler kendisine net bir tavırla kendilerinin isteyerek direnişte olduklarını ve bunu kararlılıkla sürdüreceklerini ifade ettiler. İşçiler fabrika içerisinde toplanarak sivil polisleri yanı sıra sloganlarla verdiler. Hep birlikte "Direne direne kazanacağız!" sloganı coşkuyla haykırıldı. Polislerine, fabrika kapısında etten duvar oluşturarak atılan coşkulu sloganlarla verilen yanıt sürdürüldü.

Şikayetin Greif'in avukatı tarafından yapıldığı ve yaklaşık 30 kişilik bir listenin verildiği bilgisi iletildi.

Polisler, güvenlik ekibi eşliğinde fabrikada gezdirilerek etraf gösterildi, tutanak tutuldu. Başta temsilcilerin yer aldığı listedekiler hakkında içerdeki işçileri zorla tuttukları iddia edilmiş. Fakat polisler de tuttuğu tutanakla bunun doğru olmadığını, her hangi birşeye zarar verilmediğini kaydetmiş oldular. Listede ismi olanlar polise şikayet hakkında ifade vermek istemediklerini söylediler.

Mücadele Greif'i sarıyor!

Greif işçilerinin çıkarmış olduğu Direnişin Sesi'nin 5. sayısı dağıtıldı. "Zafere kilitlenelim!" başlığıyla Greif fabrika komitesi imzasıyla yazılan başyazının dışında farklı bölümlerde çalışan işçilerin yazdığı yazılar da bültende yer aldı. Ayrıca bir Greif işçisinin 11 yaşındaki çocuğunun direnişe dair yazmış olduğu şiir de bültende yer aldı.

İşçiler, Taksim'de bir eylem gerçekleştirerek, taleplerini kamuoyuna birkaz daha açıkladılar. Ardından fabrikaya gelerek, işgalin günlük planlamalarını hayata geçirdiler. Her zaman ki gibi günü değerlendirme toplantısı ile bitirdiler. Fabrikada işçiler yapacağı ziyaret öncesi, DİSK'in bu süreçte takındığı tutum üzerine tartışmalar yaptılar.

İşgalci işçiler, direnişin 10. gününe patronun erken çıkardığı için gidemedikleri Greif'in Sultanbeyli'deki fabrikasında çalışan işçileri gün aydınlanırken, görmeye giderek başladılar. İşçiler, Sultanbeyli'de çalışan işçilere seslenerek, sendikalı olmaları ve mücadeleye katılmaları çağrısını yükselttiler.

Sultanbeyli'deki taşeron işçileri bahçenin iç kısmında kapının yanına gelerek konuşmaları ve sloganları alkışlarla karşıladılar. Zaman zaman içerideki işçilerden sloganlara katılanlar oldu. Bekleme devam ederken genç bir işçi kapı üzerinden atlayarak dışarıdaki Greif işçilerinin yanına geçti. Ardından işgalci işçilerden bir kısmı Sultanbeyli fabrikasından kapısından atlayarak bahçe içerisine işçilerin yanına geçti. İşçilerle konuşmalar yapılarak, üretimi durdurma çağrısı yapıldı. Yarım saat boyunca işbaşı

19 Şubat 2014 | Greif

19 Şubat 2014 | Greif

yapmayan işçiler, mücadele çağrısına yanıt vereceklerini dile getirdiler. Fabrika içerisinde güvenlikler işçilere müdahale ederken, bir sivil polis ekibi kapı önüne gelerek işgalci işçilerle görüştü. Konuşmayla aynı sürede işgalci işçiler kapı önünde oturma eylemi yaptılar. Ardından eylemi sonlandırarak, Dudullu'daki fabrikanın önüne gelinerek slogan attılar. Fabrikanın bahçesine giren işçilerle özel güvenlikler arasında bir süre tartışma yaşandı. Ancak işçiler çay ocağına gittiler. Dudullu'daki fabrika direktörleri, şeflerden birinin aracılığıyla baştemsilci Orhan Purhan'la görüşmek istediklerini ilettiler. Fakat temsilci görüşmeyi reddetti. Dudullu Greif'teki temsilciler ve işçilerle sohbet edildikten sonra buradan ayrıldılar. Aynı esnada Hadımköy'deki işçiler kahvaltılarının ardından günün ilk toplantısını gerçekleştirdiler.

Otobüsle Hadımköy'e dönmekte olan işçiler bir grup işçinin DİSK'e giderek "bizi çalıştırmıyorlar" dediği, DİSK'te görüşme yaptığı haberini aldı. Bunun üzerine güzergahlarını DİSK'e çeviren işçiler Mecidiyeköy'de naylon bölümü şefi Serkan ve sendikaya üye olmamış iki grev kırıcıyı yolda gördüler. Otobüsten inerek, sergiledikleri bu oyun karşısında grev kırıcıları uyardılar ve DİSK'e geçtiler. DİSK yöneticileriyle yapılan toplantının ardından Hadımköy'e geçildi.

Direnişin başlamasının üzerinden 10 gün geçmesine rağmen, daha yeni ziyarete gelen DİSK ve bağlı sendika yöneticilerini Hadımköy fabrikasında karşıladılar. Konuşmalar yapıldı, fikirlerin karşılıklı belirtildiği toplantının ardından ziyaret sonlandırıldı. Ziyaretin ardından işçiler, günlük işleyişlere devam ettiler.

DİSK'i kuran ruh Greif'ta!

Greif işçileri, DİSK'in 47. kuruluş etkinliğini fabrikalarında gerçekleştirerek, fiili ve meşru mücadele ile kurulan DİSK'in mücadele ruhunun Greif'ta yaşadığını gösterdiler.

Greif işçileri direnişlerinin 6. gününde DİSK'in kuruluş yıldönümü vesilesiyle "Kavel'den Greif'e işgal, grev, direniş!" şiarıyla coşkulu bir etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinlik öncesinde destek için gelenler sloganlarla fabrikaya yürüdüler. Sınıf devrimcileri de sokak girişinde toplanarak açtıkları Direnişçi Greif İşçilerini selamlıyoruz-İşgal grev direniş!/BDSP" pankartı ve flamalarıyla fabrika girişine geldi. Sınıf devrimcilerinin sloganları işçiler tarafından coşkuyla haykırılan "İşgal grev direniş!" sloganıyla karşılandı.

Saat 16.00'da Hadımköy'deki fabrikanın yemekhanesinde gerçekleştirilen etkinlik yapılan açılış konuşması ve destekçilerin selamlanmasıyla başladı. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Saygı duruşunun ardından **DİSK Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin** konuşma gerçekleştirdi. Fabrikadaki mücadele sürecini aktaran Yılgin, Toplu İş Sözleşmesi'nde yaşanan uyumsuzluğun ardından üretimi durdurarak, fabrikayı işgal ettiklerini söyledi. Yılgin, bu süreçte yasal sınırlamalara uymadıklarını, meşru mücadele yolunu seçtiklerini ancak sendika bürokratlarının mücadelelerini gayri-meşru göstermeye çalıştığını kaydetti. Mücadelelerinde kararlı olduklarını vurgulayan Yılgin, işçilerin "sendika bizim" dediğini belirtti.

"Gerçek DİSK'in sahibi bizleriz"

Fabrika baştemsilcisi Orhan Purhan ise fabrikada tek yumruk olduklarını, yaşanan tablonun işçilerin birlik olması durumunda neler yapabileceğini gösterdiğini ifade etti.

Greif'in büyük bir Amerikan tekeli olduğuna vurgu yapan Purhan, 1500 işçinin çalıştığı fabrikada, onlarca taşeronun olduğunu, işçilerin iliklerine kadar sömürüldüğünü belirtti. Toplu İş Sözleşmesi'nde 66 maddeleri olduğunu söyleyen Purhan, 10 madde üzerinde işveren ile anlaşamadığını ifade etti ve taşeron sisteminin kaldırılmasını istediklerini sözlerine ekledi. İlerleyen süreçte işveren taleplerini kabul etmediklerini vurgulayan Purhan, mücadelelerinde her türlü bedeli göze aldıklarını söyledi.

Daha sonra patronun tehditlerinden bahseden Purhan, "Biz mi onlar mı kapının önünde" dedi. Purhan "Fabrikalar bizim" diyerek, haklarını alana kadar fabrikaya kimseyi almayacaklarını sözlerine ekledi.

"Gerçek DİSK'in sahibi bizleriz" diyen Purhan, asıl kutlama yerinin Greif fabrikasında yapıldığını kaydetti. Daha sonra işçilerin birliğinin kırılmaya çalışıldığını söyleyen Purhan, bazı işçilerin satın alındığını ancak içeride barınmadıklarını dile getirdi.

Patronun işçilere gönderdiği "eyleminiz yasal değil" ifadeleri kullanılan tebligattan bahseden Purhan, sözlerinin devamında asıl yasadışı olanın fabrika içerisinde bulunan onlarca taşeron firma olduğuna dikkat çekti. Purhan yeni tekliflerin geldiğini ancak

işçilerin bu ciddiyetsiz talepleri kabul etmediğini belirterek, taleplerinin ya kabul edileceğini söyleyebileceklerse de defolup gideceklerini söyleyerek sözlerine son verdi.

"Baskılara ve sömürüye boyun eğmeyelim"

Ardından **direnişçi kadın işçilerden Emel Özyön** sahneye çıkarak, kadın olarak daha fazla sömürü ve baskıya maruz kaldıklarını, ancak baskılara karşı kadınlı-erkekli direndiklerini ifade etti.

"Tüm kadın arkadaşlara sesleniyorum! Baskılara ve sömürüye boyun eğmeyelim" diyen Özyön, arkadaşlarını hakları ve gelecekleri için mücadeleye çağırdı.

"Greif direnişi ile başlayan silkinmenin önüne geçemeyecekler"

Temsilcilerden Ferhat Alsaç da bir konuşma yaptı. Alsaç konuşmasında zorlu bir mücadeleye girdiklerini bu mücadelede Greif patronlarının yanı sıra sendika bürokratları ile de mücadele ettiklerini ifade etti.

Fakat örgütlü mücadelelerinin yenilmeyeceğini, sendika bürokratlarının koltuklarını salladıklarını söyledi.

DİSK bürokratları ve sendika ağalarının direnişlerini bu nedenle görmezden geldiğini belirtti.

Konuşmasının devamında Alsaç şunları ifade etti: "Sermaye sınıfı ve bürokrat sendika ağaları ne yaparsa yapsın Greif direnişi ile başlayan silkinmenin önüne geçemeyecektir. Bizim direnişimiz aynı zamanda sendikaları dükkanlarına çevirmiş bürokratlara karşıdır."

15 Şubat 2014 | Greif

15 Şubat 2014 | Greif

Alsaç son olarak şu ifadelerle konuşmasını sonlandırdı: "Fakat şunu da belirtmek istiyoruz ki DİSK'in başına çöreklenmiş bürokratlar direnişimiz karşısında sessiz kalarak, karalama politikaları yürüterek patronlara hizmet ediyorlar. bu tutumlarını sürdürdükleri durumda Greif patronlarının kaldığı akıbetle karşılaşacaklardır."

Alsaç'ın konuşmasının ardından **Gebze İşçilerin Birliği Derneği Müzik Topluluğu**'nun seslendirdiği işçi marşları ile etkinlik devam etti.

DLB Üç Fidan Şiir Topluluğu sahne aldı. Okudukları şiirleri 8 Mart'ı yaratan dokumacı kadın işçilere ve Greif'ta direnen kadın işçilere şiirlerini adadıklarını ifade ederek şiirlerini okudular.

"Ekmek ve Gül" şiiri okuyan DLB'liler "Yolumuz Greif işçilerinin yoludur!" sloganıyla sahneden indiler.

"Dilenerak değil direnerek kazanacağız!"

Şiir dinletisinin ardından direnişçi **Feniş işçileri adına Mehmet Doğan** konuştu. Doğan, konuşmasında yolsuzluğa ve umutsuzluğa karşı Greif işçilerinin başlattıkları işgal ve direnişi selamladı.

Patronları Sedat Aloğlu'nun birikmiş maaşları ve tazminatlarını vermeden kaçtığına buna karşın kendilerinin fabrikayı işgal ederek direnişe başladığını anlattı. Yaptıkları eylemleri de anlattığı konuşmasında Doğan, daha önceki süreçlerde maruz kaldıkları çalışma koşullarının ağırlığı-zorluğunu anlatarak bu süreçte sendikalarının izlediği uzlaşmacı işbirlikçi politikayı teşhir etti.

İş cinayetine kurban giden Feniş işçisi Nizamettin Önelge'nin katilinin Aloğlu olduğunu söyledi.

Greif işçileriyle omuz omuza mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ederek "Dilenerak değil direnerek kazanacağız!" sözleriyle konuşmasını sonlandırdı.

Pınar Aydınlar sahneye çıkarak sömürü düzeninin işçi ve emekçiler üzerindeki olumsuz etkilerine değindi.

Greif işçilerinin haklı ve onurlu mücadelesini selamlayan Aydınlar, Grup Gölgedekiler ve Grup İsyan Ateşi'ni sahneye çağırarak onlarla birlikte türkülerini ve marşları seslendirdi.

Pınar Aydınlar ezgilerini "Yaşasın halkların kardeşliği!" diyerek sonlandırdı. Salondan da "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" sloganı haykırıldı.

Ardından **Grup İsyan Ateşi** de ayrıca seslendirdiği türkülerle etkinliğe katkı sundu.

Ardından **OSİM-DER Müzik Atölyesi** sahneye çıkarak söylediği şiir ve marşlarla sınıf dayanışmasını yükseltti. Atölyenin seslendirdiği marşlar eşliğinde halaylar çekilirken son olarak "Avusturya işçi marşı" söylendi.

Etkinlik programı Greif'in direniş geleneğinin Kavellerden, Paşabahçelerden geldiği, mücadelenin bu yolda kararlılıkla devam edeceği söylenerek sonlandırıldı.

Program bitiminde bir Greif işçisinin söylediği ezgiler dinlendi.

Salon "İşgal, grev, direniş!" sloganıyla boşaldı.

Etkinlikten notlar:

* Etkinliğin ön hazırlığı yoğun bir çaba ve birçok işçinin doğrudan katılımıyla yürütüldü.

* Liman-İş üyesi Kumpört Liman işçileri, TÜMTİS üyesi DHL işçileri de Greif işçilerini yalnız bırakmadı. İlerici güçlerden de etkinliğe katkılar oldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DİSK etkinliğinde işçilere saldırı!

DİSK'in 47. yıl etkinliği işçilerin protestosuyla başladı. Bürokratlar işçilerin tepkileri karşısında etkinliği iptal etmek zorunda kaldı.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 47. kuruluş yıldönümünde Şişli'de düzenlenen etkinlik, DİSK'in tarihini anlatan sinevizyonla başladı. Ardından genel başkan Kani Beko sahneye çağırıldı. Bu sırada Devrimci İşçi Hareketi kürsüye çıktı. İşgalci Greif işçileri de "Yaşasın direnişimiz! DİSK Tekstil üyesi Greif işçileri" pankartı açtılar. Salondan bazı gruplar protestoculara tepki gösterdi. Tepki gösterenler arasında daha da aymaz davrananlar işçilere saldırı. Sahnede arbede çıktı.

İşçiler sahneden indirilmeye, hoparlör yardımıyla işçilerin protesto sloganları bastırılmaya çalışıldı. Konuşma yapmaya çalışan Greif işçisine fiziksel saldırıda bulunuldu. Greif işçileri "Greif işçisi direnişin simgesi" sloganı atıldı. DİH'lilerin protesto nedeninin geçtiğimiz yıl Av. Taylan Tanay'ın tutsak alındıktan sonra DİSK Genel-İş tarafından işten çıkarılması olduğu ifade edildi.

Greif işçileri "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganını haykırdı. Sahneden "emek yok sayılıyor" diyerek çarpıtmalarla işçilerin kınanması için çağrı yapıldı.

Salonun bir kısmı da Greif işçilerinin yanında protestoyu destekledi. Greif işçileri sahne sağında konumlanarak sloganlarına devam etti. Kürsüden Av. Taylan Tanay'ın işten atılmasına gerekçeler sunulmaya çalışıldı. Greif işçileri "İşçiler burada sendika nerede!", "İşçiler kürsüye!" sloganlarını attı. "Kürsü her zaman işçilerin" demagojisi yapıldı. Programa on dakika ara verildi. Kani Beko'nun konuşmasının ardından Greif işçilerine söz verileceği

ifade edildi.

Salon bu sırada büyük oranda boşaldı. Katılımcılara ve protestoculara 'teşekkür' edildi. Program iptal edildi. Greif işçileri de DİH'lilerin yanına çıktı. "İşçiler burada sendika nerede!", "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganlarıyla protesto devam etti.

DİH "Kani Beko nereye giderse böyle karşılanacak!" diyerek tepkisini gösterdi. Greif temsilcileri yaşanan süreci aktardı. Konuşma ışıklar kapatılarak sabote edildi. Tepki üzerine ışıklar tekrar yakıldı. "Burjuva basın dahi geldi. DİSK gelmedi, yansıtmadı" denildi.

Greif işçileri ve DİH ortak açıklama yaptılar. Kültür merkezinin önünde yapılan açıklamada ilk olarak Greif temsilcisi açıklama yaptı. Temsilci kısaca Greif'te yaşanan süreci aktardı ve sendikanın tutumundan bahsetti. DİSK'in 47. Kuruluş yıldönümü olduğuna dikkat çeken temsilci, DİSK'in böyle bir günü salonlarda değil direniş alanlarında kutlaması gerektiğini kaydetti.

Daha sonra DİH adına açıklama yapıldı. İçeride patron sendikacılığını protesto ettiklerini söyleyen DİH temsilcisi, Genel-İş'in avukatlığını yapan Taylan Tanay'ın tutuklanmasının ardından işten atıldığını söyledi. Devrimci düşmanlarını birçok kez uyardıklarını söyleyen DİH Temsilcisi Beko'yu burada da konuşturmadıklarını kaydetti. Ardından Greif ve Kazova işçilerinin dayanışma içinde olacağını belirtti. Açıklamada kahrolsun sendika ağaları ve patron sendikacılığına izin vermeyeceğiz sloganları atıldı.

Greif işçileri sloganları ile fabrikaya dönmek üzere araçlarına bindiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DİSK'in Greif ziyaretinden yansıyanlar...

Greif işçilerinin taşeronluğa ve kölece çalışma koşullarına karşı direnişlerinin 10. gününde DİSK ve bağlı sendikaların yöneticileri direniş alanını ziyaret etti.

İşçilerin yoğun baskısı sonucunda nihayet DİSK merkezi olarak ziyaret kararı alarak Hadımköy'deki fabrikaya yöneticiler düzeyinde katılımıyla gitti. Greif işçileri ziyaretçilerini fabrika girişinde sloganlarla karşıladılar. Ardından hep birlikte fabrika bahçesine geçildi.

İlk olarak Greif fabrika baştemsilcisi **Orhan Purhan** bir konuşma yaptı. Purhan, DİSK'in tarihi değerlerini savunduklarını ve DİSK'in kendi yanlarında yer almasını ve net bir tutumla direnişlerine destek vermesini beklediklerini söyledi.

Ardından **Engin Yılgin**, işgalci Greif işçileri adına hazırlanan açıklamayı okudu.

"Greif'in zaferi tüm işçi sınıfının ve DİSK'in kazanımı olacaktır!"

DİSK/Tekstil'in TİS ve işgal sürecinde izlediği geri tutumu teşhir eden Yılgin, DİSK'in Greif işçilerinin direnişleri karşısında alması gereken tutumu ifade etti.

Son olarak, sekiz maddeden oluşan ve işçilerin DİSK'ten beklentilerinin yer aldığı talepler sıralandı.

"İşçiler olmadan sendika olmaz!"

Açıklamanın ardından söz DİSK Genel Başkanı **Kani Beko**'ya bırakıldı. Beko DİSK'in değerlerinden söz etti. Greif işçilerinin sürdürdükleri direnişin haklı ve meşru olduğunu söyleyerek, işçilerin yanında olduklarını ve desteklerini sunacaklarını ifade etti. Fakat işçilerin somut taleplerine dair net bir tutum ortaya koymayarak aslında işçilerin duymak istedikleri konuşmayı yapmamış oldu. Bunun yerine bu taleplerin değerlendirileceğini ve DİSK olarak neler yapılabileceğine bakılacağını ifade etti. Beko, TİS sürecinde DİSK/Tekstil ile görüşüğünü ve süreci takip ettiğini belirtti.

Beko konuşma devam ederken işçiler "Sendika işçiye sahip çık!" ve "İşçiler olmadan sendika olmaz!" sloganlarını haykırdılar. Ayrıca işçiler Beko'nun konuşmasını alkışlamadıkları gibi DİSK yöneticilerinin attırmaya çalıştığı "İnadına sendika inadına DİSK!" sloganına da eşlik etmediler.

Ardından DİSK/Tekstil İstanbul Şube Başkanı **Kazım Doğan** konuştu.

Net bir program yok!

Ziyarete ayrıca Kani Beko, Arzu Çerkezoğlu ve DİSK Tekstil yöneticilerinin olduğu ayrı bir görüşme yapıldı. Yemekhanedeki görüşmede Kazım Doğan süreç hakkında bir bilgilendirme konuşması yaptıktan sonra Kani Beko konuştu.

Beko, işçilerin direnişlerini desteklediklerini, haklı ve meşru mücadelelerinde yanlarında olduklarını belirtti. Fakat Kani Beko'nun konuşmaları içerisinde geçen "fabrikanın kapanmasını istemeyiz" söylemi ve asgari ücretle çalışılan yerlerde sendika geldikten

sonra geriden başladığı ifadeleri, aslında işçilerin mevcut TİS talepleri noktasında esnemesine dair öğüt vermek demektir.

Arzu Çerkezoğlu ise DİSK kuruluş gecesinde işçilerin protesto eyleminden dolayı duydukları rahatsızlığı ifade etti. Daha önce işçilerin ziyaretine gelmeyi planladıklarını, fakat yoğunluklarından kaynaklı gelemediklerini söyledi.

Görüşmede bulunan DİSK/Tekstil yöneticisi Muzaffer Subaşı ise kısa konuşsa da sözleşme sürecinde işçilerin aldığı tavrı suçlamaya kalktı.

Sonuç olarak Greif'teki örgütlenme ve sendikalaşma süreciyle birlikte gerekli bilgilendirme yapılarak, sendikaların açıktan destekleyen tutum ve pratik içerisinde olması istendi. Fakat DİSK tarafından "e-ceğiz, -acağız" sözlerinin dışında somut birşey ortaya konulmadı. Kendi değerlendirmeleri sonucunda, yapılabileceklerin planlanacağı ifade edildi.

Toplantı sırasında işçiler söz alarak, sendikaların kendilerini yalnız bırakmasından duydukları rahatsızlıklarını DİSK yöneticilerine iletti.

DİSK yöneticileri karşılaştıkları taban örgütlülükleri ve işçi inisiyatifleri karşısında şaşkırdılar. Greif işçileri taban örgütlülükleri ve sınıf bilinçli kimlikleri sayesinde sendika bürokratlarının karşısında herşeyi onaylayan değil, sorgulayan ve hesap soran disiplinli bir duruş sergilediler.

İşgalci Greif işçilerinin talepleri:

1- Direnişimizin işgal eylemi olduğu gerçeği gözardı edilmemelidir. Direnişimizin amacı ve hedefleri kamuoyuna doğru yansıtılmalıdır.

2- DİSK ve bağlı sendikalar direnişimizle eylemli dayanışma içerisine girmeli, örgütlü oldukları tüm fabrika ve işletmelerde direnişimizi anlatmalı ve dayanışma eylemleri planlamalıdır.

İş yavaşlatma, iş durdurma kitlesel eylem, miting, yürüyüş, etkinlikler vb. örgütlenmelidir.

3- Üyesi olduğumuz DİSK/Tekstil Sendikası Greif patronuna ait ÜNSA'da grev kararı almalıdır.

4- Direnişimize karşı gerçekleştirilecek her türlü saldırı karşısında DİSK ve bağlı sendikalar hazırlık yapmalı, saldırı karşısında direnişimizi anında sahiplenmelidir.

5- Direnişimize uluslararası destek sağlamak için çeşitli adımlar attık. Uluslararası desteği arttırmak için ve Tekstil Sendikası tüm imkanlarını seferber etmelidir.

6 - DİSK/Tekstil İşçileri Sendikası Merkez Yönetim Kurulu'nun direnişimizin başladığı ilk günde yaptığı açıklama bizim için kabul edilebilir değildir. Biz bunun hata olmadığını, bilinçli bir tutum olduğunu biliyoruz. Direnişimizin basıncı ile bu açıklama geri çekilmiştir. Fakat bu açıklamanın arkasındaki zihniyet devam etmektedir. DİSK'in bu açıklamayı yayınlayanlar hakkında disiplin soruşturması açmasını istiyoruz.

7- Eylemlerimizi işgal fabrikamız dışına da taşıyoruz. Başta Greif patronuna ait fabrikalar olmak üzere Greif in fason iş verdiği (Polimer, İnci Plastik vb.) ve iş yaptığı tüm firmalar hedefimizdedir. Bu eylemlerimizde, ulaşım sorununu çözmek için direniş bitene kadar sürekli kullanabileceğimiz araç ihtiyacımızı DİSK karşılamalıdır.

8- Direnişimizle maddi dayanışma çağrısı DİSK'e bağlı sendikaların örgütlü olduğu tüm fabrika ve işletmelerde hemen başlatılmalıdır.

Direniş kapiya dayanınca...

Esenyurt Hadımköy'de işgal ettikleri fabrikada direnişlerini sürdüren Greif işçileri, 18 Şubat'ta Greif'a ait diğer fabrikaların kapısına dayandılar, sonra da DİSK'in yolunu tuttular. Ancak kilometrelerce uzaktaki fabrikadan işçilerin kapılarına dayandığını gören Greif büyük bir korku yaşayıp TOMA'larla polis yığınağı yaptı. DİSK yönetimi de konfederasyonun binasının kapısına kilit vurdu.

Gerif işçileri, öğlen saatlerinde Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatla yaptıkları toplantının ardından, Gerif işletmesine ait diğer fabrikalarda çalışan sınıf kardeşlerini ziyaret etmek için oluşturdukları 50 kişilik bir işçi grubu ile bindikleri otobüsle yola koyuldular.

Yolculuk sırasında DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin, bir konuşma yaparak direnişin uluslararası etkisine, sınıf bölüklerinde yarattığı umuda değindi. Ardından işçiler mücadele sürrecinde birbirine selam vermeyen işçilerin bugün en yakın bir dost gibi kenetlendiklerini, birlikte mücadele yürüttüklerini anlattı. Yolculuk söylenen marş ve türkülerle coşkuyla devam etti.

Greif-Ünsa patronu ecel teri döküyor

Yolculuğun ilk durağı Samandıra'daki Greif bünyesinde bulunan Ünsa oldu. İşçiler, fabrikaya yakın bir yerde otobüsten inerek, 'İşgalci Greif işçileri onurumuzdur!' pankartını açarak yürüyüşe geçtiler. 'İşgal grev direniş!', 'Kahrolsun sendika ağaları!', 'Direne direne kazanacağız!', 'Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!' sloganlarıyla ilerleyen işçileri, fabrikanın kapalı kapılarının ardında bekleyen özel güvenlikler ve korumalar karşıladı.

Dışarıdan fabrika içerisine tüm girişleri kapatan güvenlikler, fabrika bahçesinde bekleyen işçileri de bina içerisine aldılar. Ama kapiya dayanan işgalci Greif işçileri, sloganlar atarak kararlı bir bekleyişe geçtiler.

Engellere rağmen...

16.00 vardiyasına gelen Ünsa işçileri fabrika kapısında işgalci işçiler tarafından karşılandılar. 'Sunjüt-Ünsa elele, kölelik zincirlerini kıralım!' başlıklı bildirimleri Ünsa işçilerine ulaştıran işgalci işler, servisten inen işçilere bir yandan da ajitasyon konuşmaları yaparak yükselttikleri mücadeleye ortak olmaları, kölelik koşullarını ve sendika bürokratlarının ağalığını yıkma çağrısı yaptılar. Servisten inen işçiler bildirimleri alarak işgalci işçilerin seslerine kulak verdiler. İşgalci işçiler gelen her servise bildirimlerini ulaştırmaya, mücadele çağrısını götürmeye devam etti. İşçilerin kaynaşmasından korku duyan Greif-Ünsa yönetimi 16.00 vardiyasına gelen işçileri bir müddet fabrika içerisine almadı.

Fakat bu engellemeye rağmen işçilerin bildirimleri aldığını gördükten sonra bu kez servisler fabrikanın başka bir kapısına kaçırıldı. Bunu öğrenen direnişçiler diğer kapiya giderek bu kez bu kapıdan işçilere bildirimleri ulaştırdılar. İşgalciler ayrıca içerideki işçilere

de konuşmalarla seslendi. Ellerindeki bildileri fabrikanın bahçesinin içine attılar. Atılan bildirimlerin alınması çağrısına, birçok Ünsa işçisi baskılara rağmen olumlu yanıt verdi.

İşçileri hapsedtiler

Çalışan işçileri özel güvenlikler, korumalar, ustabaşı, müdürlerle ablukaya alan Greif-Ünsa yönetimi, bildiri dağıtımını engellemeyince fabrikada vardiyası biten işçileri bina içerisine alarak bahçede beklemelerine izin vermedi. İşgalci işçilerin, mücadeleye çağırın sloganlarının ve konuşmalarının, Ünsa işçilerine ulaşmasını ve işçilerin birleşmesini önlemek için işçileri bina içerisine sokan Greif-Ünsa sermayedarı, işgalci işçiler fabrika önünden ayrılana kadar tutumunu sürdürdü. Yer yer dışarı çıkan işçiler, özel güvenlikler, korumalar, ustabaşı, müdürler tarafından tekrar içeri sokuldular.

Bu arada DİSK Tekstil Sendikası'nda yıllarca temsilcilik yapan, fabrika baştemsilcisi ve diğer temsilciler, aynı sendikanın üyesi olan Greif işçilerinin yanına hiç uğramadı. Patronun isteklerini yıllardır işçilere kabul ettirenler, Greif yönetiminin direktiflerini yine aynen uygulayarak bekçilik yaptılar.

Direnişçi korkusundan erken paydos!

İşgalci işçiler bir buçuk saat boyunca bekleyişlerini kararlılıkla attıkları coşuklu sloganlarla sürdürdüler. Burada bekleyiş sürerken, Greif sermayedarını Sultanbeyli'de bulunan fabrika çalışanlarını normal paydos saatinden önce, işgalci işçilerin Ünsa'nın önüne gelmesinden yarım saat sonra saat 16.00'da işçileri evlerine gönderdiği haberi geldi.

İşgalci işçiler, Ünsa önündeki eylemlerini, geldikleri otobüsün bulunduğu yere yaptıkları yürüyüşle sonlandırdılar.

Esir kampı gibi: 200 işçiyi alıkoydular!

İşçilerin ikinci durağı Dudullu'da bulunan Greif-Sunjüt fabrikası oldu. Fabrikaya yakın bir noktada araçtan inen işgalci işçiler, pankartları açarak yürüyüş gerçekleştirdiler. İşgalci işçileri, fabrikanın içerisinden sloganlarla çıkan 20 kadar işçi karşıladı. İşçiler bir müddet birlikte sloganlar attıktan sonra, sohbet etmeye başladılar. Ardından işgalci işçiler sloganlarla tekrar araçlarına yürüdüler.

İşgalci işçiler araçlarına yaklaştıklarında, Sunjüt patronunun 200 kadar işçiyi fabrikanın arka kısmında beklettiği fark edildi. Sessiz bir şekilde, başlarında özel korumaların beklediği işçilere, sloganlar ve konuşmalarla seslendirildi. İçerideki işçilerden alkışlarla ve el sallayarak, destek sunanlar oldu. Bir müddet burada yapılan mücadele çağrısının ardından ayrıldılar.

DİSK'te de kapılar kilitliydi

İşgalci Greif işçilerinin son durağı DİSK oldu. İşçiler Şişli Cami önünden başlayarak DİSK Genel Merkez Binası'na yürüdüler. Yürüyüş sırasında da 'Sendika üyene sahip çık!', 'Yaşasın onurlu mücadelemiz!', 'İşgal grev direniş!', 'Kahrolsun sendika ağaları!' sloganları ile caddeyi tek serit trafiğe kapattılar.

Ancak saatler öncesinden geleceklerini duyuran işçiler, DİSK binası önüne geldiklerinde kapalı kapılarla karşılaştılar. İşçiler, iş çıkış saatinden sonra kapalı olan bir sendika genel merkezinin ne işe yaradığını, kendilerini karşılayacak bir görevlinin dahi bekletilmemesini mandiar buldular. DİSK'in işçilerin mücadele mevzisi mi yoksa bürokratların 'işyeri' mi olduğunu sordular.

Bir süre sloganlarla, DİSK'in sessizliğini protesto eden işçiler, bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklama ile direniş sürecini özetleyerek, DİSK'in üç maymunu oynadığını söylediler. Son derece öfkeli olan işçiler, DİSK'in kapılarını yüzlerine kapatan yöneticilerden mutlaka hesap soracaklarını dile getirdiler.

"DİSK'in onuruyuz"

İşçiler, yeleklerindeki Greif yazısını GreV olarak değiştirdikleri 'V' yazısını kapiya yapıştırarak yöneticilere mesaj verdiler. Ama en ilginç olanı giriş kapısının üzerine astıkları 'İşgalci Greif işçileri onurumuzdur!' pankartı oldu. İşçiler böylelikle DİSK yöneticilerine almaları gereken tutumu hatırlattılar. Çünkü Greif direnişi DİSK'in onuru olmalı ve böylece sahiplenilmeliydi.

Haklı olarak pankartın akıbetinin ne olacağı konusunda aralarında şakalar yapan Greif işçileri, kapiya astıkları pankartın altında toplu bir fotoğraf çektikten sonra, sloganlarla araçlarına yürüyerek, Hadımköy'deki fabrikaya geri döndüler.

Greif direnişinin mimarlarından Orhan Purhan:

Birleştik ve direnişin kalesi yarattık!

Greif'in öncü işçilerinden, DİSK Tekstil Fabrika Baştemsilcisi Orhan Purhan'la örgütlenme sürecinden başlayarak sürmekte olan direnişe kadar pek çok konu üzerine ayrıntılı bir sohbet yaptık.

Adım adım ağırlaştırılan çalışma koşulları

Greif iplikten başlayıp dokumasından kesime dikimine koca bir kombine, entegre bir tesis. '96'dan 2000'e kadar sendikal ve bir takım sosyal hakları olan bir fabrikayken 2000'de sendikandan gönderilmesiyle taşeronlaştırmaya gidilmiş, arkasından da performans değerlendirmesi, düşük ücretlerle yoğun ve tempolu çok ağır çalışma koşulları dayatılmış. Öyle ki, taşeron öncesinde iki üç kişinin yaptığı işi taşeron sonrasında tek kişiye yaptırmaya başlamışlar. Öte yandan, öyle bir çok parçalı taşeron sistemi oluşturulmuş ki, bir kişinin adına iki taşeron firma var bazı bölümlerde. 2000'den bugüne kadar bir sürü sorun yumak gibi büyümüş.

2009'dan itibaren Sunjüt'ü bütün fasonlarıyla birlikte Greif şirketi alıyor. Greif Amerikan menşeli büyük bir tekel. Çoğunlukla Kuzey Amerika olmak üzere, dünyanın birçok yerinde sanayi ambalajları üreten bir tekel. Metalden ahşaba, kumaştan plastiğe kadar tüm ambalaj çeşitlerinde tekel konumunda. Türkiye'de de 4 firmayı, 2 Ünsa ve 2 Sunjüt işletmesini birden alarak ülkeye giriyor. Greif'in burayı almasıyla beraber temel bölümler kadroya alınıyor. Onun dışında kalan birçok bölüm taşeronda kalıyor. Geçiş sürecinde işçilere birtakım kağıtlar imzalatılıyor. Hiçbirinin tazminatları, sosyal hakları hak edişleri üzerinden hesaplanmıyor. Ayrıca 6-7-9 yıllık işçiler asgari ücrete yakın bir ücretle Sunjüt'e geçiriliyor. Uzun bir süre Sunjüt'e geçmelerine rağmen ücret zammı da vermiyorlar. Bunun yanında daha planlı bir performans dayatması yapılıyor. Makinaların teorik hızlarına göre hesaplar yapıp işçilerin o sayıları çıkarmaları isteniyor. Bununla ilgili baskılar, tehditler yapıp cezalar uygulanıyor.

Planlı ve disiplinli örgütlenme süreci

Örgütlenmenin asıl kıvılcımı da bu performans dayatmalarıyla çakıldı. Bir bölüm üzerinden oluşan bu baskılar, bizi karşı bir tepki olarak örgütlenmeye sevk etti. Bu bölüm üzerinden oluşturduğumuz komite ile birlikte bu soruna karşı bir mücadele başlatılmı dedik. İlk örgütlülük böyle başladı. Bölüm olarak bir toplantı yaptık dışarıda. Orada şef ve vardiya amirlerinin bizlere karşı olan üslubunu değiştirmesini sağlamak üzere karar aldık. Yönetime giderek üzerimizdeki performans baskılarına son verilmesini istedik. Neticede bu çabamız sonucu bölüm şefinin işten çıkarılmasını sağlayarak biraz da olsun o baskıyı azalttık.

Sonuç aldıkça işçilerin kendilerine güveni arttı, bir takım sıkıntılar da azaldı. Arkasından bölümde bir komite kurduk. Yaşadığımız sorunların sadece bölüm şefinin işten çıkarılmasıyla çözülemeyeceğini konuştuk. Buradan yola çıkarak diğer bölümlerle fabrikadaki sorunların çözümü için bir çalışma başlatılmı dedik. Diğer bölümdeki arkadaşlarla ufak çapta toplantılar yaptık. Onlara fabrikadaki sorunları ve yaptıklarımızı

anlattık. Yaptıklarımızın önemli olduğunu ama ücret ve diğer sorunları çözmek için yeterli olmadığını da ekledik. Paylaşıp tartıştık ve bölümler üzerinden komite kurma fikri ortaya çıktı.

Fabrikada 14 tane bölüm var. Bunların 6 tanesi fason diğer 8'i kadrolu işçilerin çalıştığı bölümler. Biz ilk başta kadrolu işçilerin çalıştığı bölümlerde işe başladık ve üçer beşer kişilik komiteler kurduk. Bu bölüm komiteleri olarak sorunlarımızı tartıştık, periyodik toplantılar yaptık. Bunun üzerinden bir fabrika komitesi oluşturduk. Fabrika komitesinde bölümlerin yaşadığı özgün sorunlara karşı neler yapabileceğimizi konuştuk, bölüm komitelerinde de tartıştık.

Komite için ilk başta çok alternatifimiz yoktu. Bazı insanlar üzerinden de yanıldık. Bazı bölümlerde doğal öncüler vardı ama bu bütün bölümler için geçerli değildi. Bazı bölümlerde çok zorlandık ama neticede bütün bölümlerde komiteleri kurduk ve işler hale getirdik.

Bölüm komitelerini kurduktan sonra fabrikadaki sorunları tartışarak bir yandan da eğitim çalışmalarımızı başlattık. Bu çalışmalarda bu sorunları nasıl aşabileceğimizi, Türkiye'deki işçi hareketini, sendikaları tartışmaya başladık.

Fabrika komitesi sitemli toplantılarla durum değerlendirmesi yapıp planlı bir çalışma hedefiyle hareket etti. Fabrika komitesinde yaptığımız eğitim çalışmalarıyla da bu süreci en iyi şekilde işletecek bir ekip kurmak istedik. Eğitim toplantılarının yanı sıra geniş toplantılar, bölüm toplantıları yaptık. Bölüm toplantılarında da geniş katılımlı eğitim çalışmaları yaptık.

Çalışma başladıktan yaklaşık 4 ay sonra sendika üyeliklerini başlattık, bu 7. ay zam döneminde oldu. Daha önce zam dönemlerinde de pek çok işçi bireysel tepkilerle işi bırakıp gitmişti. Bu zam döneminde de büyük bir tepkinin doğacağını biliyorduk ve döneme iyi

bir hazırlık yaparak bölüm komitelerinin güçlendirilmesini ve genişletilmesini kararlaştırdık. Her şey planladığımız şekilde oldu. Zam döneminden sonra büyük bir tepki oldu. O tepki içerisinde sendikal örgütlülük hızla gelişti. Bu aynı zamanda bölüm komiteleri genişledi, eğitim çalışmalarımız hızlandı.

Sistemik eğitim çalışması

Eğitim çalışmalarında özellikle iki konu üzerinde durduk. İlk olarak işçi sınıfının tarihsel geleneğini anlattık. Sendika, grev, TİS hakkının nasıl kazanıldığını, işgalleri, grevleri, direnişleri sürekli işledik. Bununla beraber çok büyük bir sorun olan sendikal bürokrasiyi ve çürümüşlüğü ele aldık. Komite toplantılarının dışında geniş katılımlı toplantılarda da bunu anlattık. Sendikaların aslında bizlerin birer mevziisi olması gerektiğini, fakat sendika ağalarının bugün oraları ele geçirdiklerini ve oraları bir basamak olarak kullandıkları bilincini oluşturduk.

Çünkü bu fabrikada 44 taşerona rağmen bir örgütlülük oluşturup patrona diz çöktürüp TİS masasına oturacak çok ciddi bir örgütlülük oluşturmamız şarttı. Bir taraftan bunu yaparken sendikal ihanete karşı da önden bir hazırlık yapmak gerekiyordu. İşte bu bilinçle işçi arkadaşlarımızı hazırladık. Öte yandan bütün meselenin taban örgütlülüğümüze, bölüm komitelerinden başlayarak işçilerin inisiyatifine dayandığını hep söyledik. Öte yandan kadrolu işçilerle yaptığımız toplantılarda sadece kadrolu işçilerin örgütlenmesini değil buradaki taşeron sistemini anlattık. Taşeron var olduğu sürece kazanılmış hiçbir hakkın güvencesinin olmayacağını gösterdik. Bu konuda da fabrika komitesi olarak taşeron işçileri yetkimizi aldıktan sonra örgütlenmenin parçası yapıp sendikalaşmalarını sağlama kararını aldık.

Saldırıya karşı direniş birliği pekiştirdi

İşte bu süreç bizi 8 Kasım'daki yetkinin geldiği aşamaya kadar götürdü. 8 Kasım'da yetki başvurusu geldiğinde patronun doğrudan bir saldırısıyla karşılaştık. Bu saldırıyı aslında bekliyorduk. Yetki başvurumuzu 228 kişiyle yapmıştık. 800 kişilik hatta 1500 kişilik bir fabrikada 44 taşeronun olduğu bir yerde yetki başvurusu yapıyorsanız patronun bunu kolay kabul etmeyeceğini biz de biliyorduk. Bu nedenle fabrika komitesini genişleterek çok geniş bir direniş komitesi kurduk. İşten atma saldırısı olduğu taktirde alacağımız tavrı önceden planladık. Aksi takdirde buradaki örgütlülüğe yönelik çok ciddi bir saldırı olacak ve asla kazanamayacaktık.

8 Kasım'da bir arkadaşımız üretim daralması bahanesiyle saat 10.00'da işten çıkarıldı. Eğer saldırı örgütlülüğümüze dönük bir saldırı ise buna yanıt verecektik. Saat 10.30 gibi direniş başladı. Daha önce planladığımız için bir kargaşa olmadı. Kısa bir görüşmenin ardından işi durdurduk. Bütün bölümlerin temsilcileri, bölüm şeflerinin yazıhanesinin önünde toplanarak yönetimle görüşmek istediklerini arkadaşlarının bir an önce işe alınmasını, aksi halde işe başlamayacaklarını söyledi. Eyleme bölümlerdeki katılımı en üst seviyede sağladık.

Yönetimle görüştük. Onlar da bize daralma gerekçesi sunarak sendikal örgütlülüğe saldırı olmadığını söylediler. Bunun böyle olmadığını işçilere anlattık. 7-3 vardiyası işyerini terk etmedi. Akşam 18.30'a kadar fabrikayı terk etmedik. Yönetim bizi bölmek için ilk girişimini, bir bölüme "diğer bölümler işbaşı yaptı siz de yapın" diye yalan söyleyerek yaptı. Biz de bütün bölümlerle o bölüme gittik ve bu yalanı teşhir ettik. Sonrasında arkadaşımız işe geri döndü. Bununla beraber yetkiye itiraz edilmeyecek şartını da koyduk. Yani öyle bu işi mahkemeye bırakmadık, direnişle çözdük. Bu kazanımla birlikte aramızdaki birlik beraberlik ve güven daha da üst düzeye çıktı. Ayrıca taşeron işçilerin de örgütlülüğe güveni arttı. Taşerondarda da hızlı bir örgütlenme başlattık. 5 gün gibi kısa bir sürede 8 taşerondan 158 arkadaşımızın yüzde 90'ı sendikaya üye oldu.

Sendika yönetimine rağmen TİS sürecine tabandan hazırlık

Daha sonra TİS süreci başladı. Direniş komitemizi TİS komitesine dönüştürdük. Bu komitede taleplerimizi tartıştık, anketler yaptık. Bütün bölümlerde bir çalışma yürüterek kimin kaç yıl çalıştığını ne kadar ücret aldığını belirledik. Bunlar üzerinden bir taslak hazırladık. Taslağımız geniş bir fabrika toplantısıyla herkesin onayına sunuldu ve kabul edildi. Bu TİS komitesini yaşanabilecek tıkanmaya karşı yine bir direniş komitesi olarak bölüm bölüm örgütleyerek ihtiyaca göre şekillendirdik.

Sendikanın da bir TİS toplantısı düzenleyeceği söylendi. Sendikadaki ilk görüşmemize Ünsa temsilcileriyle katıldık. Taslağı sendikayla tartışacaktık fakat Genel Başkan gelmediği için sürekli ertelendi. Sonra Ünsa ile taslağın birleştirilmesi önerildi. Arada çok ciddi fark vardı. Bunu kabul etmedik. Sendika yöneticileri taslağımızı "hayalci" olarak nitelendirdiler. Biz "bunun pazarlığını burada değil görüşme masasında yapacağız" dedik.

Aslında yetkimizin ne zaman geldiği, TİS başvurusunun ne zaman yapıldığı bunlar bizim için hep sıkıntı oldu. Çünkü sendikadan hep çelişkili yanıtlar

aldık. İlk görüşme tarihi açıklandıktan sonra 15 gün süre verildi. İki ay beklendikten sonra yani. Buna tepki oluşturdu fabrikada, görüşmenin daha kısa bir sürede yapılmasını istedik. Üretimi yavaşlattık, mesaiye kalmadık. 3-4 saatlik iş yavaşlatma sonunda görüşme 17 Ocak'tan 9 Ocak'a alındı.

TİS süreci nasıl tkandı, son görüşmede neler oldu?

Görüşmelerin hiçbirine genel başkan katılmadı. 4 görüşme sonucunda 66 maddelik taslağın 56 maddesi geçti. Son on maddesi kaldı. On madde için iki toplantı yaptık ama anlaşamadık. Bu maddeler içinde kırmızı çizgimiz dediğimiz kararlar vardı. Taşeron, 4 ikramiye ve ücret artışı...

Buna karşı bize talebimizin çok altında bir teklif sunuldu. Fabrikada çalışan bütün arkadaşlarla bir toplantı yaptık. Toplantıda taviz vermeme ve talepleri savunma, gerekirse bedel ödeme kararı alındı.

Tüm bu kararları alırken ise sendikadan da herhangi bir yardım ve destek beklemedik. Kendi inisiyatifimize ve gücümüze güvenerek haklı ve meşru bir mücadele yolunu izleyeceğimizi ortaya koyduk.

Neticede yaptığımız toplantıda mesaiye kalmama, üretimi yüzde 50 düşürme ve yemek yememe kararı aldık. Biz yönetim başka bir teklifle karşımıza çıkar diye beklerken onlar bize rest çekti. Böylelikle kırılacağımızı düşündüler. Fabrikayı kapatmakla tehdit ettiler. Bu tavra karşı biz de çok net biçimde tavrımızı ortaya koyduk.

Uzlaşma sağlanamayan 10 madde için bir toplantı daha yapıldı. Bu toplantıda ilk defa toplantıya katılan genel başkanla ciddi bir fikir ayrılığına düştük. Ara verildiğinde Budak bu arada bize taleplerimizin hayal olduğunu, böyle bir şeyin Türkiye'de olmadığını söyledi. Biz de onu bir kez daha uyardık. Ne istediğimizi, neyle savunacağımızı, arkasını neyle dolduracağımızı bildiğimizi söyledik, örgütlülüğümüzü anlattık. Gücümüzü, haklılığımızı anlattık anlamadı.

Aradan sonra Budak bu tutumumuzun aksine, "kesinlikle grev düşünmüyoruz, üretimin sürekli olmasını ve hiçbir işyerinin kapanmamasını, sanayinin gelişmesini savunuyoruz. Disiplinli nitelikli bir iş olmasını istiyoruz. Hiçbir yabancı sermayenin buradan kaçıp gitmesini istemeyiz, onları da buradan kaçırmamalıyız" dedi. Bizi de suçlayarak "bazı arkadaşlar bunu yokuşa sürüyor, ama biz sendika olarak asla bunu düşünmüyoruz, bizim vicdanımız tatmin olduğu oranda TİS'i imzalarız" dedi.

Bunları söyleyerek karşı tarafın yumuşayacağını düşündü ama aslında onları cesaretlendirmiş oldu. Onlar da aynı şekilde rest çekmeye devam ettiler. "Bizim teklifimiz budur" dediler, "ya imzalarsınız ya da kapatırız herkesin tazminatlarını veririz" dediler. Bu da Budak'a tokat gibi bir cevap oldu. Bunun üzerine şube başkanı "uyumsuzluk tutanağını tutup tek taraflı verelim" dedi. Biz de karşılık olarak "siz tutanağı tutunuz, biz de yapmamız gerekeni yapacağız" dedik. Şube başkanı zaten bunlardan haberdardı, anlatmıştı. Bu arada patron tarafı ise "ben gidip fabrikadaki bütün işçileri toplayacağım, ben bunları verdim temsilcileriniz kabul etmedi. Bu kadarını kabul eden çalışır etmeyen çeker gider" diyerek gözdağı vermeye devam etti.

Direnişi başlattık, ihaneti gördük...

Biz de ordayken komitedeki arkadaşları durumdan haberdar ettik. Yönetimin toplantı talebinin kabul

edilmemesini bildirdik. Toplantı çağrısına kimse katılmadı. Biz gidene kadar iş yavaşlatma eylemi devam etti. Fabrikaya geldikten sonra planladığımız şekilde direnişimiz başladı.

Açıklamamızı yaptık. Güvenlik, gözcü gibi ekiplerimizle harekete geçtik. Özel güvenliği çıkarıp oradaki denetimi ele aldık. İçerde bulunan üye olmayan insanlara ya bize destek olmalarını ya da fabrikayı boşaltmalarını istedik.

Şube başkanı da fabrikaya geldi. Eylemin fiili-meşru ve haklı bir eylem olduğunu, şube olarak da desteklediklerini söyledi. Fakat DİSK Tekstil'in internet sitesinde yaptığı yazılı açıklamayı bu sırada fark ettik. Ona sorduk, "benim haberim yok" dedi. Biz de bunun düzeltilmesini istedik, "halledeceğim" dedi, halledemedi. Sabah yine fabrikaya geldiğinde neden bunun düzeltilmediğini sorduk. O da "bir arkadaşla birlikte sendikaya gidelim" dedi. Biz bunu kabul etmedik "siz gidin çözemezseniz biz kendimiz gideriz" dedik.

Yeni bir yazı daha koydular, biz de DİSK Tekstil'e gittik, fakat kimseyi bulamadık. Biz de DİSK Genel Merkezi'ne giderek Arzu Çerkezoğlu ile görüştük. Fakat o da "DİSK Tekstil'in işlerine karışamayız" dedi. Fakat kararlılığımız sonucu o yazı kaldırıldı.

Fakat sendika yönetimi gerçek anlamda bu eylemi direnişi sahiplenmediği için fabrikaya bir kez dahi gelmedi. Bu arada bu tutumunu da çeşitli basın organları üzerinden savunmaya devam etti.

Bu arada sendikayla bağı olan işverenle görüşen içimizden bir kişinin, sonrasında direnişi kırmaya, süreci baltalamaya yönelik bir çalışma içerisinde olduğunu tespit ettik ve fabrikadan çıkardık. Aynı süreçte herkesin telefonuna tehdit mesajları geliyordu. Tepkimiz üzerine sendika patronun yazdığı bu yazıyı kınadı.

Direniş bir okul oldu

Toparlayacak olursak, ilk günden bu yana, toplantılarla eğitim çalışmalarıyla adeta bir okul gibi çalışarak sağlam bir taban örgütlenmesi yarattık. İşte bugüne gelmemizin ve bugün hemen her saldırı manevrasını boşa çıkaran gücümüzün kaynağı da bu oldu.

İlk başlarda belki bu birtakım sosyal hakların mücadelesi olarak başladı. Ancak direnişin bu kısa süreci içerisinde dört ayda aldığımız mesafenin dört katını aldık. Dışarıda gelen ziyaretçiler, gösterilen dayanışma buradaki işçilerin gelişimine çok büyük bir katkı sağladı.

Daha önce işçilerin birçoğuna farklı şekilde anlatılan kesimlerin sabaha kadar fabrikanın önünde beklediklerini gördükçe, o insanların yağmurda soğukta kendisine destek olduklarını gördükçe önyargıların birer birer kırıldığını gördük. İşçi arkadaşlar bu süreçte dostlarını, düşmanlarını gördüler, tanıdılar. Yapılan tüm karalamalara karşın desteğe gelenleri savunuyor ve yanlarında duruyor, paylaşıyorlar. Bunu kapılarını açarak gösteriyorlar.

Şu an yaşadığımız fabrika sınıfı kimliğinin ve bilincinin geliştiği bir okul durumunda. İşçiler artık bu meselenin ekonomik talepler dışında sınıfın bir mücadelesi olduğunu kavramış durumda. Asla üç beş kuruşluk ücret pazarlığı ile bu sürecin bitmeyeceğini, bunun bir onur meselesi olduğunu biliyor ve sonuna kadar götürmeye kararlılar.

Süreç devam ediyor ve zaferle sonuçlandığı oranda nasıl bir tablo ortaya çıkar? Hep birlikte göreceğiz.

Greif'te direnişin yaratıcılığı: Sınıf sahnede!

Greif işçileri Haziran Direnişi'nde sıkça ürünlerini gördüğümüz orantısız zekayı devralıp kendi sınıf damgalarını basarak büyütüyorlar.

Greif'te direnişi işçilerin ortaya koydukları direngen tutum sadece mücadelede değil, sanat ve kültürde de ürünler veriyor. Çünkü işçi sınıfının üretimin içerisinde pişen yaratıcı zekası, direnişle birlikte patrona daha fazla kâr sağlamak için değil kendi davası için çalışıyor. Yeni bir sanat ile her bakımdan burjuvazinin çürümüş dünyasından farklı bir kültür de böylelikle boy veriyor.

Sınıfın "orantısız zekası"

Greif işgali 10 Şubat'ta TİS masasında patronun talepler karşısında katı reddi üzerine başladı. Yüzlerce işçi yasalara, sendika bürokratlarına takılmadan üretimi durdururken tek bir pankartları dahi yoktu. Fakat kısa bir süre sonra "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" pankartıyla boy gösterdiler. İşçiler her gün saatlerce patron için kölece çalıştıkları dokuma makinalarını bu kez mücadeleleri için çalıştırmıştı. Çıkarılan 4-5 metrelik çuval bezi, biraz kırmızı boyayla işgalin ilk pankartına dönüştü.

"Bu daha başlangıç mücadeleye devam" diyen işçiler bir yandan Haziran Direnişi'nin sembol sloganını atarken, diğer yandan da Haziran'ın "orantısız zeka"sını kuşanıyorlardı.

Direnişe geçen, üretimden gelen gücünü kullanan, tam bir birlik içinde hareket eden işçilerin ne kadar güçlü olabileceklerini daha ilk adımda gösterdiler. Gerisiyse aynı sınıf kimliği ve aynı yaratıcılıkla geldi.

Önce yıllardır sırtlarında imzası bulunan şirketin adında değişikliğe gittiler. İşçilerin fabrikada giydiği yeleklerin sırtındaki Greif yazısı bir çıktıyla kapatılarak 'Grev'e evrildi. İşçiler sırtlarında besledikleri asalaklara grevin gücüyle sesleniyordu. Elindeki silahın gücüyle patrona meydan okuyordu.

Nasırlı ellerle yapılan emeğin sanatı

Eylem sırasında karşılarına çıkan her sorunu aynı duru emekle çözdü işçiler. 14 Şubat "sevgililer günü"

geldiğinde duygularını yine kendi dokudukları pankartlara yansıttılar. Kapitalizmin sevgiyi metalaştıran, ticari getirisi üzerinden değer biçtiği 14 Şubat'ta, pankartlarına "Sevgi emektir" yazdılar. Ve yinelediler; "Emeğimize ve alinterimize sahip çıkıyoruz!".

Greif'te işçilerin tek bir pankartı taşıyan onlarca el olduklarını gördük. İşgal fabrikasını ev yapanlar zamanlarını 'öldürmek' için orada olmadıklarını biliyorlardı. Günde en az iki kez karar almak için yan yana geldiler. Düşünüp uyguladılar.

Bir grup işçi dokuma çuvalı lime lime edip voleybol filesi yaptı. Akşam yemeklerine, duyurulara kullanmak için çuval bezinden küçük bir davul dahi yapıldı. Bir işçiye çuval bezlerini tuval sayıp çizdi karikatürlerini. Direnişin sanatıyla ziyarete gelenleri dış kapıda karşıladılar. Çizimler işçi sınıfının ruhunu yansıtıyordu. Nasırlı ellerin amatör çizimleriyle alinteri gasp edilen işçinin aklındaki peşi sıra dile geliyordu. Kapıda karşılayan çizimlere bakanlar, işçilerin derdini, o kapının ardından yılları bulan ücretli köleliği, işgale neden olan şartları gördü adına sanat deyip zenginlere satılan bir görsellik yoktu işçilerin çiziminde. Derdini haykıran işçi tulumunda, sıkılı yumruklarla alinterinin, emeğinin kavgası betimleniyordu.

Greif'i tarihe sahne yaptılar

Günler geçtikçe işçiler yaratıcılıklarını şiarlarına da taşıdı. Çözgü bölümü işçileri, gece kendi elleriyle hazırladıkları pankarta işledikleri "Tarih yaşadıklarımızı değil, yaptıklarımızı yazacak. Biz bir devrin işçileri değil, her devrin olacağız!" sözü onların yaptıkları eyleme nasıl bir tarihsel anlam yüklediklerini gösteriyordu. Bu anlatımda sade, ama ne yaptığını bilen inançlı işçinin uzak görüşlülüğü var.

Kısacası Greif işçileri Haziran Direnişi'nde sıkça ürünlerini gördüğümüz orantısız zekayı devralıp kendi sınıf damgalarını basarak büyütüyorlar. Bu haliyle tüm sınıf kardeşlerine de onları alkışlamak düşüyor.

Greif işgali Köln-Lövenich'te selamlandı

BİR-KAR'ın çağrısı üzerine 19 Şubat günü Greif'in Köln-Lövenich'teki ana merkezinin önünde eylem yapıldı. Almanca ve Türkçe, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" yazılı pankart, bayrak ve dövizlerin açıldığı eyleme Yaşanacak Dünya, Kaldıraç ve ADHK da destek verdi.

BİR-KAR temsilcisi Greif çalışanlarına dönük Almanca ajitatif bir konuşma yaptı. Greif işçilerinin direnişi, direnişin seyri ve talepleri hakkında bilgiler verdi, taleplerinin haklılık ve meşruiyetinin altını çizdi. Taşeron uygulamasının kaldırılmasının direnişçilerin en önemli talebi olduğunu belirtti. Bunun tüm ülkelerdeki işçilerin ortak sorunu olduğunun, bu nedenle de taşeron işçiliğine karşı mücadelenin enternasyonal olduğunun altını çizdi. Greif işçileri ile eylemli dayanışma çağrısı yaptı.

Eylemde BİR-KAR'ın "Greif işçileriyle dayanışmayı büyütelim!" başlıklı açıklaması okundu.

Eylemde Yaşanacak Dünya adına da bir konuşma yapıldı.

BİR-KAR'ın açıklamasının ikinci kez okunmasının ardından, Greif'in önünden geçilerek kısa bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yol boyunca Almanca ve Türkçe sloganlar haykırıldı.

Kızıl Bayrak / Almanya

Greif'ta direnişin medyası!

Greif işçileri dışarıda kendilerine uygulanan sansürü aşmak için sosyal medya başta olmak üzere bir dizi araç kullanırken, fabrikada da güçlü bir iletişim ağı örüyorlar. Yüzlerce işçi çeşitli teknik araçlarla her an iletişim halindeyken, diğer taraftan da kendi yazılı basınlarını yaratıyorlar. Gelişmeler karşısında yayınlanan anlık duyurular dışında bir de düzenli olarak çıkardıkları "Greif İşçilerinin Sesi" adı verilen bültene sahipler.

Kolektif emeğin ürünü!

Şu ana kadar altı sayı çıkarılan bülten, direniş bünyesinde oluşturulan "Basın komitesi" tarafından hazırlanıyor. Fakat bu hazırlık sürecine Fabrika İşgal Komitesi ve diğer işçilerin etkin katılımı ve katkıları sağlanıyor. Böylelikle hem içerik, hem de görsel olarak işçilerin ilgisini çeken ve sahiplenilen bir direniş basını yaratılmış oluyor.

Bilgilendiriyor, yol gösteriyor, paylaşıyor

İçeriğine bakıldığında bültenin hem bir bilgilendirme aracı olduğu, hem de politik bir yol gösterici işlevi gördüğü anlaşılıyor. Örneğin bültenin yayınlanan dördüncü sayısının ilk sayfasında kullanılan yazı, "Zoru zor bozar!" başlığını taşıyor. Yazıda Greif patronunun yakın zamanda yaptığı tehditler ve manevralara karşılık işçiler hazırlıklı olmaya çağrılıyor. Öte yandan da bu yazı Greif işçilerinin patronlarına karşı mücadele iradesini ve kararlılığını yansıtıyor. Başka bir yazıda ise dayanışma ziyaretlerinin önemi konusunda işçilere bilgi verilirken, diğer bir sayfada da dayanışma amacıyla yapılan çalışma ve eylemler anlatılıyor. Bültenin son sayfasında ise bu kez bir Greif işçisinin dizelerle başlayan son derece içten bir yazısına yer veriliyor. Böylelikle de işçiler arasındaki güçlü manevi bağ pekiştiriliyor.

Yokluklar içerisinde büyütülen filiz

Greif işçileri, böylelikle işçi sınıfının büyük örgütlenme ve yönetme kapasitesini kanıtlamış oluyorlar. İşçi sınıfının emeğinin ürünü mevzilerini onlara çok gören sendika bürokratlarına inat, yokluğa rağmen kendi mevzilerini yaratıyorlar. Büyük bir emek, sabır ve fedakarlıkla yokluklarla büyütülen filiz, köklerini toprağa salarken giderek dallanıp budaklanmaya yüz tutuyor.

Greif'in işgalci kadınları...

Yaşamın içinde, barikatın başında, eşit ve özgür!

Greif'te direniş özgürleştiriyor. Sadece sömürü ve kölelik düzeni tarafından değil, aynı zamanda da bu düzenin çok yönlü ideolojik-politik-kültürel baskısı altında ezilen işçiler, direnişle birlikte nefes alıyorlar. Hayatları ve gelecekleri hakkında söz söylemenin tadına varıyorlar. Bu genel özgürleşme ortamı içerisinde işçi kadınların yeri ise kuşkusuz benzersiz. Bu düzende çifte sömürüye tabi tutulan, aynı şartlar altında çalıştıkları sınıf kardeşlerinin yanında ve bazen onlar tarafından ayrımcılığa uğrayan işçi kadınlar, geriden geliyorlar ama direnişte inisiyatif alıyor, öne çıkıyorlar. Direniş her türlü ayrımcılığa son verirken, bugüne kadar birbirilerinden uzak duran kadın ve erkek işçiler direnişin yoldaşları olarak aynı safta mücadele ediyorlar. Bu deneyimi yaşayan direnişçi Greif işçisi kadınlarla konuştuk.

**"Sadece kendim için değil
tüm insanlar için..."**

Görüş aldığımız kadın işçilerden Sevim Öztürk 3 seneden beri Greif'te çalıştığını ifade ederek söze başlıyor. Hem ailesi hem de kendi ihtiyaçları için çalıştığını, fabrikada çalıştığı yıllar içinde işçiler arasında varolan güvensizliği aktarıyor. "Böyle bir şey olacağı aklımın ucundan dahi geçmezdi" diyerek direnişin bu güvensizliğin sonunu getirdiğini vurguluyor. Konuşmasını kendinden emin bir tonda ve güvenle sürdürüyor. "Sadece bize bir yol aralandı, gitmemiz gerektiğini düşündüm. Ve ben bu yolda devam etmek istiyorum. Belki bu işin sonunda işimizden olacağız. Hiçbir şey belli değil ama buraya sendika girer ve taşeron kalkarsa ben işimden olsam bile benim için çok rahat ve mutlu olacak. Çünkü benden sonra gelen insanlar haklarını alarak çalışabilecekler" diyor. Böylelikle kendisini ikinci sınıf bir insan olarak değil, sadece bir insan olarak da değil, insanlar için mücadele eden bir nefes olarak gördüğünü anlatıyor.

**"Kendimi çok farklı ve mutlu
hissediyorum"**

Kadın işçilerin erkeklerle göre daha ağır ve zor şartlarda çalıştığını aktaran Öztürk, fabrikada yaşadığı ayrımcılığa, baskıya ve hak gasplarına sözü getiriyor. Maddi ve manevi zorluklar yaşamasına karşın kendini savunmadığını belirtiyor. Bunun nedenlerini de arkasında duracak bir güç olmamasına, düne kadar yetkilileri kendisinden çok üstün görmesine bağlıyor. Direnişle birlikte büyük bir değişim yaşadığını, kendini çok farklı hissettiğini, özgüveninin arttığını özellikle vurguluyor. İşgal günlerinde yaşadığı mutluluğu şu sözlerle anlatıyor: "Çünkü haklarım korunuyor diyebiliyorum. Çok mutluyum. Kendi adıma olsun arkadaşlarım adına olsun çok mutluyum. Bir haftadan beri buradayız. Burada yatıp kalkıyoruz soğuk demeden. Gece gündüz demeden ama yine de içim

rahat ve huzurlu. Çünkü biliyorum ki sonucu biz elde edeceğiz. Biz kazanacağız."

**"Dayanışmayı gördükçe
direnişe daha çok bağlanıyorum"**

Öztürk dayanışmanın güzelliğini de "dışardan direnişe gelenler sarıldığında anlıyorum ki yaptığımız güzel bir şey" sözleriyle anlatıyor. İşildayan gözleriyle "Bunu gördükçe daha çok bağlanıyorum. Daha çok emeğimin peşinde koşacağıma inanıyorum. Kendimle daha da gurur duyuyorum" diyerek ekliyor.

Bilinçlenmiş bir işçi olarak kararlılığını şu sözlerle sürdürüyor: "Yarın bir gün burada kazandığımızda ben de başka direnişlere gidip böyle destek vereceğim. Kendime özgüven geldi. Hem kendimiz için hem başka yerlerdeki arkadaşlar için bu daha devam edecek. Bu daha başlangıç diyorum."

Sonra da sözünü kadınların yaşadığı sorunlara bağlayarak "Buraya gelen insanlar da erkeklerden çok kadınları üstün görüyorlar. Her zaman için kadınlar hep pasif duruma düşürülmüştür, küçük görülmüştür. Hakkımızı savunduğumuz zaman durum değişiyor. Çünkü ben hem ailem hem de kendim için buradayım kadınların mücadele içinde olmalı" diyor.

Öztürk sohbetin sonunda kadınlara seslenerek, "Hiçbir şekilde hiçbir engelden yılmadan, aile, işten atılma gibi tedirginliklere takılmadan hiçbir şeyi göz önüne almadan sadece doğru bildiği yoldan gitmelerini isterim" diyor.

"Geleceğe umutla bakıyorum"

Direnişteki kadın işçilerden Gönül Kılınç ise arkadaşını onaylayarak söze başlıyor. 13 yıldır Greif'te çalıştığını aktarıyor. 2000 yılından beri taşeron şirkette çalışan Kılınç, 3 çocuğu olduğu bilgisini veriyor.

Çocuklarını okutabilmek için çalışması gerektiğine, ancak çalışma şartlarının çok ağır olduğuna dikkat çekiyor. Evine, eşine ve çocuklarına fazla zaman ayıramamaktan yakınıyor. Öte yandan da iş ne kadar tekstil olarak adlandırılrsa da ağır bir iş olduğunu, bel fıtığı, boyun fıtığı gibi rahatsızlıkların sıklıkla yaşandığını, mesaiye kalmayana kapının gösterildiğini anlatıyor. Ama artık direnişle birlikte geleceğe umutlu baktığını vurguluyor. Kılınç birlik beraberliği burada gördüğünü ifade ederek diğer kadın işçilere de direnişin gücüyle sesleniyor: "Yılmasınlar, hiç bir şeyden çekinmesinler yılmasınlar. Kadınların daha çok çaba göstererek böyle greve başlayan erkek işçilere olsun, eşlerine, çocuklarına olsun ailelerine destek olsun. Aynı şekilde grevdeki kadınlara da eşleri destek olsun. Bende bu sorun yok çok şükür. Eşime de bu nedenle çok teşekkür ediyorum. Her zaman arkamda beni destekliyor. Biliyorlar ki onlar için çaba harcıyoruz. Sonuna kadar da burada mücadelemizi vereceğiz. Tüm kadın işçiler, arkadaşlar da yılmadan hiç yılmadan bu mücadelenin içerisinde olsunlar. Erkek kadın ayrımı yok. Ben burada daha da iyi gördüm."

Direnişin özgür kadınlara selam olsun!

İşçi kadınlarla kısa sohbetimiz burada noktalanıyor, çünkü burası direniş yeri ve yapacak çok iş var. Bu kısa sohbet içerisinde dahi direnişin kadın işçiler nasıl özgürleştirici etkilerde bulunduğunu gördük, hissettik. Direnişin özgürleştirdiği Greif'te, kadın işçiler de bu ortamda kazandıkları özgüvenle, rahatlık ve toklukla düşüncelerini bizimle paylaştılar. Sohbetimizin ardından da görevlerinin başına dönmek üzere yanımızdan ayrıldılar.

İşsiz kalmak pahasına, ayrıca sadece kendileri için değil diğer işçilerin de kazanması için direnen, bu uğurda direnişin temellerine harç koyan Greif'in kadın işçilerini buradan selamlıyoruz.

Tariş'ten Greif'a dal Budak salan ihanet!

Greif'ta sınıf işbirlikçiliğiyle gündeme gelen Tekstil Sendikası Genel Başkanı Rıdvan Budak'ın kabarık bir sicili var. Öyle ki DİSK'in son 40 yılında Budak bir biçimde var ve hemen her dönem işçilerin tepkisini toplayan icraatlarıyla biliniyor.

Daldan dala hızlı yükseliş

1950 doğumlu olan Budak'ın DİSK yönetim kuruluna giriş tarihi 1977'dir. DİSK Tekstil'in başkanlık koltuğuna ise 1979'da oturur. 1980-1984 arası pek çok DİSK yöneticisi gibi tutukludur. Bu yılları Budak unutmayacaktır. 1990'de SHP Merkez yönetim kurulu üyesidir. 1992'de yeniden DİSK Tekstil'in, 1994'de de DİSK'in Başkanı olur. 1997'de tekrar DİSK Tekstil başkanlığına döner, 1999'da ise DSP'nin İstanbul milletvekili olur. 2002'de istese de CHP'den yeniden meclise giremez. Sendikacılığa kaldığı yerden devam eder.

Tariş'te direniş kırıcılığı

Böylesine baş döndüren bir sendikal ve siyasal yaşamı olan Budak, bugün oynadığı misyonu, 80 öncesi, Türkiye işçi sınıfının son büyük direniş olan İzmir Tariş direnişinde de oynar. 22 Ocak'ta başlayan işçi direniş asker ve polis tehdidi altındadır, Tariş kuşatılmıştır. 5. Gün DİSK direniş bitirme kararı alır. DİSK'in bu kararını duyan işçiler "savaşık-savaşacağız!" sloganını, "direniş kiranın kafasını kırarız!" sloganına çevirir. DİSK yönetimi direniş bitirebilmek için, asla uygulamayacağı sözde eylem kararları aldığını açıklar. Tariş işçilerine "DİSK genel greve gidecek, direniş kaldırım" denir. İşte bu öneriyi Tariş işçilerine kabul ettirmeye çalışan, o dönemde de DİSK Tekstil-İş Genel Başkanı olan Rıdvan Budak'tır. İşçiler cevaplarını Rıdvan Budak'ı, Rıza Güven'i (DİSK Başkan Vekili) ve Mehmet Mıhlacı'yı (Gıda-İş Genel Başkanı) döverek verirler. Ancak Budak karardır. Çeşitli görüşmelerle direnen işçileri bölmeyi başarır. İşçiler direnişe bir süreliğine son vermek zorunda kalırlar. Tarih 31 Ocak 1980'dir. Kısa süreliğine geri çekilen Tariş direniş devrimci işçilerin çabasıyla yeniden başladığında bedeli daha ağır olacaktır. 10-11 Şubat'ta İzmir'de Tariş ve Çiğli İplik Fabrikası'nın yanı sıra işçilerin oturduğu Gültepe, Çimentepe ve Çiğli'de 2 gün boyunca dişe diş bir mücadele verilir. Direniş zor yoluyla kırılrsa da muazzam bir destan ve deneyim bırakmıştır. 17 yaşındaki Cemil Oral polis tarafından sırtından vurularak öldürülürken, yüzlerce yaralı ve tutuklu işçi vardır.

5'li çete ile işbirliğine devam

DİSK yeniden kurulduktan sonra tüzük değişikliği gündemdedir. Rıdvan Budak tüzüğün neden değişmesi gerektiğini anlatırken aklında hapis yılları vardır; "Bir 5 yıl daha bu yüzden yatamam" der. 90'lı yılların ikinci yarısında MGK'nın yönlendiriciliğinde Türk-İş, Hak-İş, TİSK ve TOBB yöneticileriyle birlikte oluşturulan

meşhur "5'li çetenin" içinde yer alan DİSK'in başındaki isim yine Rıdvan Budak'tır. Artık o derin bir sendikacıdır. 12 Eylül'den sonra "bugüne kadar işçiler güldü artık gülme sırası bizde diyen" Halit Narin'le birlikte Sabancı için üzülür. Karşındakini "seni Cumhurbaşkanı Demirel'e şikayet ederim" diye korkutmaya çalışır, dönemin başbakanı Mesut Yılmaz'dan övgüler alır. 1999'da ise DSP'den meclistedir.

"Sanayicilere yeşil pasaport dağıtılmalı", "Sanayicilere özelleştirilecek şirketler bedava verilmeli...", "Dünyada artık mülkiyet tartışması bitmiştir. (24 Ağustos 2001 Sabah Gazetesi) diyen Rıdvan Budak 2002'de yeniden seçilemeyince yine sendikaya döner. Tasası yine işçi sınıfının sorunları değil, kapitalistlerdir. Budak için eski sendikacılık devri çoktan kapanmıştır. Başkanı olduğu DİSK Tekstil imzasıyla gazetelere verilen ilanda; "Türkiye sanayisi nefes alma süresini yakalamalıdır" denir ve hükümetten, kapitalistlerin "zaten toplanamayan" SSK primlerinin bir yıl ertelenmesini, enerji fiyatlarının yarı yarıya düşürülmesini, ücretler üzerindeki vergi oranlarının azaltılması ister. 2009 yılında, TÜSİAD gibi sermaye kuruluşlarına "birlikte eylem yapalım" der.

"Zegna da giyerim, beş yıldızlı otelde de kalırım"

Kısaca Budak safını çoktan seçmiştir. İşçinin parasıyla rahatlıkla "Zegna da giyerim, beş yıldızlı otelde de kalırım" demektedir. Bugüne kadar bir çok işçiyle karşı karşıya gelen, kimi zaman ticaretle uğraşan, koltuğunda kalmak için her yolu deneyen, Budak'ın yaşamı aynı zamanda bir sınıfa ihanet tarihidir. Geçmiş bir tarafa son bir kaç yıl bile, Budak'ın başkanı olduğu DİSK Tekstil için yüz kızartıcıdır. İstanbul'da Cesur Çuval, Antep'te Çemen Tekstil işçilerinin ihanete uğraması, Adana'da binlerce işçinin çalıştığı BOSSA'nın Öz İplik-İş'e kaptırılması en bilinen örneklerden sadece bir kaçıdır.

Bilinir, ağaç kesilirken en zor kısmı ağacın budaklı tarafıdır. İsaetli ve sert vurmak gerekir. Sınıf hareketi içinde sendika bürokrasisinin daha fazla dal Budak salmasına izin verilmemelidir.

Greif'in sesi yankılanıyor

Ankara

DTCF Ekim Gençliği, Greif işgalinin ve Greif işçilerinin sesini üniversitelilere duyuruyor.

Ekim Gençliği, Greif fabrikasından işgal fotoğrafları, direniş talep ve şiarlarını içeren ve direniş selamlayan ozalitleri fakültenin dört bir yanına asarak Greif işçilerinin sesini kampüse taşıdı.

Ayrıca, Ekim Gençliği standında öğrencilerle, akademisyenlerle ve misafir olarak giren emekçilerle Greif işgali üzerine sohbetler edildi. Standda, öğrencilerle kolektif olarak hazırlanan "İşçi gençlik el ele örgütlü mücadeleye" ve "Soruşturmalara, baskılara, faşizme inat buradayız" şiarlı dövizler de kullanıldı. Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği öğrencilere ve emekçilere ulaştırıldı. Gün boyunca Konur Sokak'ta açılan standda ise Greif işçilerini anlatan Ekim Gençliği imzalı ozalitler kullanılarak ve ajitasyonlarla emekçilere seslenildi. Greif direniş üzerine gençlerle sohbet edildi. Taşeronluk sistemi üzerinden Greif işçilerinin yol gösterici misyonuna vurgu yapan ajitasyonlarla emekçilere seslenildi. Perşembe günü gerçekleşecek olan tiyatrunun biletleri de dağıtıldı.

Sınıf devrimcileri, direnen işçilerin sesini Mamaklı emekçilere ulaştırıyorlar. Greif'le dayanışmayı yükseltmeye çağırın duvar gazeteleri Tuzluca'yı, Natoyolu, Tek Mezar ve Şirintepe bölgelerine yaygın bir şekilde yapıldı.

Gebze

Sınıf devrimcileri açtıkları standla Greif işçilerinin sesini Hadımköy'den Gebze'ye taşıyor.

Greif işgalinin 8. gününde açılan standın önüne "Fabrikalarını işgal eden Greif işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltelim! İşgal, grev, direniş!/BDSP" ozaliti asıldı. Standda Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği, Liselilerin Sesi, Metal İşçileri Bülteni ve Grev gazetesinin satışı da gerçekleştirildi.

"Greif işçisi emeği ve onuru için 'İŞGAL'de...' başlıklı BDSP bildirilerinin dağıtımını da yapan sınıf devrimcileri, ajitasyonlarla, Greif işçilerinin taşeronluğa ve düşük ücretlere karşı verdikleri mücadeleye Gebzeli emekçilerin de ortak olması çağrısında bulunuldu.

Gebzeli işçi ve emekçilerin ilgi gösterdiği standda Greif işçilerinin mücadelesi anlatıldı. Greif işçilerinin mücadelesine hayran kalan emekçiler, bu haftaki sayısında işgale genişçe yer veren Kızıl Bayrak gazetesi de aldılar.

İstanbul

Sarıgazi'de sınıf devrimcileri ücretli kölelik düzenine karşı ayağa kalkan Greif işçileriyle dayanışmayı büyütme ve onların sesini işçi ve emekçilere taşımak için çalışmalarına devam ediyor.

Her gün dayanışma stantları açılarak işçi ve emekçilere alınması gereken yolun fiili meşru ve militan eylemler olduğu vurgulanıyor. Bu yolda yürüyen Greif işçileri ile dayanışmayı büyütme çağrılıyor.

Türk-İş mitinginden yansıyanlar...

mitingin esas amacı, işçilerde biriken tepkinin boşaltılarak, kendileri de dâhil kurulu düzeni tehdit eden bir patlamanın önüne geçmektir.

Türk-İş Ankara mitingine ağırlığı taşeron işçiler olmak üzere, on binlerce işçi mitinge katıldı. Özelleştirme saldırısının tehdidi ve taşeronlaştırmanın dayattığı güvencesizlik ve geleceksizlik işçilerin katılımına olduğu kadar, öfkesine de yansıdı. Ayrıca mitinge yansıyanlara bakıldığında Yol-İş üyesi işçilerin kortejin önüne sendika bürokratlarının geçmesine izin vermek istememeleri de anlamlı olmuştur. Ne var ki miting bir "hava boşaltma" eyleminin ötesine geçememiştir.

Öncelikle mitingin duyurusunun geniş tutulmaması ilerici, devrimci güçler ile diğer emek güçlerinin katılımını engellemiştir. İstenen de budur kuşkusuz. Zira mitingin esas amacı kölelik düzenine karşı bir mücadele gösterisi değil, işçilerde biriken tepkinin boşaltılarak, kendileri de dâhil kurulu düzeni tehdit eden bir patlamanın önüne geçmektir. Mitingin, taşeronluğa karşı kayda değer bir çift söz söylemeyen, ortaya bir eylem programı koymayan Türk-İş yönetiminin içi boş "sabırımızı zorlamayın" tehditlerine sahne olması da bundandır. Türk-İş'in kendisine biçilen misyona uygun davrandığına şüphe yoktur. Zira Türk-İş'in mücadele rehberinde iş bırakma, genel grev vb. mücadele yöntemlerinin adı yoktur. Onların fiili-meşru mücadelenin önünü açan pratikleri olmadığı gibi işçi sınıfının bağımsız iradesine tahammülleri de yoktur. Bundadır ki taşeronluğa karşı düzenlenen mitingde taşeron işçilerinin iş güvence hakkı için fabrika işgalinde bulunan Greif işçilerinin adı bile geçmemiştir.

On binlerce işçinin biraraya gelmesi oldukça önemlidir. Ancak Türk-İş'teki gibi, uzlaşmacılığı ve işçi haklarını siyasi iktidarla görüşmeler ve pazarlık yoluyla elde etmeyi ilke haline getirmiş bir sendikal anlayışın, on binlerce işçinin öfkesini törpülemesi ve yığınlığa sürüklemesi ise sınıf hareketinin gelişimi açısından son derece tehlikelidir. Şimdiye kadar işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasp eden pek çok konuda olduğu gibi sermaye devletine verilmiş en büyük destek. Hatırlanırsa Türk-İş, başta özelleştirme saldırıları olmak üzere, işçi sınıfının en önemli tarihsel hak ve kazanımlarının gaspı anlamına gelen 4857 sayılı iş yasası (Kölelik yasası) ve SSGSS yasası gibi saldırılarda ya da emperyalist savaş ve benzeri siyasal konularda yaptığı gibi safını işçi sınıfının değil sermayenin çıkarlarına göre belirlemiştir. Daha yakın bir örnekse, işçi sınıfının sendikal örgütlülüğüne dair son yıllarda

gerçekleşen en kapsamlı saldırılardan olan ve 12 Eylül uygulamaları ile kıyaslanabilen Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun geçmesine Hak-İş'le birlikte onay vermiştir.

Türk-İş yönetimi özelleştirme saldırısının başarısında çok özel bir paya sahiptir. Böyle kirli bir sicile rağmen mitingde özelleştirme saldırısının hedefindeki on binlerce işçinin karşısına geçip, hiç de utanmadan, beylik sözler sarf etmeleri ise pervasızlıklarının bir örneğidir. SEKA, Telekom, Tüpraş, Erdemir ve Tekel gibi büyük özelleştirme süreçleri herkesin gözü önünde yaşandı. Bu işletmelerde örgütlü olan Türk-İş, tabandan gelen belli bir basınca rağmen bu özelleştirme saldırısını göstermelik eylemlerle geçiştirdi. Yapılan birtakım eylemlerle tabandaki mücadele isteği törpülenirken, beklentileri zamana yayarak sermayenin işini daha da kolaylaştırdılar. Bugün de özelleştirme karşıtı söylemleri bu amaca hizmet ederken, özelleştirme kapsamındaki Yatağan işçilerinin, Karayolu işçilerinin mücadele isteklerini de şimdiden kontrol altına alma hesapları vardır. Miting daha çok durumu kurtarmaya, göz boyamaya ve de yıpranan güveni tazeleyerek inisiyatif kazanmaya yönelik bir hamledir. Yoksa tabandan gelen mücadele azmini başka türlü nasıl kontrol edebilirler ki?

Türk-İş kortejlerinde dolaşan herhangi biri genel grev sloganının coşkuyla atıldığını görecektir. Ya da Punto Deri işçileri, Zorlu Tekstil işçileri ve Yatağan işçilerinin direniş coşkusunu görebilirler. İşçilerde coşku ve mücadele isteği yeterince vardır. İşte Türk-İş'i korkutan da zaten budur. Zira bu coşkunun bilinçli bir eyleme dönüşmesi, tabandan gelen örgütlülüğün iradi bir şekilde sürece yön vermesi durumunda başlarına gelecekleri bilmektedirler.

Kürsüden konuşan işçiler ise görüntüyü kurtaran bir başka pratiktir. Zira işçilere söz verildiği görüntüsü yaratılmaktadır. İşçilerin kürsüyü işgal etmelerinden korkmuş olacaklar ki baştan önlemlerini almış, seçilmiş işçileri konuşturmuşlardır. Bu işçilerin genelde Türk-İş'i öven konuşmalar yapmış olmaları da esasında sendikal çürümenin diğer bir ifadesidir. Bunlara göre Türk-İş mitinginde kürsüyü kullanmak Türk-İş'e övgüler düzmek ölçüsünde mümkündür. Bu kadarı bu mitingin hangi amaçla yapıldığına da bir başka göstergedir: Sendika ağalarını aklamak!

On binlerce işçi Ankara'daydı!

Türk-İş'in "Kölelik düzenine son! Taşeronlaşmaya, örgütsüzlüğe, kuralısız çalışmaya hayır!" şiarıyla örgütlediği Ankara mitingi, 15 Şubat günü, onbinlerce işçinin katılımıyla coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi.

Taşeronluğa karşı tepkinin önplana çıktığı ve taşeron karayolları işçilerinin kitlesel katıldığı miting, Türkiye'nin dört bir tarafından gelen işçilerin, Ankara Garı önünde toplanmasıyla başkadı. Mitinge, direnişte olan Punto Deri işçileri, Zorlu Tekstil işçileri ve Yatağan işçileri de katıldılar, direnişlerinin coşkusunu taşıdılar.

Ses araçlarından Türk-İş bürokratlarının önde yürümesi gerektiğine yönelik anonslara rağmen Yol-İş üyesi işçiler ısrarla buna izin vermediler. Oluşturulamayan kortejlerle, mitingin gerçekleştirileceği Sıhhiye Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi.

En önde Türk-İş pankartı arkasında ise sendika bürokratlarının yürüdüğü kortejde, iki koldan Türkiye Yol-İş Sendikası yerini aldı. Yaklaşık 20 bin kişilik katılımlarıyla alana rengini veren yol işçileri, coşkulu yürüyüşlerinde taşeronluğa karşı kadro taleplerini haykırdılar.

Şeker-İş Sendikası'nın da birçok şube pankartı arkasında kitlesel bir katılımla yürüdüğü kortejde, Genel Maden-İş, Koop-İş, Tarım-İş, Teksif, Türkiye Haber-İş, Demiryol-İş, Türkiye Sağlık İşçileri Sendikası, Güvenlik-İş, Basın-İş, DeriTek, Kristal-İş, Belediye-İş, TÜMTİS, Türkiye Denizciler Sendikası, Harb-İş, genel merkez ve şube pankartlarıyla yerlerini aldılar.

TES-İş kortejinde, coşkulu ve kitlesel kortejleriyle Yatağan işçileri de yürüyerek, mitinge taleplerini ve direnişlerini taşıdılar. Taleplerinin yer aldığı pankartlar açan Yatağan işçileri sıklıkla "Her yer Yatağan her yer direniş!" ve "Yatağan işçisi direnişin simgesi!" sloganları attılar.

Mitingde ilk sözü Şeker-İş üyesi geçici bir işçi aldı. Ardından sırasıyla Yol-İş Ankara Şube'den bir taşeron işçi, Denizli'de Zorlu Tekstil'de direnişte olan Teksif üyesi bir kadın işçi ve Yatağan işçisi kitleye hitabeden konuşmalar gerçekleştirdiler. İşçi konuşmaları yaşadıkları sorunların ve taleplerin aktarılmasının yanısıra sendikalara övgü temelinde gerçekleştirildi.

İşçi konuşmalarının ardından gerçekleştirilen bir "şov"la Türk-İş Başkanı Ergun Atalay sahneye çıktı. İşçilere karanfiller atan Atalay gerçekleştirdiği konuşmada taşeronluğa eleştirerek yargı kararına rağmen işçilerin taleplerini yerine getirmeyen hükümete seslendi. "Taşeronluğa bugün buraya bitirmeye geldik" diyen Atalay, işçilerin sesini herkesin duyması gerektiğini söyledi. Konuşmasında işçilerin biriken öfkesini dindirmeye çalışan, Türk-İş'in çok güçlü ve işçinin yanında olduğunu söyleyen, AKP'den sandıkta hesap sormayı dile getiren Atalay, düzen partisi CHP ve faşist BBP'yi de selamladı. Yıllardır eylem yapmadıklarını dile getiren Atalay, sabırlarını kimsenin zorlamaması gerektiğini belirterek, Yatağan işçilerinin öfke, tepki ve coşkusunu dindirmeyi de ihmal etmedi. "Aynı gemideyiz" söylemlerini tekrarlayan Atalay "batarsak hep birlikte batırız" dedi.

Kürsüde ara ara yapılan konuşmalarda BBP Genel Başkanı'nın da aralarında olduğu vurgusu yapılırken, Atalay'ın konuşmasının ardından miting "BBP Genel Başkanı sizleri selamlıyor" cümlesiyle bitirildi.

Bozuk düzende sağlam çark olmaz!

Düzenin pisliğini sandıklar değil, devrim temizler!

Çözüm devrimde, ku

Türkiye'nin sömürü, baskı ve kölelik düzeni Haziran Direnişi'nden bu yana sürekli sarsıntılar yaşıyor. Din taciri asalaklar arasında halen sürmekte olan iktidar ve rant kavgası, bu düzende çürümenin, yolsuzluğun, rüşvetin, pisliğin haddi hesabı, dini-imanı olmayacağını bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor. İktidar sahipleri ortaklaşa işledikleri kirli suçların hesabından kurtulmak için sandığa umut bağlıyorlar. Tüm egemenler, yerel seçimler sayesinde düzenin çürümüşlüğüne gizleyebileceklerini, ortalığa saçılan pisliği örtbileceklerini düşünüyorlar.

Sömürü düzeninin bekçileri bu nedenle biz emekçileri bir kez daha sandığa çağırıyorlar. Çürümüş düzenin kokuşmuş partilerinden birine oy vererek yerel yöneticilerimizi seçmemizi istiyorlar. 4-5 yılda bir tekrarlanan ve adına "parlamentar demokrasi" denen bu oyuna göre, biz oy vereceğiz, onlar da bizi yönetecekler ve sorunlarımızı çözecekler! Oysa dinci ya da sözde laik tüm gerici sermaye partileri, onların yolsuzluk ustası, rantçı, rüşvetçi adayları çözümün değil, sorunun bir parçasıdır! Onlar bu sömürü düzeninin efendilerinin hizmetindedirler. Sorunlarımızı çözmeye değil, sermaye sınıfının çıkarlarına uygun planları uygulamaya, bu arada kendileri için çalıp çırpma talip oluyorlar. Bizden de bunun için destek ve oy istiyorlar.

Adı ister AKP, ister CHP, ister MHP olsun, bu gerici burjuva siyaset bezirganlarının programı birbirinin aynıdır. Ölçsüz vaatleri ise yalana ve aldatmacaya dayalıdır. Gerçekte hepsi sermaye uşağıdır. Hepsi emperyalizmin ve sermaye kodamanlarının hizmetindedir. Hepsi emek düşmanıdır. Hepsi rant, hırsızlık ve soygun peşindedir. Hepsi rüşvet ve yolsuzluk bataklığında yüzmektedir. Hepsi bu düzenin çürümüşlüğüne ve kokuşmuşluğunun bir parçasıdır.

Onlara oy vermek, bu sömürü ve soygun düzeninin sürmesi demektir. Sefaletimizin artması, emeğimizin ve ülkemizin kaynaklarının yerli ve yabancı sermaye tarafından talan edilmesi demektir.

Onlara inanmaya, çözümü onlardan beklemeye devam mı edeceğiz? Böylece tüm sorunlarımızın kaynağı olan bu kokuşmuş kapitalist düzenin sürüp gitmesine seyirci mi kalacağız?

Yoksa çıkar ve istemlerimizi koparıp almak için örgütlü devrimci mücadele yolunu mu tutacağız? Temel sorunlarımızın gerçek ve kalıcı çözümü için kendi devrimci iktidarımızı ve sosyalizmi kurmak üzere soluklu bir kavgaya mı girişeceğiz?

Bizi bekleyen gerçek seçim işte budur!

Kentler kapitalist yıkımın, sömürünün ve sefaletin aynasıdır!

Kapitalizmin kentleri onun aynasıdır. En temel altyapı hizmetlerinden yoksun olarak hızla büyüyen yerleşim birimleri, zamanla kendileriyle birlikte sorunları da büyütürler. Sonuçta temel hizmetlerin yerine getirilmediği, çevrenin hesapsızca yağmalanıp tahrip edildiği, semtler ve bölgeler arasında korkunç bir sosyal eşitsizlik ve dengesizliğin yaşandığı, milyonlarca insanın yaşam güvencesinden yoksun bir hayat sürdüğü bugünkü kentler çıkar ortaya.

Kapitalist düzende bu her zaman böyledir. Çünkü bu düzende, temel insani ihtiyaçlar ile insan ve çevre sağlığı değil, fakat kapitalist kâr yasası esastır. Çünkü bu düzende, asalak sermaye sınıfının vurgun üstüne vurgun vurup zenginliğine zenginlik katmasıdır önemli olan.

Bugünün Türkiye'sinde de durum tamı tamına budur:

Sağlıklı bir kentleşme planı olan, altyapısı tamamlanmış bir tek kent yoktur. Ulaşım, yol ve trafik sorunu çözülmüş bir tek kent bulmak mümkün değildir. Sağlıklı içme suyuna sahip kent sayısı/nüfus oranı alabildiğine düşüktür. Katı ve sıvı atıklar için arıtma tesisleri ya hiç yoktur, ya da çok yetersizdir. Kirli atıklar ırmaklara, denizlere ve yaşam alanlarındaki boş

Artuluş sosyalizmde!

arazilere bırakılmaktadır.

En büyük kentler deprem fay hatları üzerinde kuruludur ve buna karşı hiçbir ciddi önlem alınmamaktadır. Üstelik son 15 yılda deprem vergisi diye toplanan paralar 50 milyar TL'yi aşmıştır. Türkiye'nin en büyük kentleri ciddi deprem riskiyle karşı karşıya olduğu halde, deprem fonu sermayenin finansal ihtiyaçları için kullanılmaktadır.

Bu ülkede milyonlarca emekçi yaşanabilir sağlıklı konuttan yoksundur. Resmi rakamlara göre, kentlerdeki nüfusunun yüzde 30-40'ı gecekondularda yaşamaktadır. Kırsal kesimlerdeki derme çatma konutlarla birlikte bu oran yüzde 60-70'lere ulaşmaktadır.

"Kentsel Dönüşüm" adı altında emekçi mahallerine göz diken asalakların tek derdi ise daha büyük vurgunlardır. Onların "dönüşüm" dedikleri, emekçilerin semtlerine el konulmasıdır. Ayakkabı kutularından çıkan milyon dolarlar, yolsuzluk ve rüşvet havuzları ile bu iğrenç vurgun bugün tüm açıklığıyla ortaya serilmiştir.

Büyük kentlerde yaşayan halkın yaklaşık yüzde 70'inin temel sorunu yoksulluk ve yoksunluktur. İşsizlik ve sefalet sürekli olarak büyümektedir.

İşte sermaye sınıfının ve temsilcilerinin "halka hizmet" adına onlarca yıl içinde yarattıkları kentler tablosu budur.

Bir avuç asalağın içinde birer cennet kurup sefa sürdürdükleri kentler, işçiler ve emekçiler için gerçek birer sefalet yuvasıdır. Milyonlarca insanımız konut adına sağlıklı gecekondularda, hiçbir hizmetin ulaşmadığı varoşlarda yaşıyor.

Yaşadığımız semtlerde kışın çamur deryasına dönen yollar bir parmak kar yağdığında kapanıyor, zaten sınırlı olan otobüs

seferleri de iptal ediyor. Sırf tekeller kâr etsin diye, elde edilmesi son derece kolay olan içilebilir sudan yoksun bırakıyoruz. Zengin doğal enerji kaynaklarına sahip bir ülke olmamıza rağmen, elektriğe, ısınmaya ve ulaşımına fahiş fiyatlar ödüyoruz. Kreşi, çocuk yuvası, sağlık ocağı, parkı, sineması, tiyatrosu vb. bir yana, yeterli okulu, kanalizasyonu, yolu olan semtlerin sayısı bile sınırlıdır. Çöplüklerin yığılı olduğu semtlerde her türlü salgın hastalık kol gezmektedir vb.

Düzenin egemenleri bu sorunları çözmek bir yana, halihazırda verdikleri sınırlı hizmetleri bile paralı hale getiriyorlar. "Ucuz ve kaliteli hizmet sağlamak" vb. yalanlar eşliğinde, belediye hizmetlerini de özelleştirmiş bulunuyorlar. Ödediğimiz vergilerle yerine getirilmesi zorunlu temel hizmetler bile ücretli hale getiriliyor. Artık belediyeler birer şirket, biz ise müşteriyiz.

Sermaye diktatörlüğü yıkılmadan emekçilerin sorunları çözülemez!

Tüm bu sorunları sorun olmaktan çıkaracak yeterli zenginlik ve kaynak bu ülkede elbette var. Fakat milyonlarca emekçinin on yılları bulan emeği ile yaratılan bu zenginlikler sermayenin elinde ve tekelindedir. Sorunun çözümü, bu tekelin kırılmasındadır. Tüm bu zenginliklerin ve kaynakların halka maledilmesinde, halkın hizmetine sunulmasındadır. İnsanca, sağlıklı ve dengeli bir kent yaşamı da ancak bununla mümkündür. Birikmiş zenginlikler ve kaynaklar üzerinde sermaye sınıfının büyük mülkiyet tekeli sürdürdüğü sürece, sorunlarımız çözülmek bir yana daha da büyüyecektir. Zira sorunun asıl kaynağı kapitalist sömürü düzeninin bizzat kendisidir.

Sadece zenginlikler ve kaynaklar değil, devlet bütçesi de sermaye sınıfının elinde, yönetiminde ve hizmetindedir. Devlet gelirleri binbir yolla sistemli biçimde sermaye kodamanlarına peşkeş çekilmektedir. Bütçenin büyük bir bölümü, borç ve borç faizi altında, yerli ve yabancı sermayeye aktarılmaktadır. Sermayenin sınıf diktatörlüğü sürüp gitsin diye, devletin baskı ve terör aygıtlarına her yıl milyarlarca dolar harcanmaktadır. Hortumcuların içini boşalttığı bankaların zararı emekçilerin sırtına yüklenmektedir.

Tüm bunlara karşılık eğitime, sağlığa ve altyapı hizmetlerine bütçeden ayrılan pay yüzde 3'lük, yüzde 5'lik oranları geçmiyor. Sözde temel kamusal hizmetler sunmakla yükümlü belediye bütçeleri ise yalnızca kırıntılardan oluşmaktadır. Bunun nasıl kullanıldığı da ayrı bir sorundur. Yerinde kullanılsa bile bu kırıntılarla hangi temel hizmetler verilebilir, on milyonlarca emekçinin hangi temel sorunu çözülebilir, hangi temel ihtiyacı karşılanabilir?

Karşımızdaki tablo yeterince açık ve nettir. Üretim aygıtı ve birikmiş zenginlikler burjuvazinin elinde, iktidar bu asalak sınıfın tekelinde kaldığı sürece, işçi ve emekçilerin temel sorunlarının çözülmesi mümkün değildir.

Çözüm için, işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin toplumsal bir devrimle iktidarı ele alması, böylece tüm birikmiş zenginlikleri ve kaynakları emekçilerin hizmetine sunması gerekir. Ancak bu takdirde yerel hizmetler de dahil tüm temel sorunların tam ve kalıcı çözümü olanaklı hale gelir. Yerel yönetimlerde gerçek bir demokratik katılım ve işleyiş de ancak bu koşullarda hayat bulabilir. Doğayı tahrip etmeden ve çevreye zarar vermeden sağlıklı bir kentleşme, insanca yaşanacak bir gelecek ancak bu koşullarda

sağlanabilir. Bunun dışındaki her çözüm iddiası kaba bir yalan ve aldatmacadır.

Dayanaksız hayaller yayanlar sermaye düzenine hizmet ediyor!

Kokuşmuş düzen partilerinin yalan ve aldatmacaları yetmezmiş gibi, reformist sol parti ve çevreler de bu türden aldatmacalarla ortaya çıkıyorlar. Onlar emekçilerden oy desteği talep ederek, karşılığında emekçilerin “yerel iktidarını” kuracaklarını, “halkın demokratik yerel yönetimlerini” inşa edeceklerini, “halkçı belediyeçilik” yaparak böylece sorunları çözeceklerini söylüyorlar.

Burada çifte bir aldatmaca ile yüzyüzeyiz. İlkin, her kapitalist ülkede olduğu gibi bugünün Türkiye’sinde de, sermaye sınıfının merkezi olarak kurulmuş sağlam bir iktidarı vardır ve bu iktidar binbir kolla yerel planda da hüküm sürmektedir. Sermayenin bu merkezi iktidarı yıkılmadıkça, yerine işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin devrimci iktidarı kurulmadıkça, salt belediye yönetimleri üzerinden “yerelde halk iktidarlaşmasından” söz etmek, emekçi kitleleri aldatmaktır.

Öte yandan, temel zenginlikler ve kaynaklar sermaye sınıfının özel mülkü olarak kaldığı sürece, yanısıra devlet bütçesi de bu sınıfın hizmetinde kullanıldığı sürece, yerel planda halkın herhangi bir temel sorununu çözmek olanaklı değildir. Salt seçimle belediye yönetimlerine gelmekle ve güya “halkçı belediyeçilik” yapmakla sorunların çözülebileceğini iddia etmek, emekçileri bir başka yönden aldatmak demektir.

Devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim!

Bizler işçi sınıfının devrimci sosyalist adayları olarak, bu yalın gerçekleri dile getirmek, sermaye düzeninin seçim oyununu bozmak, sermaye uşağı partilerin içyüzünü teşhir etmek, emekçileri tek çıkış yolu olan örgütlü mücadeleye kazanmak amacıyla seçimlere katılıyoruz ve devrimci bir seçim çalışması yürütüyoruz. Yalanlara ve boş vaatlere dayalı sahte çözümlere karşı işçi sınıfının devrimci çözümünü ortaya koyuyor, emekçilerin gerçek çıkarlarını savunuyoruz.

İşçilere ve emekçilere sesleniyoruz:

Sorunlarımız düzenin iç yüzü çoktan açığa çıkmış seçim oyunuyla çözülemez. Bir avuç asalak iktidar dümenini elinde tuttuğu sürece, sömürü, baskı ve zulüm üzerine kurulu bu düzen devam ettiği sürece, temel sorunlarımız çözümsüz kalacaktır.

Çözüm, tüm sorunların kaynağı olan sermaye diktatörlüğünün temellerinden yıkılmasındadır. Çözüm, işçi sınıfı ve emekçilerin her alanda ve her düzeyde iktidarı ele geçirmesindedir. Böylece bir avuç asalağın tekelindeki tüm zenginliklerin ve kaynakların tüm toplumun hizmetine sunulmasındadır.

Bu sosyalizm demektir, çözüm sosyalizmedir! Sosyalizm, temel iktisadi ve sosyal sorunlarımızın çözümünü sağlamakla kalmaz, emekçiler için gerçek bir demokrasinin de koşullarını yaratır. Ancak bu koşullarda emekçiler, hiçbir engelle karşılaşmadan, temel demokratik hak ve özgürlüklerini gerçekten kullanabilirler. Ve ancak bu durumda, yerel yöneticilerini özgürce seçmek, denetlemek ve gerektiğinde görevden almak olanağına da kavuşabilirler.

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

Acil istemlerimiz uğruna mücadeleyi yükseltelim!

Sorunlarımız ve istemlerimiz bir bütündür. Bunların kesin ve tam çözümü, kurulu kapitalist düzenin devrimci yollardan aşılması ve yerine işçi sınıfının devrimci iktidarının kurulması ile olanaklıdır. İşçiler ve emekçiler olarak bu gerçeği bir an bile unutmaksızın, bu temel hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak, acil iktisadi, sosyal ve demokratik siyasal istemlerimiz uğruna mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Önemli bir bölümü kamusal hizmetler kapsamında olan ve dolayısıyla yerel yönetimleri ilgilendiren aşağıdaki acil istemleri de bu bakış açısıyla ileri sürüyoruz. Bu istemler uğruna kararlılıkla mücadele edeceğiz. Koparıp almak için tüm gücümüzü ve olanaklarımızı seferber edeceğiz. Bu mücadeleyi, temel istemlerimizin de eksiksizce elde edilmesini ve uygulanmasını olanaklı kılacak olan biricik yola, devrime ve devrimci sınıf iktidarı mücadelesine bağlayacağız.

- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- ✓ 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- ✓ Tüm çalışanlara genel sigorta!
- ✓ İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- ✓ Tüm dolaylı vergiler kaldırılın! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!
- ✓ Herkese parasız sağlık hizmeti!
- ✓ Her düzeyde parasız eğitim!
- ✓ Herkese ihtiyaca uygun, sağlıklı, güvenli ve ucuz konut!
- ✓ Ucuz elektrik, su ve ısınma hizmetleri!
- ✓ Güvenli, hızlı ve ucuz toplu taşıma!
- ✓ Tüm yerleşim birimlerine kreş, çocuk yuvası, sağlık merkezi, spor, kültür ve sanat kurumları!
- ✓ Bedensel ve zihinsel engellilere, yaşlılara, kimsesiz ve yetim çocuklara bakım ve yardım!
- ✓ İnsan sağlığını, doğayı ve çevreyi gözetten bir kentleşme ve sanayileşme!
- ✓ Ormanlar, denizler-sahiller, göller, akarsular, içme suyu kaynakları ve tüm doğal zenginlikler halkın hizmetine sunulsun!
- ✓ Doğal kaynakların yağmalanmasına, çevrenin ve tarihsel-kültürel mirasın tahrip edilmesine son!
- ✓ Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!
- ✓ Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!
- ✓ Borç ödemeleri durdurulsun, tüm borçlar geçersiz sayılsın!
- ✓ İMF, DB vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!
- ✓ Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Sınıf devrimcilerinden seçim seminerleri...

İstanbul

16 Şubat’ta Kartal’da Üç Fidan Gençlik Kültür Evi’nde buluşan sınıf devrimcileri, kahvaltının ardından bir toplantı gerçekleştirdi.

Genel hatları üzerinden süreç ve sol hareketin seçim tutumu değerlendirildikten sonra sınıf devrimcilerin seçimlere ilişkin tutumu ifade edildi. Sınıf devrimcilerinin bağımsız sosyalist adaylarla devrim ve sosyalizm alternatifini anlatacağı vurgulandı.

Greif işçilerinin süren mücadelesine ilişkin de konuşuldu. Seçim irtibat bürolarının aynı zamanda Greif işçileri ile dayanışma büroları şeklinde kurgulanmasında karar kılındı.

Sarıgazi’de yapılan seçim semineri, BDSP temsilcisinin konuşmasıyla başladı. İlk olarak komünistler için seçimlerin bir amaç olmadığı, araç olduğu ifade edildi. Bu seçimlerin geçmiş seçimlerden farklı olarak Haziran Direnişi üzerinden hem düzen cephesinden hem de işçi emekçiler cephesinden daha önemli olduğu ifade edildi. Son olarak seçim çalışması üzerinden işçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağırıldı.

Ankara

Sınıf devrimcileri, Ankara Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan adayı T. Şinasi Topçu’nun da katılımı ile beşinci ve sonuncu semineri “Yerel seçimler ve deneyimler” başlığı altında 16 Şubat’ta gerçekleştirdi.

Sunum çerçevesinde zor bir dönemden geçildiği, böyle bir süreçte devrimci bir odak ve alternatif olarak öne çıkmanın önemi vurgulandı. “Bir seferberlik süreci” olarak tanımlanan seçim sürecinin, varolan alanlarda derinleşmek, devrimci sınıf çalışmasını güçlendirmek temelinde ele alınması gerektiği vurgulanırken, aynı zamanda güçlü bir ajitasyon faaliyetinin önemine değinildi.

Sunumun devamında seçim komisyonlarının önemi, propagandanın etkin ve yaygın yapılması, sınıf çalışmasını güçlendirmek için neler yapılacağı, süreçteki en temel gündem olan 8 Mart’ın nasıl örgütleneceği, seçim bürolarının etkin kullanımı, kitle toplantılarına dair vurgular yapıldı.

Seminerin ikinci bölümünde söz alan Ankara Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan adayı Şinasi Topçu ise, hedefin açık ve net olduğunu, çalışma yürütülen alanlarda ve özellikle sınıf çalışmasında derinleşmenin önemine işaret etti.

İzmir

16 Şubat Pazar günü sabah saatlerinde Buca Şirinyer’de tutulan seçim bürosunun temizliği ve düzenlenmesi el birliği ile yapıldı. Ardından “Buca’da devrimci seçim çalışması” gündemli toplantıya geçildi. Toplantı genel siyasal atmosferin kısa aktarımıyla başladı. Dönemin, sınıfın bağımsız programını kitlelere götürmenin, devrim ve sosyalizm propagandasını güçlü bir biçimde yapmanın olanaklarına haiz olduğu vurgusu yapıldı.

23 Şubat Pazar günü açılış etkinliğinin bağımsız sosyalist adayın tanıtım toplantısı ile birlikte örgütlenme kararı alındı.

BDSP: Seçimlerde devrime çağıracağız!

30 Mart yerel seçimlere bağımsız sosyalist adaylarla katılacağını duyuran Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), İstanbul ve Ankara'da aday tanıtım toplantıları düzenledi.

İstanbul

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı Burcu Deniz'in katılımı ile 18 Şubat'ta, aday tanıtımı ve seçim politikasının açıklandığı toplantı gerçekleştirildi. Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube'de gerçekleştirilen basın toplantısında ilk önce BDSP temsilcisi söz aldı.

Düzene karşı devrim!

Emperyalist kapitalist sistemin yaşadığı krizlerin, bunalımların sınıf ve kitle hareketlerini doğurduğu, dünyanın dört bir yanında isyanların gerçekleştiği ve bunun dolaysız bir yansıması olarak Türkiye'de de Haziran Direnişi'nin gerçekleştiği vurgusunu yaparak söze başlayan BDSP temsilcisi, düzen içi taraflaşma, yolsuzluklar, düzenin her yerinden ortaya saçılan pislilikleriyle beraber seçime hazırlandığını, işçi ve emekçileri düzene yedeklemek için bu seçim dönemini kullanacaklarını söyledi. 30 Mart seçimlerinin bir yerel seçim olmasına karşın ülkedeki siyasal tablonun bu seçimlere ayrı önem atfettiğini ve düzen güçleri için güven oyu veya yenilenme anlamı yüklediği, komünistlerin bu noktada seçimler vesilesiyle düzene karşı devrim şiarını yükseltmesindeki önemi vurguladı.

"Düzene karşı devrim!" şiarını yükselten tek adayın BDSP'nin adayları olduğunu, BDSP'nin de bu sorumlulukla süreci yürüteceğini, yürütülecek mücadelenin sosyalizm maskesi altında kitlelere sandıkları adres gösterenlere karşı da olacağını söyleyerek konuşmasını bitirdi.

Çözüm işçi sınıfı iktidarı!

Ardından BDSP'nin İstanbul adayı Burcu Deniz söz alarak yürütecekleri seçim çalışmasının oy üzerine kurulu bir çalışma olmayacağını, kitleleri devrim mücadelesine katmayı ve sokağa çıkarmayı hedeflediğini söyledi.

Seçim faaliyetlerinin düzen partilerine ve düzene kan taşıyanlara karşı da olduğunu söyleyen Deniz, yerel iktidarlar veya kurtarılmış bölgeler yaratarak düzenin yıkılamayacağını, bozuk düzende sağlam çark olmayacağını, seçimlerin çözüm olmayacağını işçi sınıfının iktidarının çözüm olacağını söyleyerek sözlerini bitirdi.

Greif işgaliyle dayanışma büroları

Son olarak, seçimler vesilesiyle devrim ve sosyalizm propagandasını İstanbul'un dört bir yanına yayacaklarını, bu süreci devrimci sınıf kavgasını büyütme için değerlendirileceği belirtildi. Açılacak tüm seçim bürolarının sınıf mücadelesinin ve Greif işgaliyle dayanışmanın büyütüleceği bürolar olacağını, tüm büroların Greif işgaliyle dayanışma bürolarına dönüştürüleceğini, devrimci sınıf kavgasına çağrının ve bu çağrıyı büyütmenin hayatta somutlandığı alanın burası olduğunu vurgulandı. Toplantı konuşmaların

ardından sonlandırıldı.

Ankara

Ankara BDSP, 19 Şubat günü gerçekleştirdiği basın toplantısında 30 Mart yerel seçimlerindeki tutumunu açıklarken Ankara Büyükşehir Belediye başkan adayını da tanıttı.

Basın toplantısı Birleşik Metal-İş Sendikası Binası'nda saat 17.00'de gerçekleştirildi. "Bozuk düzende sağlam çark olmaz! Düzenin pislliğini sandık değil, devrim temizler!" şiarlı sinevizyon gösterimiyle başlayan toplantıda ilk sözü BDSP temsilcisi aldı.

BDSP temsilcisi:

Emekçilerin cevabı 'devrim' olmalı!

BDSP temsilcisi, bunalımlar ve savaşlar döneminden geçerken ekonomik-sosyal krizlerin var olduğunu belirtti. Kapitalizmin bu krizleri yönetemediğini söyleyen BDSP temsilcisi, krizlerin faturasının emekçilere ödetilmeye çalışıldığını, bunun için de faşist baskı ve terör aygıtlarının devreye sokulduğunu vurguladı.

Temsilci, emekçilerin üzerindeki ölü toprağının atılmasının vesilesi olarak Haziran Direnişi'ne işaret ederken, emperyalist-kapitalist sistemin miadını doldurduğunun altını çizdi. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin tek cevabının 'devrim' olması gerektiğinin tarihsel deneyimler ışığında bir kez daha gözler önüne serildiğini ifade etti. Böylesi bir süreçte emekçileri aldatmanın, kandırmanın ve yanılsamaya itmenin bir aracı olarak seçimlerin var olduğunu belirtti. Sistemi yönetenlerin ve burjuva partilerin her fırsatta seçimleri sorunların çözümünün adresi olarak göstermeye çalıştıklarını, tam da bu sebeple işçi ve emekçilerin karşısına tek alternatif olan devrim ve sosyalizm bayrağıyla çıkmanın yakıcı ve acil olduğunu vurguladı.

Böylesi bir süreçte çözümün devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek, seçimi, parlamentoyu, tüm kurumlarıyla birlikte düzeni teşhir edebilmek ve tek çözüm yolunun düzeni yıkmaktan geçtiğini emekçilere gösterebilmek gerektiğinin altını çizdi. Devrimci sınıf mücadelesinin Greif direnişinde somutlandığını, Greif işçilerinin kendilerine dayatılan baskı ve sömürüye karşı, militan bir direniş biçimi olan işgal bayrağını fabrikalarında dalgalandırdıklarını belirten BDSP

temsilcisi, Greif işçilerinin de hem patrona hem de kendilerine dost olarak görünen sendikal bürokrasiye karşı mücadele ettiklerini ve çözüm yolunu gösterdiklerini belirtti.

Şinasi Topçu: Tek yol işçi ve emekçilerin iktidar mücadelesidir!

Seçim bildirgesinin okunmasının ardından Ankara Büyükşehir Belediyesi Bağımsız Sosyalist Başkan Adayı Şinasi Topçu bir konuşma gerçekleştirdi.

Seçim bildirgesinde ve yapılan konuşmada altı çizilen konuların anlamlı olduğunu ve güncel görevin bu programı işçi ve emekçilere daha etkin bir biçimde ulaştırmak, bu uğurda mücadele etmek, işçi ve emekçileri bu programın bir parçası haline getirmek olduğunu belirten Topçu, emekçilerin kendi özgürlükleri ve bağımsızlıkları için mücadele edebilmesinin, kendi geleceklerini ellerine alabilmesinin ve örgütlü bir şekilde mücadele etmelerinin en yakıcı görevlerden biri olduğunu söyledi. Bağımsız sosyalist adaylar olarak yegane amaçlarının bu olduğunu belirterek, düzen partilerinin yalanlarla emekçileri aldatmaya çalıştığını, diğer taraftan sol ve sosyalistlik adına işçi ve emekçileri düzene bağlama misyonunu üstlenmiş sol parti ittifaklarının var olduğunu ifade etti. Topçu, düzen partilerinin ve reformist adayların, işçi ve emekçilerin çıkarına hizmet etmediğini gösterme sorumluluğuyla karşı karşıya olduğunu, bağımsız sosyalist adaylar olarak en önemli amaçlarından birinin de bu olduğunu belirtti.

Topçu "Bugün emekçiler her ne kadar kendilerine ait olmayan düzen partilerine oy verseler de biz şunu çok iyi biliyoruz: Düzen partilerine oy veren tüm emekçi kardeşlerimiz orada birer kiracıdır! Biz onların kiracı olduklarının bilinciyle, onları ev sahibi yapmak adına, geleceklerine sahip çıkmaları adına mücadele edeceğiz!" dedi. Bu düzenden kurtulmanın yegane yolunun işçi ve emekçilerin iktidar mücadelesine hazırlanmasından geçtiğini belirten Topçu, bu mücadeleyi başarıyla yürüteceklerini, devrim ve sosyalizm davasına işçi ve emekçileri kazanacaklarını belirtti.

Konuşmanın ardından basın toplantısı sonlandırıldı.

Bir burjuva partisi, bin koltuk kavgası...

Geçtiğimiz hafta sermayenin solu CHP'nin grup toplantısında ilginç bir görüntü oluştu. CHP'li bir üye, başkanın konuşmasına itiraz etmesi nedeniyle salondan yaka paça dışarı atıldı. Kürsüde bulunan CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, eliyle kürsüye vurarak, "Parti kültürünü benimsemeyen ve Genel Başkanı'nın sözünü kesen hemen burayı terk etsin. Atın bunu dışarı" diye diktatörce bir tavır takındı. Bunun üzerine, haftalar öncesinden süregelen aday tartışmaları iyice gün yüzüne çıktı.

Burjuva basına da konu ile ilgili birçok bilgi yansıdı. Yansıyan bilgiler CHP'ye egemen burjuva siyaset kültürünün boyutlarına yeniden ayna tuttu. Adayların birbirlerinin "ayağını kaydırma" çabaları, birbirlerini tehdit etmeleri, protestolar, kimi adayların (örneğin Mustafa Sarıgül) kendine yakın adayları öne çıkarma ve kimilerinin adaylığını engellemesi ve daha niceleri... Tüm bu yaşananlar aslında CHP gibi bir düzen partisinde son derece doğal olan olgulardır.

Kılıçdaroğlu'nun kaba müdahalesi, yerel seçimler üzerinden gerçekte aylardır yaşanan bu sorunları yalnızca daha görünür hale getirmiştir. Onun bu tavrı, sözde muhalefet ettiği Erdoğan'ın adeta bir ikizi olduğunu da göstermiştir. Zaten egemenlerin siyaset tarzı ve "demokrasi" anlayışları hep böyle olmamış mıdır? Türk burjuvazisi, yeri geldiğinde kendi öz oğlunu ya da kardeşini bir tehdit unsuru olarak görüp öldürten bir geçmişi bugünkü mirasçısıdır. Bu sınıfın politikacılarının kendilerine muhalefet eden herhangi birini salondan attırması gayet normaldir.

Peki aday seçimlerinde böylesi kavgalar neden yaşanmaktadır? Kılıçdaroğlu bununla ilgili şöyle bir açıklama yapıyor: "En çok kavga nereden çıkıyor? Ankara Pursaklardan mı? Diyarbakır'dan mı, Sivas'tan mı? Hayır. Nereden çıkıyor? CHP oylarının yüksek

olduğu yerlerde çıkıyor. Niye kavga çıkıyor? Ben olacağım o olmasın kavgası..."

Bu açıklama gerçek bir itiraftır aslında. Sorunun özünde tamamen rant yatmaktadır. CHP herkesin bildiği gibi işçi sınıfının değil sermayenin partisidir. Bunun böyle olması, bu parti aracılığı ile bir takım belediye gibi mevkilere gelen zatlara "hizmet" süresi boyunca bilfiil kasasını dolduracağını göstermektedir. Tüm bu kavgalar ise ortadaki rantın paylaşılması kavgasıdır.

Dolayısıyla aday seçimlerinde bir takım anti demokratik ve kaba müdahalelerin gündeme gelmesi gayet doğaldır. Bu müdahaleler ise parti içerisinde bir takım protestoları gündeme getirmektedir. Örneğin bir grup CHP'li geçtiğimiz günlerde CHP'li belediyeler önünde protesto eylemleri yapmıştır.

CHP'nin içinde yaşanan sorunlar sadece birbiri ile kavga sınırında kalmamış ve Kırklareli milletvekili ve bir dizi partilinin istifası ile devam etmiştir. Parti içinde yaşanan bu sorunlar insanın aklına AKP'nin son süreçte cemaat ile yaşadığı rant kavgasını getirmektedir. Tam olarak aynı olmasa da CHP'de geleceğin AKP'si mevcuttur.

Neticede CHP, "demokrasi" anlayışıyla, buna yön veren sınıfsal yapısıyla, hizmet ettiği sınıfın karakteriyle ve tarihi ile genel olarak bir sermaye partisidir. Kılıçdaroğlu, "koltuklar kişisel hırsla endekslenmemeli" demektir. Oysa kendisinin de bildiği üzere bu hırsla kişisel değil, sınıfsaldır. Partiler kişilerin değil sınıfların partileridir. Demokrasi de sınıflara göre şekillenir. Bu yüzden işçi ve emekçiler, bir sermaye partisinden kendilerine herhangi demokratik bir uygulama ve çıkar beklememelidir. İşçi ve emekçiler, işçi sınıfının devrimci partisi etrafında birleşmeli ve mücadele yolunu tutmalıdır.

Birbirini teğet geçenler, paralel oldular

Erdoğan son yaptığı açıklamalarla yine adından çokça bahsedilen olmaya devam ediyor. Gündem saptırmak maksatlı olur olmaz çıkışlar yapmayı, toplumsal hassasiyetleri kaşımaya iyi bilen Erdoğan, gündemdeki yerini koruyor.

Son olarak "Geziciler ile paralel devletin patronu bir" diyen Erdoğan, bir taşla iki kuş vurabileceğini sanıyor. Ama "paralel" dediği cemaatle şimdiye dek yanyana yürüyenin kendileri olduğunu düşünürsek kimin kime paralel olduğu biraz tartışmalı hale gelir.

Yanıtma amacını taşıyan tüm bu kelimeler, sadece bir anlayışı gösteriyor. Bu anlayışın paralel ya da her ne şekilde olursa olsun izleyeceği çizgi ancak bir çemberin içi, yani kapitalist sistem olabilir. Bu sistemin içinde yol alanların paralel, yatay ya da dikey nasıl bir hattan ilerledikleri önemli değildir.

Erdoğan'ın saptırmaya, kedince içini boşaltmaya çalıştığı ise esas olarak Haziran Direnişi'dir. Sonrasında gelişecek her şeyin bambaşka olduğu bu direniş sadece Erdoğan'ın korkulu rüyası değildir elbette. Erdoğan kendi siyasal geleceği ve hizmet etmekte olduğu sınıfın çıkarları arasında sıkışmıştır.

Bu düzenin sınırlarını zorlayabilecek her türlü kalkışma onun için tehlikelidir. Erdoğan, çemberinin içinde kazancına kazanç kattığı bu sistemin sınırlarını gözetmek zorundadır. Bundan ötürü "destan yazanlarını yedirtmeyen", "emirleri ben verdim" diyen Erdoğan gerçeği, çok paralelli tek bir sistemi işaret etmektedir.

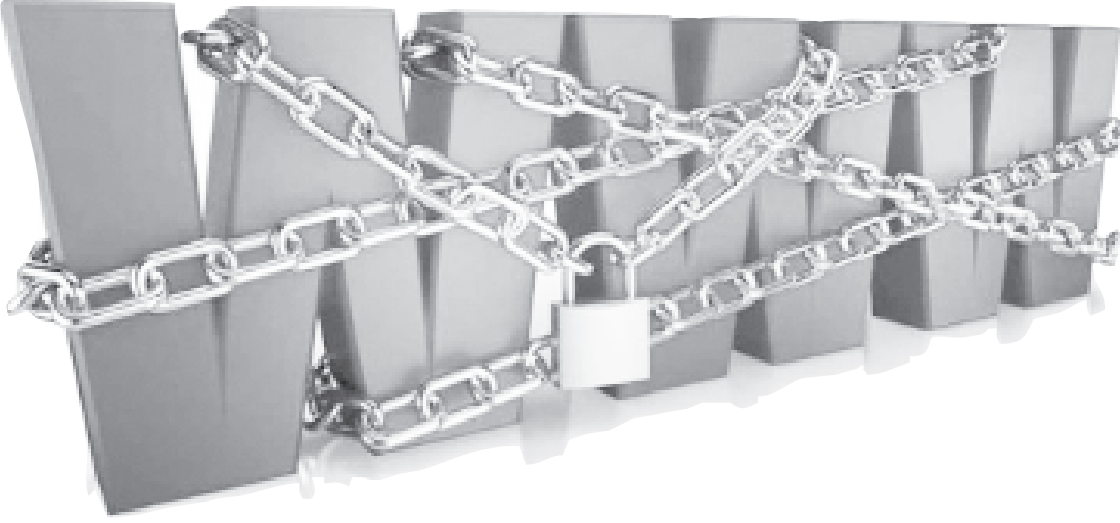
Bu "paralel" çizgilerin birbirlerine değmeden, çıkarlarına dokunmadan çevresinde dönüp durdukları kapitalist sistemde çıkarları kesişmektedir. Onları karşı karşıya getiren de aslında bu para(lei) mevzusudur.

Dün çıkarları gereği birbirlerine teğet geçenler, bugün ayrı paralel çıkar odaklarının temsilcileri olsalar da gerçek değişmemiştir. Kapitalist sistemin sorunsuz devamı için çemberin dışına çıkmaya çalışanlara birlikte aynı kını beslemektedirler.

Sağlı sollu hangi düzen partisi olursa olsun, tüm çıkar odakları bu düzenin çemberindeki sınır güvenliğidirler. Önemli olan yaşamını bu çemberin içinde kurmamak ve bu çemberi parçalama mücadelesi vermektir. Bu da ancak devrimcilikle olur.

Sansürü koyulaştırma yasası...

Bu yasa özel hayatın, kişisel mahremiyetin ortadan kaldırılmasını, asıl olarak ise toplumsal muhalefetin susturulmasını esas alan bir anlayışla hazırlandı.

Abdullah Gül Twitter'daki hesabından "İnternet Yasası'nı" onayladığını duyurdu. Gül tarafından onaylanan bu yasa ile Telekomünikasyon İletişim Başkanı'nın (TİB) emriyle internet yayınları durdurulabilecek. Yasaya yönelik büyük tepkiler karşısında Gül'ün iki maddelik yumuşatma talebi de yasanın özünü değiştirmiyor. Bu yasa özel hayatın, kişisel mahremiyetin ortadan kaldırılmasını, asıl olarak ise toplumsal muhalefetin susturulmasını esas alan anlayışla hazırlandı.

Bütün maddelerin hem hukuki hem teknik açıklamaları bunların çok ötesinde olmakla beraber, yasada öne çıkan maddeler var. Birincisi; Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB) başkanına daha önce kullanılan içeriğin engellenmesi yanında içerikten çıkarma yetkisi veriliyor. Bu, mahkeme kararı olmaksızın her türlü içeriğin tamamen kaldırılabilmesi anlamına geliyor.

TİB çalışanları hakkında soruşturma açmak TİB başkanının iznine bırakılıyor. Bu, TİB'in eline geçen güç ile yapabilmesi kuvvetle muhtemel her türlü gizli fişleme, dinleme faaliyetlerini soruşturma dışı bırakmak demektir.

Yasayla, Erişim Sağlayıcıları Birliği adında bir kurum oluşturuluyor. Erişim sağlayıcı bütün firmalar bu kuruma bağlanarak, TİB'in yetki alanı dışında kalan engellemelerin teknik altyapısı ve maliyeti de bu firmalara yıkılıyor. Bu durumda kurumun sansürden başka bir işlevi olmayacağı aşikardır.

Sansür yasasında IP ve DNS bazlı engelleme yanında URL bazlı engellemelere yasal bir kılıf geçiriliyor. Bu, her kullanıcının internet trafiğinin derinlemesine incelenmesini gerektirdiği için, hem fişleme gibi konularda, hem de altyapı eksikliği dolayısıyla İnternet'te yavaşlık yaratacağıdır. Ayrıca, devlet bu düzenlemeyle emekçilere potansiyel suçlu muamelesini reva gördüğünü kanıtıyor.

Yasaya göre kişilik haklarının ihlali gerekçesiyle yapılan içerik çıkarmaları başvuruları birliğe veya doğrudan mahkemeye yapılabiliyor. İki halde de mahkemeye ulaşan bu başvurular duruşma yapmaksızın karara bağlanıyor ve birliğe uygulanıyor. Yani eskiden savcılık ihtiyati tedbirine veya standart bir mahkeme sürecinin kararına bağlı olan içerik çıkarma kararları çok daha rahat bir şekilde, duruşmasız bir şekilde yaklaşık dört saat içinde uygulamaya konabilecek.

Yasa ile yer sağlayıcılar için şikayetlere 24 saat içinde yanıt verme zorunluluğu getiriliyor. Bu, URL tabanlı yasaklamayla birlikte düşünüldüğünde, yurtdışındaki yer sağlayıcıların (Twitter, Facebook, Google...) şikayetlere hızla yanıt vermemesi durumunda engellenebileceği anlamına geliyor.

Yasaya göre erişim ve yer sağlayıcıların içeriği vaktinde kaldırmama ve şikayetlere vakitli yanıt vermeme halinde gelen ceza hapis cezasından idari para cezasına çevriliyor. IP bilgisi vermeme gibi durumlarında ise hapis cezası verilebilecek.

İnternet sansür yasası Bakanlığa siber suçlarla savaşıma yetkisi veriyor. Amerika'daki benzer kanunlar ve bakanlığın sicili düşünüldüğünde, bu toplum üzerinde her türlü baskıya kapı açan bir uygulamadır.

Toplumsal ve siyasal yaşamın aklımıza gelebilecek her alanına dönük kapsamlı müdahalelerin yapıldığı, son derece keyfi düzenlemelerle sürekli değiştirilip-dönüştürüldüğü bu koşullarda giderek farklı bir politik anlam kazanan internet kullanımına sansür ve engelleme getirmek de kaçınılmaz hale gelmişti! Türkiye'de özellikle Haziran'a damgasını vuran büyük halk hareketinden sonra sosyal paylaşım sitelerinin kullanımı politik bir muhteva kazandı. Bu yasakla en başta bu engellenmeye, emekçilerin haber alma olanakları sınırlandırılmaya çalışılıyor.

Ali İsmail'e de Gezi kapalı

Ali İsmail'in ailesi Gezi Parkı'nı ziyaret etme isteği, polisin engellemesiyle karşılaştı.

Gezi Parkı'na çıkan merdivenleri abluka altına alan polis, toplananların kararlılığı üzerine sadece Ali İsmail Kormaz'ın ailesine "izin verileceği"ni açıkladı. Fakat ailenin tutumu net oldu. Ali İsmail'in abisi "Sadece aileyi almak istediler, ama Ali'nin bir sürü abisi var. Onlar girmiyorsa biz de girmeyiz" dedi.

Bekleyiş sırasında da açıklamalarda bulunan Gürkan Korkmaz, "Biz buraya eylem yapmaya gelmedik. Ali İsmail Gezi Parkı eylemlerinde hayatını kaybetti, annem de burayı gezmek istedi. Ama yine açkapa, izin vermediler" diye konuştu. Ali İsmail'in annesi Emel Korkmaz da, "Buraya ben değil, Ali İsmail gelmeliydi" dedi.

Aile ile birlikte toplanan kitlenin kararlılığı karşısında polis kalkanlarını kullanarak toplananları dağıtmaya çalıştı. Korkmaz Ailesi, İstiklal Caddesi üzerinden Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüdü. Bu sırada Ail İsmail Marşı söylendi.

Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması yapıldı. Ali İsmail'in annesi Emel Korkmaz "Karşımda binlerce Ali İsmail var!" dedi. Ağabey Gürkan Korkmaz ise Gezi Parkı'ndaki polis abluhasına tepki gösterdi. Baba Şahap Korkmaz da polise tepki gösterdi.

Korkmaz Ailesi basın açıklaması yaptıktan sonra Taksim'den ayrıldı. Polis Gezi Parkı'nı yeniden açtı. Aile aynı günün akşamı İstanbul'da yapılan Fenerbahçe maçına katıldı.

Son eylem Berkin için...

Her hafta Gezi tutusaklarının özgür kalması için yapılan eylemin sonuncusu yapıldı. 13 Şubat'ta İzmir Gezi tutuklularından son 8 kişide, mahkemece serbest bırakıldığı için eyleme son verildi.

15 Şubat Cumartesi günü Konak YKM önünde biraraya gelen aileler, burada marşlarla bekledikten sonra yürüyüşe başladılar. Önde Gezi tutsak ailelerin pankartı ve "Direnen Berkin İzmir seninle" yazılı ozalit taşındı. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yapıldı.

İş Bankası önüne gelindiğinde yapılan konuşmada Haziran Direnişi'ni yargılamanın işçi ve emekçilerin mücadelesini yargılamak anlamına geldiği söylendi. Ayrıca direnişlerini sürdüren işçilere selam gönderildi.

Oturma eyleminden önce, İzmir Dayanışması adına yapılan açıklamada Gezi tutsakları için verilen mücadele hatırlatıldı. "Gezi davasının takipçisi olacağız. Onurdan, emekten yana ne varsa Greif işçileri şahsında olduğu gibi sahip çıkmaya, sesini büyütme devam edeceğiz" denildi.

Tahliye olan Gezi tutsakları Faruk Erdoğan ve Görüş Atıcı da konuşma yaptılar. Erdoğan ve Atıcı cezaevinde yaşadıkları süreci anlattılar. ÇHD İzmir Şube Başkanı Av. Şule Aslan Hızal, Karşıyaka Halk Forumu adına Musa Çam birer konuşma yaptı. Oldukça coşkulu geçen eyleme çevredeki emekçilerin de alkış ve sloganlarla destek vermesi dikkat çekti.

Yerel seçim süreci ve kadınlar...

Kadınların seçimi mücadele olmalı

Yeni bir yerel seçim sürecinin içindeyiz. Dinci-gerici AKP iktidarının kendi iç dalaşı ve beraberinde gerçekleşen yolsuzluk operasyonlarının ardından yerel seçim süreci farklı bir muhteva kazandı. Yerel seçimler yerel yöneticilerin belirlenmesinden öte, AKP iktidarı için bir güven oylaması niteliği taşıyor. Yerel sorunlar ve bu temelde vaatlerin yanı sıra, AKP'nin iktidarı elinde tutabilmek için her türlü kirliliği, yöntem ve demagojiyi sergilediği bir süreç olarak işliyor yerel seçim hazırlıkları. Tüm düzen güçleri, yerel yönetimleri elde edebilmekten öte, düzenin iç dalaşında galip gelebilme mücadelesi veriyor.

Birbirinden hiçbir farkı olmayan burjuva düzen partileri, kendi varlıklarını idame etmek için bu seçim oyununda kıyasıya yarış halinde emekçilerden oy istiyorlar. Toplumun yarısını oluşturan kadınlar da burjuva düzen partileri için güçlü bir oy potansiyeli olarak görülüyor. Sermaye partileri kadınların oylarını almak için yoğun bir propaganda yürütüyorlar. 11 yıllık AKP iktidarı döneminde emekçilerin yoksulluğu ve sefaleti karşısında kitleleri biat ettirmenin bir aracı olarak hayata geçirilen yardım adı altındaki sadakalar, seçim sürecinde had safhaya varmış durumda. Özellikle AKP'li belediyeler, başta ev yaşamını idame ettirmekle yükümlü kadınları hedefleyen biçimde "yardımları" arttırmış, bunu da seçime endekslili bir propagandaya dönüştürmüş bulunuyorlar.

AKP ve diğer burjuva partileri kadınlara yönelik vaatlerde de oldukça "cömertler". Kadınlara iş olanakları, istihdamın artırılması, kadınların yönetimlerde söz sahibi olması, sosyal haklar vb. vaatler, düzen partilerinin dilinden eksik olmuyor. Ancak sorunun kaynağı olanlar çözümün bir parçası olamazlar. Burjuva düzenin temsilcileri olan düzen

partileri, kadınların ezilmesi, sömürülmesi, baskı ve eşitsizlikleri yaşamalarının bizzat suç ortağıdır. Yakın dönem pratikleri dahi, söylemlerinin ne denli ikiye bölümlü olduğunu kanıtlamaya yeter. Kadın istihdamını artırmak olduğu iddia edilen, ancak kadınların güvencesiz ve kölece çalıştırılması anlamına gelen Kadın İstihdam Yasa tasarısı AKP tarafından hazırlanmış, hiçbir burjuva partisi de karşı bir tutum geliştirmemiştir.

Kadınlara yönetimde söz hakkı vereceklerini söyleyen düzen partileri, yerel seçim aday listelerinde de kadınlara doğru düzgün yer vermemişlerdir. Yerel seçimlerde kadın aday oranları AKP'de yüzde 1.23, CHP'de yüzde 4.16, MHP'de yüzde 1.12'dir. Kadınları "vitrin" olarak göstermeyi bile tercih etmemişlerdir. Keza yerel seçimlerdeki adaylık ücretleri kadınları dışarıda bırakmak anlamına gelmektedir zaten. AKP kadınlar için başvuru ücretinin yarı oranda olmasını kararlaştırırken (bunun bile uygulandığı meçhul), CHP kadınlar için "özel ödenti" alınmayacağını açıklamış, ancak buna rağmen belediye başkan aday adaylığı için 250 TL, belediye ve il genel meclis üyeliği için 100 TL "dosya ücreti" almayı kararlaştırmıştır. MHP başvuru ücreti almayacağını belirtmesine rağmen bazı yerlerde alınmış, bazı yerlerde ise alınmamıştır. Dolayısıyla "siyasette kadın eli, kadın rengi" söylemleri bile havada kalmıştır.

Reformistler de kadın sorununda yanılısamalar yaratıyor

HDP'nin seçim bildirgesinin temel bir başlığını demokratik özerk yönetimlerde "cinsiyet eşitlikçi ve kadın özgürlükçü yaklaşım" oluşturuyor. Kadına

yönelik pozitif ayrımcılık temelinde ileri yarılar taşınmasına rağmen, HDP'nin seçim programında kadınların sorunları karşısında dayanaksız hayaller yayılıyor. Zira "demokratik özerk yerel yönetimler" in günümüz koşullarında maddi zeminleri bulunmuyorken, bu anlayışın bir parçası olarak kadınların yerel yönetimler eliyle özgürleşmesinin bir karşılığı da yoktur. Zira köklü tarihsel ve toplumsal bir muhtevaya sahip kadın sorununun onu doğuran koşulları ortadan kaldırma mücadelesine bağlanmadan çözülmesi olanaklı değildir. Yerel yönetimler eliyle atılabilecek kırıntı düzeyindeki adımları, kadın sorunun çözümü olarak göstermek ise yanılısama yaratmaktan başka bir şey değildir. Kadınların ev içi emeğinin toplumsallaşması amacıyla, yerel yönetimler eliyle yapılabileceği ifade edilen toplu yemek merkezleri, çamaşırhaneler, ücretsiz çocuk, yaşlı, engelli gündüz bakım evleri, ücretsiz kreş vb. nin hangi bütçe ile yapılacağı ise merak konusudur. Zira belediyelere ayrılan çok sınırlı bütçelerle asgari anlamda kamu hizmetlerini bile karşılamak olanaklı değildir.

Çözüm devrimci sınıf mücadelesinde...

Emekçi kadınların dişe diş mücadelesi ile kazanılmış 8 Mart'ı böylesi bir atmosferde karşıyoruz. 8 Mart'ı da kapsayan önümüzdeki süreçte, emekçi kadınlar, seçim aldatmacasına kanmamalı, burjuva partilerin her türlü yalan, aldatmaca, göz boyamalarına, reformist güçlerin kadınların temel taleplerinin yerel yönetimler eliyle çözülebileceğine dair yarattıkları yanılısamalara karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltmedirler.

8 Mart'ı da içine alan seçim sürecinde programların karşı karşıya geldiğini düşündüğümüzde, sosyalizmin programını en etkin şekilde işlemek, özellikle sosyalizmde kadın sorununun gerçek çözümünü tüm tokluğuyla vurgulamak önem taşımaktadır.

Sosyalizm nihai hedef olmakla birlikte, bu hedefle bağı içinde kadınların eşitliği ve özgürlüğü mücadelesinde acil-demokratik istemler için kararlı bir mücadele çağrısı yükseltmek de önemlidir. Zira özellikle AKP iktidarı sürecinde, kadınları sermayenin hizmetinde ucuz işgücü olarak gören anlayışın gerici politikalar eşliğinde kadınları gün geçtikçe derinleşen sorunlarla karşı karşıya bıraktığı çok açık bir gerçektir. Bu temelde, başta işçi sınıfının acil demokratik istemlerinin bir parçası olan emekçi kadınların istemlerini mücadelenin temel konusu olarak ele almak ve emekçi kadınları mücadeleye seferber etmek gerekmektedir.

Bugün 8 Mart'ın güncel çağrısı ise, New York'lu tekstil işçisi kadınların geleneğine sahip çıkmak, Haziran barikatlarından Greif işgalcilerine direniş ve mücadeleyi yükseltmektir.

Sınıf devrimcilerinin 8 Mart programı

İstanbul

9 Mart Pazar günü yürüyüş gerçekleştirilecek.

Saat 16.00'da Kadıköy Boğa'da toplanılmasının ardından, saat 17.00'de Kadıköy İskele'ye yürünecek. Burada yapılacak eylemde müzik, şiir ve tiyatro da olacak.

Eyleme direnişçi işçiler de katılacak.

Ankara

Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle **9 Mart'ta** yürüyüş ve etkinlik yapılacak.

Toplanma saati ve yeri: 13.00 - Yüksel Caddesi
Buradan Sakarya Meydanı'na yürünecek ve etkinlik yapılacaktır.

Gebze

Gebze EKK 2 Mart Pazar günü saat 14.00'te 8 Mart etkinliği ve eylemi gerçekleştirecek.

Etkinlik programında, sinevizyon, EKK konuşması, FENİŞ'ten bir kadın direnişçi konuşması, BDSP konuşması, tiyatro gösterimi, şiir dinletisi ve müzik dinletisi bulunuyor.

Etkinlik buluşma saati: 13.30

Yer: Gebze İçilerin Birliği Derneği

Bursa

23 Şubat Pazar günü saat 14.00'de Baro Lokali'nde gerçekleştirilecek panel-foruma konuşmacı olarak Doç. Dr. Sibel Özbudun ve ÇHD Bursa Şube Başkanı Aslı Evke Yetkin katılacak.

8 Mart Cumartesi müzik, şiir dinletisi, tiyatro ve sinevizyon gösteriminden oluşan programa Gülay Özdemir ezgileriyle katılacak. Nilüfer Sokak Oyuncuları da programda yer alıyor. Ayrıca Turgut Çelik de şiirleriyle etkinlikte olacak.

Etkinlik **saat 17.00'de Ördekli Kültür Merkezi'nde** olacak.

İletişim: 0553 409 16 18

İzmir

Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle, **9 Mart Pazar günü** eylem yapılacak.

Eylem için **toplanma saati 14.00, toplanma yeri Karşıyaka İzban Çıkışı**

Carrefour'da adım adım taşeronlaştırma...

Carrefour

Carrefour Bursa Anataolium'da risk ve kayıpları önleme bölümünde çalışan Sibel Erbay, çalıştığı bölüm taşeronla devredildiği için işten çıkarıldı. Carrefour'un hisselerinin bir bölümünün Sabancı'ya devredilmesinin ardından hız kazanan bu taşeronlaştırma saldırısı ilk olarak Ankara'da başladı. Fakat ülke genelindeki diğer mağazalarda da uygulanacak. Carrefour, daha fazla kar için kendi bünyesinde yapılan bu işi taşeronla devrederek işçi maliyetini düşürmek istiyor. Sibel Erbay ile işten atılma sürecini ve taşeronlaştırmayı konuştuk.

- Yaptığın işten bahsedebilir misin?

- Carrefour'un kendi bünyesinde güvenlik olarak çalışıyordum. Bizim altımızda taşeron güvenlikler de var. Bunlar giriş-çıkışlarda duruyorlar. Biz de daha çok kilit noktalarda, personel girişinde, ürünlerin giriş çıkışı yaptığı yerlerde yer alıyorduk. Fakat bizim bölümümüz güvenlik olarak değil de risk ve kayıpları önleme bölümü olarak geçiyor. Carrefour'un her işine bakıyorduk. Gelen ürüne, iade yapılan ürüne, kontrol edilmeden hiçbirşey çıkmıyordu.

- Neden işten çıkarıldınız?

- Yılbaşından sonra Carrefour'un hisselerinin çoğunun Sabancı'ya devredilmesiyle bizim bölümümüz de kapandı. Bizim bölümümüz taşeronla devredildi. İlk önce Ankara'da bizim bölümde olan arkadaşlar işten çıkarıldı. Sonra da biz çıkarıldık.

Biz sabah işe gittik, çalıştık. Çıkış saatimiz geldi, mağaza müdürümüz bizi çağırdı. Toplantı odasında, insan kaynakları ve mağaza müdürü bizim bölümün taşeronla devredildiğini söyledi. Bizi farklı bir mağazada bizim yaptığımız işin daha altında bir iş olan reyon elemanı olarak çalıştırmak istediklerini söylediler. Birden pat diye böyle bir durumla karşılaşınca şaşırдық. Psikolojik baskı da var. Ne yapacağımızı bekliyor herkes... Bana Bademli mağazasında reyon elemanlığı teklif ettiler. Ben kabul etmedim. Çıkışımızı verdiler. Bademli evimden uzak, şehir dışında sayılır. İki araç değiştirerek gitmem gerekiyor. Araçtan indiğimde de yürümem gerekecek. İki vardiya çalışacağım, saat 23.00'de işten çıktığımda ben nasıl o yolu yürüyeyim? Benim için zor olacaktı o yüzden kabul edemedim.

- Kaç kişi çıkarıldı?

- Biz 4 kişi çalışıyorduk. Bir arkadaşına aynı mağazada eşit şartlarda iş teklif ettiler. Bunun sebebi de şu: Daha önceden insan kaynakları işini yapmadığı için bir tartışmamız olmuştu. Mağaza müdürü ve insan kaynaklarıyla karşı karşıya gelmiştik. Bizim mağazada

insan kaynakları mağaza müdürü gibi çalışıyor. Onlarla yaşadığımız bu tartışmada işten atılan diğer 2 arkadaş da benim tarafımda yer almıştı. Biz işimizi yapıyorduk sonuçta, ama bu tartışma yüzünden bize yaptığımız işten daha düşük bir iş teklif ettiler. Biz normalde şeflerle muhatap oluyorduk, fakat bizi bu şeflerin altında çalışmak üzere yönlendirdiler. Ben bu işten gocunmam, başka yerde bu işi yaparım. Yapacağım da. Ama başka bir arkadaşına eşdeğer bir iş verirken bize bunu teklif etmeleri bir art niyet olduğunu gösteriyor.

Beş ay önce bizimle aynı işi yapan bir arkadaşım Kent Meydanı'ndaki express mağazasına müdür yardımcısı olarak gönderdiler. Mağaza değiştirirken kıdem yükselmesi gerekiyor. Carrefour'un prosedürü böyle ama bizde tam tersi oldu. Bu da yaşadığımız tartışmadan kaynaklanıyor.

- Taşeronda çalışan işçilerin koşulları nasıl?

- Bizden sonra çok hırsızlıklar olmuş. S4'ler çalınmış, pahalı bir diş macunu var Sensodyne, ondan bir alışveriş arabası dolusu çalınmış. Yani taşeronu getirdiler fakat işi bilmiyor. Sadece maliyeti düşürmek istediler. Taşeronlaştırmayı yaymak istiyorlar. Bunu yurt çapında uygulayacaklar. Mini hiperlerden başlıyor büyük hiperlere kadar gidecek. Nilüfer Carrefour'da 10-15 senedir bu işi yapan arkadaşlar şimdi kara kara düşünüyor biz ne yapacağız diye. Çünkü onların yaşı bizden daha fazla. Çıkarıldıkları zaman onlar için iş bulmak kolay olmayacak.

Taşeronun çalışma saatleri uzun. Biz 8 saat çalışıyorduk. Maaşımız asgari ücretti, 3 ayda bir tam ikramiye alıyorduk. Yol paramızı veriyordu. Yakacak yardımı, giyecek yardımı ve yemek gibi haklarımız vardı. Taşeronda yol parası dahi yok. Sadece yemek için Ticket veriyor, o da zaten yemekhanede değil sadece alışveriş yaparken kullanılıyor. Yani yemek parasını yine cebinden veriyorsun. Sabah 9'da geliyorlar. 9.30'da mağazayı açıyorlar-akşam kapanana kadar oradalar. Ve güvencesizler. Taşeron oldukları için ufak bir sorunda çıkarılıyorlar.

- Tez-Koop-İş üyesisiniz, sendika bu konuda ne yaptı?

- Biz oraya imza atmak için gittiğimizde sendika başkanımızı gördüm. "Neredesiniz siz ya?" diye sordum. Biz sendikanın da yanımızda olmasını istedik. En azından fikir alışverişini yapardık. Sendikanın desteğini bekliyorduk. Ama olmadı. Ben sendika başkanına söylediğimde bana cevabı gülümsemek oldu.

Enerji tekelleri için Kıbrıs sorununa “çözüm”

Doğal servetin paylaşılması için yapılan kirli hesaplar, gerici güç odaklarını Kıbrıs sorununa “çözüm” aramaya sürükledi. Bu koşullarda gündeme getirilen emperyalist çözüm, doğal servetin yağmalanması için hazırlık işlevi de görecek.

40 yıldır çözülemeyen Kıbrıs sorunu konusunda, son günlerde “hızlı çözüm süreci”nden söz edilmeye başlandı. Görüldüğü kadarıyla, adaya “özel ilgi” gösteren ABD, İngiltere, AB, BM, Türkiye, Yunanistan ve nihayet Kıbrıs’taki hem Türk hem Rum yönetimleri, hızla ortak bir çözüme ulaşılmasından yanalar. En azından söylemler çözümün gerekliliği konusunda birleşiyor.

Ada halkına rağmen, Kıbrıs’ta sorun yaratan ve 40 yıldır çözümü engelleyenler, yine bu aynı güçlerdir. Zira tarafların derdi adadaki yapay bölünmeye son vermek değil, Akdeniz’in bu staretejik öneme haiz adasını, kendi gerici çıkarlarının üssü haline getirmektir. On yılları bulan gerici güçlerin çıkar dalaşının yarattığı tahribatın bedelini ada halkları ödemiştir.

ABD taşeronu BM devrede

Yansıyan haberlere göre Barack Obama yönetimi, Kıbrıs soruna dolaysız bir şekilde el atmaya karar vermiş. Nitekim hem Obama’nın hem rejimin sözcüleri tarafından yapılan açıklamalar, ABD emperyalizminin BM’yi kullanarak adaya müdahale etme niyetini gösteriyor.

Adaya gelen BM Genel Sekreteri’nin Kıbrıs Özel Temsilcisi Lisa Buttenheim, tarafları buluşturarak ilk somut adımı attı. Görüşmeye katılan Rum ve Türk liderler Nikos Anastasiadis ile Derviş Eroğlu’nun, Kıbrıs sorununun çözümüne yönelik müzakerelerin yeniden başlatılmasına temel oluşturacak bir ‘ortak bildiri’ üzerinde uzlaştıkları bildirildi.

Özel Temsilci Lisa Buttenheim tarafından kamuoyuna açıklanan bildiri, liderlerin en kısa sürede çözüm için anlaşmaya varmasını ve bu anlaşmanın iki tarafta ayrı ayrı ve eş zamanlı olarak referanduma götürülmesini öngörüyor.

BM denetimindeki görüşme sonrasında Eroğlu ile Anastasiadis, ‘her şey normal seyrinde’ şeklinde mesaj yayınladılar. BM Genel Sekreteri Ban Ki Moon da görüşmelerin yeniden başlamasını övgüyle karşıladı.

Varılan anlaşmayı değerlendiren Anastasiadis, “Umarım bugün, adamız ve halkımızı 40 yıldır ayıran kabul edilemez durumun sonunun başlangıcı olur” derken, sadece Türkiye tarafından tanınan Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nin Cumhurbaşkanı Derviş Eroğlu da, kapsamlı çözüm müzakerelerinin uzun bir aradan sonra gecikmeli de olsa yeniden başlamasından memnuniyet duyduğunu ifade etti.

İlk kutlama Obama’dan

Anastasiadis-Eroğlu görüşmesinde ortak bildiri konusunda anlaşmaya varılması, Washinton’da memnuniyetle karşılandı.

Beyaz Saray sözcüsü tarafından yapılan açıklamada,

Eroğlu ve Anastasiadis’in “uzlaşma ruhu taşıyan ve sonuç temelli” ortak açıklamasına değinildi ve “Amerika, bu önemli açıklama konusunda anlaşmalarını sağlayan cesaret ve vizyonlarından dolayı iki lideri de kutluyor” denildi. ABD açıklamada ayrıca, yapıcı rollerinden dolayı Türkiye ve Yunanistan’a, bu ülkelerin başbakanlarına teşekkür etti.

Beyaz Saray sözcüsünün açıklamasında, adanın çift bölge, çift toplumlu bir federasyon çatısı altında bir an önce birleşmesi için taraflardan aralarındaki ana sorunları çözmesi de istendi.

AB şefleri memnun

Kıbrıs’ta Türk ve Rum liderlerin ortak bildiri, AB şefleri tarafından da memnuniyetle karşılandı.

Görüşmelerle ilgili açıklama yapan AB Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso, hızlı bir çözüm çağrısında bulunarak AB’nin yardıma hazır olduğunu vurguladı.

Bu arada Almanya Başbakanı Angela Merkel de, ortak bildiriye “çözümü esas alan müzakereler için sağlam bir temel” olarak nitelendirerek, memnuniyetle karşıladığını açıkladı. Hükümet sözcüsü Steffen Seibert tarafından yapılan yazılı açıklamada ise, “Almanya’nın, AB’nin bu süreçte daha faal bir rol üstlenmesinden yana olduğu” ifade edildi.

AKP şefleri, Obama’dan “aferin” kazandı

AKP hükümeti de, ortak bildiri konusunda anlaşmaya varılmasını ve görüşmelere devam kararı alınmasını memnuniyetle karşıladığını açıkladı.

Dışişleri Bakanlığı’ndan yapılan yazılı açıklamada, “Türkiye, liderlerin ortak açıklaması ve süreçte sağlanmış olan yakınlaşmalar çerçevesinde, iki tarafın siyasi eşitliği ve iki eşit kurucu devletin oluşturacağı yeni ortaklık temelinde Kıbrıs meselesine adil, kalıcı ve yaşayabilir bir çözüm bulunması hedefine en kısa zamanda ulaşılmasını arzu etmektedir” denildi.

Açıklamada, Eroğlu’nun, müzakere sürecinin yeniden başlatılmasında “takkire şayan siyasi liderlik” sergilediği iddia edildi. Oysa Eroğlu’nun yaptığı, ABD’nin BM elçisi aracılığıyla sunulan bildiriye imza atmaktan çok öte bir şey değil. Belli ki, yolsuzluk ve rüşvet bataklığında çırpınan AKP şeflerini heyecanlandıran şey, yağmadan alacakları pay ve bu arada Obama’dan bir “aferin” kazanmış olmalarıdır.

Bilindiği üzere, “ılımlı siyasal islam” projesinin iflasından sonra, Beyaz Saray’da “Ankara’daki atı değiştirme arayışı” gündeme gelmiş, yıpranmış dinci-gerici şefler, ABD emperyalizmi nezdindeki çekiciliklerini yitirmeye başlamışlardı. Dolayısıyla Obama’dan gelecek bir “aferin”e çok ihtiyaçları vardı. Yansıdığı kadarıyla, son yıllarda krizle boğuşan

Yunanistan hükümetinden resmi bir açıklama yapılmadı. Ancak müflis Türk Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu tarafından yapılan açıklamada, Kıbrıs’taki sürece bağlı olarak Ankara-Atina arasındaki görüşme trafiğinin de yoğunlaşacağı belirtildi. Buna göre Türkiye-Yunanistan ikilisi, “garantör devlet” sıfatıyla sürece katılacak ve hızla anlaşmaya varılması için çaba harcayacak.

Meselenin sırrı!..

40 yıldır Kıbrıs sorununun çözülmesini engelleyen gerici güç odaklarının, birden bire “hızlı çözüm” savunmaya başlamaları dikkat çekici. Bu tutum değişikliğinin sırrı ise, Akdeniz’de devasa miktarda doğalgaz kaynaklarının keşfedilmiş olmasıdır.

İsrail’in işgal ettiği Filistin toprakları sahillerinden başlayarak Kıbrıs’a uzanan bölgede, trilyonlarca metre küp doğal gaz olduğu tespit edildi. Rezervlerin miktarı henüz belli olmasa da, İngiltere’de yayımlanan Daily Telegraph gazetesi, söz konusu bölgede 60 trilyon metre küp civarında doğalgaz olabileceğini iddia etti.

Bu doğal servetin paylaşılması için yapılan kirli hesaplar, gerici güç odaklarını Kıbrıs sorununa “çözüm” aramaya sürüklemiş görünüyor. Daha önce gündeme gelen doğalgaz arama girişimleri, Türk devletinin tehditlerine neden olmuş, paylaşımından pay isteyen sermaye devleti, bunun için gerekirse askeri güç kullanabileceği tehdidini bile savurmuştu. Nitekim Daily Telegraph, iki hafta önce Kıbrıs açıklarında keşif çalışmaları yapan MV Princess adlı Norveç gemisinin Türk savaş uçakları tarafından bölgeden ayrılmaya zorlandığını da yazdı. Bu koşullarda gündeme getirilen Kıbrıs sorununa emperyalist çözüm, bir anlamda, bu doğal servetin yağmalanması için hazırlık işlevi de görecek.

Nitekim enerji tekelleri, bu serveti yağmalamaya başlamak için çoktan el ovuşturmaya başladılar bile. Enerji tekellerinin çıkarlarını savunmakla mükellef olan kapitalist/emperyalist devletlerin Kıbrıs sorununun çözümüne bu kadar hevesli olmaları, esas olarak tekellerin ihtiyaçlarına yanıt verme çabasıyla kaynaklanıyor. Nitekim enerji tekellerinin harekete geçtiği ve Amerikan Noble Energy, İtalyan ENI, Fransa Total gibi büyük tekellerin, şimdiden milyarlarca dolarlık yatırım yaptıkları bildiriliyor.

Kıbrıs’ta taraf olan tüm gerici güç odaklarının “çözüm” konusunda anlaşmaları, ada halklarını düşündükleri için değil; -ki, öyle bir dertleri olsaydı, sorun 40 yıl boyunca süründürülmezdi- esas hedef, keşfedilen doğal serveti yağmalamak için koşulları hazırlamaktır. Bu “çözüm”, enerji tekellerini memnun edebilir. Bununla birlikte ada halklarını memnun etmesi pek olası görünmüyor. Zira halklarla tekellerin çıkarları, hiçbir koşulda çakışmaz.

“Çözüm süreci”nin son perdesi

Özgürlük yolunda koşulların olgunlaştığı bir evrede Kürt halkı, AKP'nin ve sermaye egemenliğinin ömrünü uzatacak oyunlara mı kanacak, yoksa işçi ve emekçilerle omuz omuza birleşik-devrimci mücadeleye mi yükseltecek?

“Çözüm süreci”nin son durumu İmralı'ya giden BDP-HDP heyetinin dönüşünden sonra, 13 Şubat'ta mecliste yapılan bir toplantıyla açıklandı. BDP grup başkanvekillerinin katıldığı basın toplantısında, “sürecin” gelinen aşaması ve sonraki seyriyle birlikte Abdullah Öcalan'ın öne sürdüğü üç şart sıralandı. Açıklamada Öcalan adına, bu konularda seçimlere kadar adım atılmazsa “sürecin çok ciddi boyutlarda, her yönüyle gözden geçirileceği”, “önemli kararlaşmaların yaşanabileceği”, AKP'ye siyasi faturasının çok ağır olacağı uyarısı da yapıldı.

Aslında bu şartlar daha önceki açıklamalarda da birçok defa dile getirilmişti. Öcalan'ın birinci isteği, zaman kaybetmeden müzakere aşamasına geçilmesidir. İkincisi, “sürecin yasal statüsü ve hukuksal çerçeve sözleşmesi ile 8 başlıklı komisyon konularında yasal adımların hızla parlamentodan geçmesi”dir. Üçüncüsü ise, daha fazla müzakere heyetleri ve daha sık heyet ziyaretleridir.

AKP teşhirinin değeri

Basın açıklaması yapanların deyimiyle “Kürt tarafının tüm iyi niyetli adımlarına ve samimi çağrılarına rağmen” “bir yıldan buyana tek bir adım atmayan” hükümetin, bundan sonra da adım atmayacağı biliniyor olsa gerek. Geçmişteki aldatmaca deneyimleri bir yana, BDP heyetinin yaptığı son bir yıllık döküm bile bunu yeterli açıklıkta göstermektedir. Kaldı ki her şeyin yerel seçimler sonrasında bırakıldığı daha önce dile getirilmiş, bu ise Kürt hareketi tarafından kabullenilmişti.

Dolayısıyla AKP iktidarı, bir yıl boyunca “Paris, Gezi, Lice ve Yüksekova katliamları, Roboski kararı, siyasi operasyonlar, linç girişimleri gibi süreci kesmeye yönelik çok ciddi provokasyonlar”a, “çözümü zora sokacak ne varsa yaşan”masına, “süreci ağırdan alan, seçime endeksli oyalamacı tutumu nedeniyle yeni sürecin demokratik yasal alanda bir yansıması” olmamasına, (BDP'nin basın toplantısından) rağmen oyalamayı başarmışken, bu yeni şartlara ve uyarılara da bıyık altından gülmekle yetinecektir. Zira AKP 12 yılın deneyimiyle bakmakta, halihazırda her şeyini seçime endekslemiş ve büyük beklentiler içinde yaşayan Kürt hareketinin bu saatten sonra durumu zora sokmayacağını iyi bilmektedir. Öcalan'ın “Halen paralel devletin neler yapabileceğinin farkında bile değiller” türünden uyarılarını ise yalnızca kendi iç iktidar dalaşına malzeme devşirmek için değerlendirmektedir.

AKP'ye yönelik suçlamaların en azından dinci-gericilik ile şovenizmin etkisindeki seçmen kitlesinde bir karşılığının olmadığını ise 15 Şubat protestolarına yönelik saldırganlık ve BDP-HDP'nin seçim faaliyetlerine yönelik linç girişimleri gösteriyor. Dinci-gerici partinin, hayat memet meselesi olarak gördüğü yerel seçimlere çok kısa bir süre kalmışken kendisine yapılan uyarıları yalnızca bir sıkıştırma taktiği olarak okuduğuna kuşku yoktur. AKP'nin kirli işlerdeki eski

ortağı Cemaat'le yaşadığı kıyasıya dalaşma nedeniyle geleneksel şoven tabana oynamak zorunda olduğu bir dönemde bunun bir değeri de yoktur. Bu koşullarda Kürt hareketinin AKP teşhiri, yalnızca AKP'nin işine yaramaktadır. Kısacası BDP yalnızca tasfiyeci aldatmaca konusunda ikna etmiş olduğu kesimlere bir yıl boyunca bir kez daha aldatılmış olduklarını itiraf etmekten başka bir şey yapmış olmuyor.

AKP'nin ömrünü uzatmak

Kürt hareketi, AKP'yi suçlayacağına kendi tutumuna baksa şüphesiz daha hayırlı bir iş yapmış olacaktı. Fakat o son bir yılın tablosunu özetlerken ister istemez dile getirdiği gerçeklere rağmen bunu yapmaktan özenle kaçınıyor. Bugün “*En acil ve hassas konu olan hasta tutsaklar konusunda bile -ki bu sürecin koşulu değildir, insani bir durumdur- tek bir adım atmadı. Çatışmasızlık ortamı demokratikleşme olarak topluma yansımaları gerekirken daha fazla demokrasi ve özgürlük talebini içeren Gezi direnişi başta olmak üzere demokratik etkinlikler engellendi, yaşam hakkı ihlal edildi, otoriter uygulamalar hızından bir şey kaybetmedi. KCK adı altındaki hukuk dışı yargılamalar ve tutuklu vekillerin serbest bırakılmaması yönündeki intikamcı tavır devam etti, silahlar yerine siyasetin konuşması gerekirken demokratik siyaseti engelleme girişimleri devam etti*” demek, sadece “günaydın”a layıktır. Hükümetin “tek taraflı paket dayatmalarını” provokasyon olarak nitelenmek de hakeza öyle.

“Kendisini yasal açıdan güvence altına alabilmek için bir gecede istediği her yasayı çıkartan bu hükümet, çözüm ve barış sürecinin güvenliğini garanti altına alacak bir yasal adımı ise gündemine almamaktadır” diyen Kürt hareketi, asıl tüm bunlara rağmen neden hala tasfiyeci aldatmacayı yaşattığının açıklamasını yapmalıdır. Ya da örneğin AKP'nin Rojava'da çeteler eliyle yürüttüğü kirli savaş konusunda tam bir açıklık varken, neye göre AKP'yi muhatap aldığı açıklanmalıdır. Aldatmaca bu kadar çıplakken, Kürt hareketi hala “hükümetin gerçekten çözüme niyeti var mı” diye sorular sormakta, “temennimiz o dur ki, Hükümet uyarıları dikkate alır, gerekli dersleri çıkarır ve dört elle bu çözüm sürecine sarılır, zaman kaybetmeden çözüm adımlarını atar” diye beklentiler dile getirmektedir. Bunun ünlü “reel politikadan” baksak bile AKP'nin ömrünü uzatmaktan başka ne gibi

bir sonucu vardır?

Kürt halkının asıl seçimi

Hatırlanacağı üzere, AKP'nin 2013'e girilirken “terörü bitirmek için” “çeşitli enstrümanların kullanıldığı entegre süreç” olarak ilan ettiği tasfiyeci aldatmaca, o günden bu yana dinci-gerici iktidarın en temel can simidi oldu. Haziran Direnişi'ne kadar geçen aylarda bu aldatmacayı teşhir etmek bile “savaş isteyenler” olarak damgalanmaya yetiyordu. Haziran Direnişi sırasında Kürt halkının pasifize edilmesi, böylece AKP'nin hiç değilse bu cephede rahat nefes alması yine aldatmaca sayesinde mümkün oldu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi dinci-gerici güçlerin pisliklerini ortalığa saçan iktidar ve rant dalaşmasında bile AKP'nin kolanması tercih edildi. Denebilir ki dinci-gerici iktidar, tarihinin en zor yılını Kürt sorunu cephesinde umabileceğinden de büyük bir rahatlıkla geride bıraktı. Kürt hareketi (ve elbette “çözüm sürecinin” kuyrukçu solu) başta Kürt halkı olmak üzere işçi ve emekçi kitlelere özeleştirme vermek yerine, hala beklentileri diri tutmayı seçiyorlar. Oysa yapılması gereken, seçimlere yönelik kirli bir yatırım olarak bir yıldan fazladır sürdürülen “çözüm süreci”nin açıkça tasfiyeci bir aldatmaca olduğunu ilan edip, bu oyuna son vermektir.

Fakat tüm belirtiler, her şeye rağmen Öcalan'ın MIT heyetiyle görüşmelerden kolay vazgeçmeyeceğini, dolayısıyla Kürt hareketinin de bu aldatmacaya uysallıkla boyun eğeceğini göstermektedir. Onu bundan kurtaracak tek güç bir kez daha Kürt halkının devrimci özlemleriyle harekete geçmesi, seçimlerin de gündemde olduğu bahar dönemini kitlesel-militan mücadeleyle karşılaşmasıdır. Bunun öncelikli koşulu Kürt halkının, AKP konusunda olduğu kadar düzen-içi çözüm hayali konusunda da yaratılan ve ısrarla sürdürülen yanılsamalardan bir an önce kurtulmasıdır.

Türk sermaye egemenliğinin alaşağı edilmesinin, dolayısıyla Kürt sorununda gerçek çözümün ve kalıcı barışın yolu ise ancak tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesiyle açılabilir. Özgürlük yolunda koşulların olgunlaştığı bir evrede Kürt halkı, AKP'nin ve sermaye egemenliğinin ömrünü uzatacak oyunlara mı kanacak, yoksa işçi ve emekçilerle omuz omuza birleşik-devrimci mücadeleye mi yükseltecek? Kürt halkının önündeki asıl soru da gerçek seçim de budur.

Venezuela'da karşı-devrimci çeteler işbaşında

15 yıldan beri Bolivarcı yönetimi savunan Venezuelalı işçiler, emekçiler, ilerici ve devrimci güçler, sağcı çetelerin yeni başlattıkları saldırıya karşı da sokaklara çıktılar.

12 Şubat Gençlik Günü'nü fırsat bilerek çetelerini sokaklara salan Venezuela'daki Amerikancı muhalefet, Hugo Chavez liderliğinde kurulan Bolivarcı yönetime karşı yeni bir saldırı başlattı. Chavez'in ölümünden sonra Devlet Başkanlığı'na seçilen Nicolas Maduro'nun istifa etmesini talep eden muhalefet, aksi halde Maduro'yu ve Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi (PSUV) hükümetini devirecekleri tehdidinde bulundular.

Gösterilerin ilk gününde kan döken faşist çeteler, hem polisle hem PSUV hükümetine destek veren sosyalist gençlerle çatıştılar. Yüzü maskeli silahlı kişilerin de görüldüğü gösterilerde çıkan çatışmalarda dört kişinin öldüğü, 66 kişinin ise yaralandığı bildirildi.

Maduro'ya destek veren gençlik örgütü lideri Juan Montoya ile sağcı çetelere mensup bir kişinin aynı silahtan çıkan kurşunlarla, başlarından vurularak öldürüldüklerini belirten yetkililer, bu cinayetleri, Amerikancı muhalefetin olayları körükleme planının bir parçası olarak değerlendirdiler.

Maduro: Darbe girişimi!

Olaylarla ilgili açıklama yapan Maduro, sağcı çetelerin kışkırtıcı eylemlerini 'darbe girişimi' olarak niteledi. Venezuela halkına provokasyonlara gelmemeleri çağrısı yapan Maduro, olayların ardında ABD'nin finanse ettiği şiddet ve nefret yanlısı neo-faşistlerin bulunduğunu söyledi.

Olaylarla ilgili olarak 'ulusa sesleniş' konuşması yapan Nicolas Maduro, aralarında devlete ait sağlık merkezlerinin de olduğu çok sayıda kuruma saldırı düzenlendiğini söyledi. Sağcı çetelerin ülkeyi yakıp yıkmalarına izin vermeyeceklerini söyleyen Maduro, Amerikancı muhalefetle karşı karşıya gelmekten de kaçınıyor.

Konuşmasında "ulusal diyalog" çağrısı yapan Maduro, "birlikte barış içinde yaşama planı" sunacağını duyurdu. Ancak sağcı muhalefetin Maduro

ile Birleşik Sosyalist Parti hükümetini yıkmak için her yola başvurdukları ve bu girişimlere devam edecekleri bilindiği için, "barış içinde yaşama" planının bir işe yaramasına pek ihtimal verilmiyor.

Sağcı çete şefleri kışkırtıyor

CIA ile koordineli çalıştıkları bilinen Venezuela'daki sağcı çeteler, 15 yıldan beri Bolivarcı yönetimi devirmek için çaba harcıyorlar. Ancak işçi ve emekçilerin Chavez'e, ardından Maduro'ya eylemli destek vermelerinden dolayı, şu ana kadar hedeflerine ulaşmaya muvaffak olmadılar.

Karşı-devrimci medya ordusunun kesintisiz seferberliği, askeri darbe girişimi, petrol üretiminin sabote edilmesi, seçim ve referandumlar, kitle gösterileri vb. yöntemler deneyen Amerikancı muhalefet, Chavez'in başkanlık seçimlerini kazandığı 1999'dan bu yana çok sayıda provokasyona imza attı. Pusuda yatan sağcı muhalefet şefleri, bu kez 12 Şubat'ı bahane ederek faşist çetelerini yeniden sahneye sürdüler. İlk günden kan döken sağcı çetelerin şefleri, kışkırtıcı açıklamalarla yangını daha körüklemeye çalışıyorlar. 2002'deki askeri darbenin önde gelen suç

ortakları olan bu şefler, çetelerine "kan dökmeye devam" talimatını, medya aracılığıyla yapacak kadar da pervasızlar.

Maduro "barış içinde birlikte yaşama planı" hazırlarken, sağcı muhalefet şefleri yönetimi devirebilmek için kanlı cinayetler dahil, her yola başvuracaklarını saklamıyorlar. Nitekim bu ABD işbirlikçileri hadlerini henüz çok aşamıyorlarsa, bunun nedeni Maduro'nun "barış planı" hazırlaması değil, halen işçi sınıfı ve emekçilerle cepheden çatışmayı göze alamamalarıdır.

Emekçiler çetelere karşı sokaklarda

15 yıldan beri Bolivarcı yönetimi savunan Venezuelalı işçiler, emekçiler, ilerici ve devrimci güçler, sağcı çetelerin yeni başlattıkları saldırıya karşı da sokaklara çıktılar. Maduro yönetimini ve kazanımlarını savunacaklarını açıklayan emekçiler, çetelerle çatışarak bu konudaki kararlılıklarını birkez daha gösterdiler.

Kapitalist üretim ilişkilerine dokunmayan Bolivarcı yönetim, özellikle petrol gelirlerinden elde ettiği kazancın azımsanmayacak bir kısmını yoksulların sağlık, eğitim, barınma gibi temel sorunlarını hafifletmek için kullanıyor. Kitle hareketi sayesinde yönetime gelen ve bu sayede ayakta durabilen Chavez/Maduro yönetimi, bu politikalarıyla emekçilerin desteğini diri/dinamik tutabildiler. Askeri darbeyi püskürten, petrol üretimi sabotajını boşa düşüren, faşist çetelerin birçok provakasyonunu etkisizleştiren emekçiler, bu son saldırı dalgasını püskürtmeye de kararlı görünüyorlar.

Bolivarcı yönetimin politikaları ve emekçilerin dinamik hareketi, Venezuela ölçülerinde önemli kazanımlar sağladı. Bununla birlikte özel mülkiyet ve ücretli emeğin sömürüsüne dayalı kapitalist üretim/bölüşüm ilişkileri yerli yerinde duruyor. Son yıllarda tarafların arada bir bazı hameleleri olsa da, ortada "iğreti bir denge" olduğunu söylemek gerek.

Bu geçici durum, "gerçek hesaplaşma" gününü ertelese de, bunun böyle devam etmesi olası değil. Karşı-devrimci güçlerin her fırsatta Bolivarcı yönetimi yıkmak için hamle yapmaları, er ya da geç, "iğreti denge" durumunun sonunu getirip, sınıf çatışmalarını şiddetlendirecektir.

200 işçi göçük altında

1800'lü yılların Fransa'sından nerdeyse daha geri teknolojiyle işletilen Güney Afrika maden ocaklarında işçi ölümlerinin yaşanmadığı gün yoktur. Son olarak Güney Afrika'nın başkenti Johannesburg'a yakın kaçak bir altın madeninde en az 200 işçi yeraltında mahsur kaldı. Acil yardım kuruluşu ER24, 30'a yakın işçi ile irtibat kurulduğunu açıkladı. Bu işçilerden 4'ü kurtarıldı.

Madenin derin noktalarında mahsur kalanların sağlık durumundan endişe edilirken, bazı yerel kaynaklar madende pek çok çocuğun işçi olarak çalıştırıldığını ve kaza anında madende oldukları ifade edildi.

ER24 yetkilisi Werner Vermaak da, kaçak işletilen madenin yerleşim bölgesinde olduğunu, etrafının çevrilmediğini ve tehlike saçtığını söyledi. Bir görgü tanığı, polisin ilk müdahaleyi sabah saatlerinde madenden gelen ağlama seslerini duyması üzerine yaptığını söyledi. Kurtarma ekipleri, şu ana kadar temas sağladıkları 30 madenciden 4'ünü kurtarmayı başardı.

Kapitalist barbarlık ekolojik dengeyi altüst ediyor!

Kuraklık kapıda!

Kapitalizmin yarattığı tahribat dünyadaki çöl alanlarının yarısına yakın bir bölümünün son iki yüzyılda oluşmasında kanıtlanmakta.

Kapitalist barbarlık bir avuç asalak burjuva haricinde insanlığın tamamına açlık, sömürü ve sefaletten başka bir şey vermiyor. Bir yandan da burjuvazinin çıkarları doğrultusunda doğayı katlediyor, ekolojik dengeyi altüst ediyor. Kapitalist barbarlığın ekolojik dengeyi altüst edişine dair en güncel örnekler ise, dünyanın dört bir tarafından gelen kuraklık haberleri.

Brezilya'da kuraklıktan 11 eyalette 142 kentte yaşayan 6 milyon kişinin etkilendiği belirtiliyor. Son 20 yılın en düşük su seviyesinin yaşandığı Brezilya'da 100'den fazla kentte su karneye bağlanmış durumda. Sao Paulo eyaletinin Itu kentinde bazı mahallelere üç günde bir sadece 13 saat su verilebilmiş.

Türkiye'de de uzmanlar kuraklık alarmı veriyor. Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu, "Son zamanlarda yaşanan su kesintileri arızalardan dolayı. Kuraklıktan kaynaklanan su kesintisi olmuyor. Yaz aylarında da İstanbul'da su kesintisi ya da problemi yaşanmayacak" dese de İstanbul'da barajlarda doluluk oranının yüzde 30'lara gerilediği biliniyor. İstanbul'un su ihtiyacını karşılayan 10 barajın doluluk oranının son 10 yıldaki ikinci en düşük seviyeye indiği ifade ediliyor. Kocaeli Su ve Kanalizasyon İdaresi (İSU) Genel Müdürü İlhan Bayram ise Kocaeli için 15 günlük su kaldığını ifade ederken, Gıda, Tarım ve Havayancılık Bakanı Mehdi Eker şu değerlendirmeyi yaptı: "Bugünlerde de Türkiye, yine endişe ile izlediğimiz şiddetli bir meteorolojik kuraklık yaşıyor. Dileriz, umarız ve dua ederiz ki bu önümüzdeki haftalarda son bulur."

Bakan sorunun çözümünü Allah'a havale ederken İstanbul Teknik Üniversitesi Meteoroloji Mühendisliği ve Afet Yönetim Merkezi'nden Prof. Dr. Mikdat Kadioğlu kuraklık karşısında devlet tarafından hiçbir

önlem alınmadığını belirtmekte ve şu değerlendirmeyi yapmakta:

"43 ayrı kamu kurumunun yetki sahibi ve su yönetimi tek elden idare edilmiyor. Kuraklık, ortaya çıkınca ancak fark edilebiliyor. Meteoroloji mühendislerinin bulunmadığı büyükşehir belediyelerinde su bütçesi yapılmıyor, bu yüzden açık verildiği zaman hangi önlemlerin alınacağı bilinmiyor. Bu önlemler, ancak kuraklık mücadele planlarıyla belirlenebilir. Örneğin, İstanbul'da barajlarda yüzde 10'luk bir açık olduğunda bu açığın giderilmesi için bir plana ihtiyaç var. Ancak maalesef risk yönetimi konusunda ihmaller var."

Dünyayı kapitalist barbarlıktan kurtaracak tek yol var!

Rant uğruna ormanların katledilmesi, su rezervlerinin yok olması, yer altı ve yer üstü zenginliklerinin geri dönüşü olmayacak şekilde talana uğraması, masraftan kaçmak için arıtması yapılmayan tehlikeli sanayi atıklarının doğaya salınması, emperyalist savaşlarda kullanılan nükleer silahların yarattığı tahribatlar derken kapitalist barbarlık tüm dünyayı hızlı bir şekilde yokoluşa sürüklemekte. Kapitalizmin yarattığı tahribat dünyadaki çöl alanlarının yarısına yakın bir bölümünün son iki yüzyılda oluşmasında kanıtlanmakta. Kuşkusuz ki bugün çalan "kuraklık alarmı" bu tablodan bağımsız değil. Kuraklık alarmı karşısında bu sorunu yaratanlardan çözüm beklemek açık bir saflık olacağına göre geriye söylenecek tek söz kalıyor: "Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!"

Gebze'de emekçiler ranta karşı eylemdeydi!

Sermaye hükümeti AKP'nin rant için dönüşüm planlarına karşı emekçilerin tepkileri büyüyor. Gebze'de bir süre önce Adem Yavuz, Cumhuriyet, Hürriyet, İnönü, Mevlana ve Ulus mahallelerinin bir araya gelerek kurdukları Rantsal Dönüşümle Mücadele Platformu 16 Şubat'ta gerçekleştirdikleri kitlesel eylemle "rantsal dönüşüme hayır!" dediler.

Yavuz Selim Mahallesi Gerginler Süpermarket önünde toplanan Hürriyet Yavuz Selim ve Ulus mahalleleri halkı Rantsal Dönüşümle Mücadele Platformu pankartı arkasında sıralanarak diğer mahallelerle birleşeceği Gebze Akse Meydanı'na doğru sloganlarla yürüyüşe geçtiler.

Burada diğer mahallelerle birleşen kitle otobüs güzergâhını trafiğe kapatarak Gebze kent meydanına doğru sloganlarla yürüyüş başladı. Kent meydanına gelindiğinde kitleye platform adına bir konuşma yapıldı. Ardından yapılan konuşmalarla rantsal dönüşüme karşı çıktığı belirtildi.

Konuşmaların ardından rantsal dönüşümle mücadele platformu sözcüsü Sabahattin Gürel tarafından konuya ilişkin basın açıklaması gerçekleştirildi. Gürel yaptığı konuşmada kentsel dönüşüm, 2-B arazilerinin yüksek bedellerle satışa çıkarıldığını, yaşadıkları bölgelerin afet riski alanı ilanıyla mahallelerinden sürgün edilmek istediklerini ifade etti.

Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı kitlesel eylemde, kentsel ranta karşı ve barınma hakkını konu alan sloganlar atıldı, dövizler taşındı. Eyleme 161 gündür direnişlerini sürdüren Feniş Alüminyum işçileri de "Maaşlarımız ve kıdem tazminatımız gasp edilemez" pankartı ile katıldılar. BDSP, HDP, Gebze İşçilerin Birliği Derneği, Bir-Umut'un da aralarında bulunduğu kurumlar da destek verdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Rant odaklı yürütme sürüyor

İstanbul'da yapılması planlanan 3. havalimanının ekolojik bir yıkıma sebebiyet vereceğini raporlarla ispatlayan Çevre Mühendisleri Odası basın açıklaması gerçekleştirdi.

Çevre Mühendisleri Odası (ÇMO) İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısıyla 3. havalimanına ilişkin mahkeme kararı değerlendirildi.

ÇMO üyeleri Kanal İstanbul, 3. Boğaz Köprüsü ve 3. havalimanı gibi "çılgın proje"lerin İstanbul için ciddi ekolojik yıkımlara sebebiyet vereceğini ve her türlü çevre tahribatına karşı mücadele edeceklerini belirtti.

Yapılacak havaalanının su havzalarına, ormanlara verilen ekolojik zararına ve havada yaratacağı klima etkisine dikkat çekilen basın metnini, ÇMO İstanbul Yönetim Kurulu Başkanı Emine Girgin okudu. Açıklamada havaalanının doğa ve insan odaklı değil sadece rant odaklı olduğu vurgulandı.

Basın metninin ardından basın mensuplarının sorularını yanıtlayarak toplantı bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Denizbank'a müşteri olmayacağız!

Eğitim masrafları, ulaşım ve barınma üzerinden sömürülen öğrencilere zaten niteliksiz ve ücretli yemek dayatması yapılırken, bankalarla yapılan "kart" anlaşmaları üzerinden de yemekhane sömürüsü katmerleşiyor.

Yeni eğitim-öğretim yılının başından bu yana Ankara Üniversitesi'nin Denizbank ile yemek kartı üzerinden yaptığı anlaşma gündemde. Eğitimin her geçen gün daha pervasızca ticarileştirilmesi saldırılarına pek çok defa şahit olduğumuz gibi üniversiteler ile özel kurumlar ve özellikle bankalar arasındaki bu kirli anlaşmaların benzerleri daha önce pek çok farklı üniversite nezdinde yine yemekhaneler üzerinden yaşandı. Eğitim masrafları, ulaşım ve barınma üzerinden sömürülen öğrencilere zaten niteliksiz ve ücretli yemek dayatması yapılırken, bankalarla yapılan "kart" anlaşmaları üzerinden de yemekhane sömürüsü katmerleşiyor. Burjuvazi işçi-emekçiler yetmezmiş gibi, çocuklarının da sırtlarından sermayesine sermaye katıyor.

Kampüskart/Yemekkart uygulaması bir süredir başka üniversitelerde de hayata geçirilmeye çalışıldı. Öğrenci kimliği ile banka kartını doğrudan tek bir kimlik üzerinde birleştiren bu uygulama öğrencilere dayatılıyor. Kampüskart, banka-üniversite arası adeta geleneksel hale gelen iş ortaklıklarının, ticarileşen eğitimin ve müşterileştirilen öğrencinin trajikomik bir tasviri gibidir. Öyle ki burjuvazi elinden gelse sırtlarımıza çip takıp bizleri de ayaklı birer kart haline getirmenin yollarını aramaktadır! Vakıfbank-Ege Üniversitesi, Denizbank-Marmara Üniversitesi ve Halk Bankası-İstanbul Üniversitesi anlaşmalarından sonra şimdi de Ankara Üniversitesi'nin sözde "öğrenci dostu" yöneticileri Denizbank kodamanları ile anlaşmaya oturarak sömürülecek bir kapı daha aralamış oldular. Yaşanan son gelişmeler bir kez daha üniversiteleri parsel parsel kiralaayan burjuva devlet anlayışını ve bu pazarlıklar uğruna gizli saklı yürütülen ali cengiz oyunlarını gün yüzüne çıkarıyor.

Bu anlaşmaya göre Ankara Üniversitesi tarafından her bir öğrenciye verilecek kampüskarta para yüklenecek ve yemekhane girişlerinde bu kartlar turnikelere okutturularak yemek ödemesi yapılacak ve öğrenciler yemekhaneye bu şekilde girebilecek. Mevcut sistemde öğrenciler girişte para verip fiş alarak ve herhangi bir turnike sistemi olmaksızın yemekhaneye giriş yapabiliyorlardı. Denizbank bu kirli anlaşmalarını öğrencilerin hayatını kolaylaştıracak bir uygulama olarak pazarlamaya çalışırken rektörlük de bu uygulamayı "öğrenci yanlısı" bir uygulamaymış gibi göstermeye çalışıyor. Hâlbuki buzdağının görünmeyen yüzüne bakıldığında gerçeklerin hiç de göstermeye çalıştıkları gibi olmadığı bir kez daha gözler önüne seriliyor.

Dönem başından itibaren kampüskart ile ilgili bir dizi gelişme yaşandı. Bunlardan ilki dönem sonunda bütün lisans öğrencilerine doğrudan üniversite mail sistemi yolu ile atılan Denizbank mailleri oldu. Denizbank'ın "Sayın Müşterimiz" hitabı ile yolladığı bu mailde yemek kartların kullanım şekline ve dağıtım tarihlerine yönelik bilgiler verilirken kart adeta bir müjde imiş gibi duyuruluyordu. Öğrenciler birdenbire gülbüz bir Denizbank müşterisi olduklarına mı şaşırırsın, yoksa nasıl olup da kendilerinden habersiz bir şekilde adlarına kart çıkarıldığına mı şaşırırsın? Dönem başında

kart dağıtım yerleri oluşturularak öğrencilerin kendi hırsızlarına para yatırmaları için aracı olacak yeni yemek kartları için sıraya girmesi ve kartlarının alması beklendi. Başından beri öğrencilerin kimlik bilgilerini hukuk dışı bir şekilde Denizbank'a pazarlayan Ankara Üniversitesi yönetimi atılan bu mailden sonra bile herhangi bir suçlamayı kabul etmeksizin kart uygulamasını sinsi bir şekilde gerçekleştirme planlarını hayata geçirmeye devam etti.

Geçen eğitim öğretim döneminde Ankara Üniversitesi forumlarında bu konu pek çok defa masaya yatırıldı. Kampüskart her tartışıldığında burjuva hukukundan çözüm beklenmeyecek olması vurgulansa da, fiili mücadele ile bu uygulamaya karşı kazanım elde edilebileceği defalarca kimi farklı siyaset ve bağımsız öğrenci tarafından tekrarlanmış olsa da bir grup öğrenci çözümü burjuva hukukunda aramaya çalıştı. Böylelikle bir mahkeme süreci de başladı. Ancak burjuva adaletinin içi bu sefer de üniversite yönetimi tarafından oyuldu ve bu düzen sınırlarında kalarak dahi olsa yemek karta muhalefet etmek için çabalayan bir dizi öğrenciye "kimlik bilgilerinin hukuk dışı olarak Denizbank ile paylaşılması" şikâyeti ile okul yönetimine açtıkları davalar sonucunda soruşturmalar geldi.

Yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, açılan bu soruşturmalarla üniversite yönetimi kendi tarafını resmen ve alenen belli etmiş ve daha sürecin en başında yemek karta ve yapılan anlaşmaya yönelik herhangi bir muhalefete ne kadar tahammülsüz olduğunu göstermiş oldu. Zaten daha önce Kampüskart konusunda Marmara Üniversitesi'nde de her ne kadar mahkeme kazanımla sonuçlandı ise davayı açan akademisyen Meryem Kurtulmuş'un sözleşmesi 1 yıl uzatılması gerektiği halde keyfi olarak 6 ay uzatılmış, dava açan öğrencilere yine soruşturma terörü uygulanmıştı.

Ankara Üniversitesi'nde Kampüskart alan öğrenciler şu an bu kartlara para yükleyerek ve girişte turnikelere bu kartları okutarak yemekhaneye giriş yapıyor. Şu anda kartını almayan öğrenciler ise para verip fiş alarak giriş yapmaya devam ediyor. Ancak her

ne kadar şimdi "zorunlu olmayacak" denilse de mücadele yükseltilmediği oranda ve kısa bir süre sonra kart tüm öğrencilere dayatılır hale gelecek. Önce yemekhaneye birden bire dikilen turnikeler, sonra yemekhane girişlerine birer ucube gibi koyulan Denizbank para yükleme cihazları... Bu hazırlıklar bile yavaş yavaş bir şeylerin yerini yapar nitelikte. Zaten önceki kampüskart uygulamalarına ve mücadelelerine bakarsak uygulama yönteminin paralellik gösterdiğini ve neyin nereye gideceğini çok net görüyoruz. İstanbul Üniversitesi'nde de en başta "zorunlu değil, isteyen alıp kullanacak" denilen kartlar daha sonra banka tarafından direk atılan mesajlarla öğrencilere zorla dayatılmaya başlandı. Bizlere öğrenci dostu imiş gibi gözükenerlerin neyin hesabını yaptıkları, anlaşmalarını korumak için öğrencilerin eğitim hayatları ile oynadıkları gün gibi ortada. Eğitim kurumlarında ücretsiz faydalanmamız gereken hizmetler biz öğrencilere para ile sunulduğu için zaten yeterince müşterileştirildiğimiz yetmezmiş gibi bir de bizi açıktan açığa özel kurumların müşterisi haline getirmeye çalışıyorlar ve bunu, hiçbir karşı çıkma hakkı tanımaksızın dayatıyorlar!

Ankara Üniversitesi'nde önümüzdeki dönemde kampüskarta yönelik verilecek mücadelede burjuva hukuk sınırları içerisindeki kısır tartışmaları aşmamız gerektiğini bir kez daha vurgulamak gerekiyor. Üniversite-sermaye işbirliğini daha derin olarak ele aldığımızda görüyoruz ki bu ve benzeri uygulamalarla burjuvazi kendi ihtiyaçları ekseninde üniversiteleri yeniden yapılandırmaktadır. Meseleyi buradan ele alırsak kampüskart uygulamasının, burjuvazinin yaşadığı bunalımı yine bizlere fatura etme amacı taşıyan kapsamlı saldırı programının bir parçası olduğunu görürüz. Kampüskart meselesini, tüm devrimci-ilerici güçler ve işçi-emekçi çocukları olarak sadece eğitimin ticarileşmesi olarak da değil, aynı zamanda ideolojik-siyasal bir saldırı olarak ele almalı ve sermayeye yönelik verdiğimiz savaşın bir cephesi olarak mücadelemizi örmeliyiz.

Ankara Üniversitesi Ekim Gençliği

Gençliğin geleceği işçi sınıfı saflarında!

Üniversitelerde, liselerde, fabrikalarda, sokaklarda, okuyanılla, çalışanıyla, işsizlerle gençlik toplumun geleceğidir. Gençlik Haziran'da büyük bir sınav verdi. Bu sınav bugüne kadar gördüğü sınavlardan çok daha değerliydi. Çünkü gerçek yaşam için, gelecek için bir mücadeleydi bu ve bir başlangıçtı. Ama devamı daha parçalı, daha dağınık bir biçimde geldi. Peki nasıl gelecek devamı, gençlik nasıl ilkinden daha güçlü, daha örgütlü, daha kararlı olacak? İşte bunun cevabını verecek olan, gençliğin de ötesinde yaşamın temel direklerini oluşturan, ona şekil veren, yaşamı üreten işçi sınıfıdır.

Neden?

Okuyan gençliğin hayatı derslerle dolup taşmış durumda. Derslerde iş dünyasına hazırlanıyor, arkadaşıyla *rakip olması, kopya çekmemesi, kendi notunu düşünmesi* öğretiliyor. Nasıl bir işçi aldığı ücret üzerinden işçi kardeşleriyle kıyasıya rekabet ediyorsa... Gençlere *"derslerini başarıyla geçmesi"*, onun dışında kafasını çok yormaması öğütleniyor. Nasıl bugün işçilerden *"kendi işlerine bakmaları"* bekleniyor, ötesi onlara çok görülüyorsa... Başkasının *malına, mülküne dokunmama* öğretiliyor, nasıl bugün işçiler patronun mülküne, üretim araçlarına, karlarına, zenginliğine dokunamıyor, onu patronun hakkı olarak görüyorsa...

Kısacası gençlik için geleceğine ve yaşama hazırlık, bugün ders sıralarında ya da birçok önyargılarla yaşamın içinde geliyor. Peki gelecek ne anlama geliyor gençlik için? Gelecek, küçük bir azınlık için patron saflarına katılma, büyük çoğunluk için ise işçi sınıfının saflarında ezilme, sömürülme anlamına geliyor. Yani iki saftan birinde sürüyor yaşam: Bir tarafta sermayenin kendini büyütmesi için işçinin sömürülmesini kolaylaştırıyor, işçilerle karşı karşıya geliyorsunuz; diğer tarafta ise bu gibi sermaye ajanları ve patronların azgın sömürüsü altında eziliyorsunuz. Bir tarafta yaşamı belirliyorsunuz, yönetiyorsunuz, zengin oluyorsunuz; diğer tarafta eve ekmek götürmekten, hiç değilse çocuklarınıza daha iyi bir yaşam sunmaktan, borçlarınızı ödeyebilmekten başka bir şey düşünmüyorsunuz. Kısacası, bir tarafta azınlık kalıp sömürücü sınıflara katılıyorsunuz ve salt kendiniz için yaşıyorsunuz. Diğer tarafta ise toplumun büyük çoğunluğu oluyorsunuz ama azınlıkta kalan patronlar

sınıfı tarafından sömürülüyorsunuz, yaşayamıyorsunuz.

Gençliğin büyük çoğunluğu da işçi sınıfı saflarına katılmakta ve yaşamı bu sınıfın alışkanlıklarına, yaşam tarzına benzer geliştirmekte, bu açıdan da kapitalistler sınıfına katılan gençlerden ve o sınıftan ayrılmaktadır. İşte bu çelişkili yaşam kapitalizmin gerçeğidir. Toplum patronlar ve işçi sınıfı ya da sermaye ve ücretli emek olarak birbirine karşı iki kutba bölünmüştür. Ve kapitalizmin çelişkilerine son verecek, bu çatışmayı ortadan kaldıracak tek özne, özne olduğunun bilincine varmış, kendisi için değil tüm işçi sınıfı ve ezilen sınıflar adına kapitalistler sınıfının iktidarını yıkma hedefiyle örgütlenmiş işçilerdir.

Tüm ezilenler için harekete geçen işçiler var mı?

Evet var... Ne kadar parçalı ve dağınık olsa da yerel direnişlerde, grevlerde yaşamı durduruyor ve güçleniyorlar. Buna en yakın örnek ise bugün fabrika işgaline devam eden Greif işçileridir. Fabrika işgaline devam ederken taşeronluğun kalkması, ücret zammı ve çeşitli hakları için mücadele ediyorlar. Türkiye ve dünya yüzyıllardır "demokrasi" ararken onlar kendi içlerinde Türkiye'de herhangi bir yerde olmadığı kadar demokratik bir şekilde işgali yönetiyorlar. Kapitalizmin çarpıklıklarını aşmanın yolunu, devrimi bize gösteriyorlar. Ve kim bilir daha nice Greif'ler ilmek ilmek örülecek, ezilen sınıflara yol gösterecek.

İşte yeni Haziranlar da bu yoldan, patronlardan ve onun işbirlikçilerinden bağımsız, sınıfın kendi devrimci çizgisinden gidilerek gelişecektir. Yaşamın gerçekliği üretim ve çalışma alanlarında, fabrikalarda, işyerlerindedir. Esas yaşam alanımız buralardır ve gençlik de gelecek de buraları dolduracaktır. Bugün gençliğin sorunları, dönüp dolaşıp geleceğimizle ilgili sorunlara bağlanmaktadır. Toptan baktığımızda karşımızda büyük bir "geleceksizlik sorunu" durmaktadır. Gençliğin büyük çoğunluğu için gelecek ve özgürlük, işçi sınıfının, işgalci Greif işçisinin saflarına katılmaktan geçiyor. Ya kaderimize razı olup barbarlık içinde çökeceğiz ya da işçi sınıfı saflarında mücadeleye atılacağız. Geleceğimiz için işçi sınıfının, kapitalistlerin iktidarını yıkma mücadelesine katılmamız.

D. Baran

ODTÜ'yü fethedemeyeceksiniz!

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek, Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) Ormanı'ndan geçen ve yapım aşamasında öğrencilerin direnişi kırmak için polis ordularının kullanıldığı yola "1071 Malazgirt Bulvarı" adını verdi. Karar Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi'nden oy birliği ile geçti. Yolum bu ay sonlarında Başbakan Tayyip Erdoğan'ın açılması planlanıyor.

Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi'nin, Şubat ayında bu gündemle yaptığı toplantıya Gökçek'in yerine Başkanvekili Ali İhsan Ölmez başkanlık etmişti. Bu toplantı sonucu, "Çankaya İlçesi Çukurambar İşçi Blokları ve Çiğdem Mahallesi Sınırlarından Geçen Yeni Yolum 1071 Bulvarı Olarak İsimlendirilmesine İlişkin Başkanlık Yazısı" gündeme geldi. Gökçek ve Fen İşleri Daire Başkanı Vedat Üçpınar'ın imzasını taşıyan Başkanlık yazısında, şunlar belirtildi:

"Çankaya İlçesi üniversiteler, Çukurambar, İşçi Blokları ve Çiğdem Mahallesi sınırlarından geçen, yazınız ekinde mahalle haritasında işaretlenmiş, yapımı belediye tarafından gerçekleştirilen yeni yolun 1071 Bulvarı olarak isimlendirilmesi konusunun uygun görülmesi halinde Belediye Meclisi'ne havale edilmesi hususunu onurlarınıza arz ederim."

AKP Grup Başkanvekili Ayhan Yılmaz, Başkanlık yazısı görüşülürken "1071, herkese sayısal anlam ifade edemeyebilir. Onun için bulvarın adı 1071 Malazgirt Bulvarı olsun" önerisinde bulundu. Yılmaz'ın önerisi, Belediye Meclisi'nde oybirliği ile kabul edildi.

CHP ve MHP ortak mı?

Medyaya yansıyan haberlerde kararın oybirliği ile alındığı söyleniyor. Bu durumda ya oylamada CHP'li ve MHP'li üyeler yoktu, ya da kararda onların da imzaları var. Kuşkusuz Malazgirt sözkonusu olduğunda MHP'nin karara hiçbir itirazı olmayacağı gibi, ülkücü faşist Mansur Yavaş'ı aday gösteren CHP'nin böyle bir karara imza atması da muhtemeldir.

Hedefleri ODTÜ'yü fethetmek!

Kuşkusuz yola bu ismin vermesi son derece manidar, AKP açısından da son derece isabetli olmuştur. Çünkü ODTÜ'nün devrimci-direnişçi ruhunu ezmeyi ve ODTÜ'ye girmeyi başlıca siyasal sorun haline getiren AKP'nin şefleri, bu yolu tam da bu amaçla yaptılar. Bunun için savaşa gider gibi gittiler. Polis ordularıyla günler süren hareketler yaptılar. Gazlarıyla, TOMA'larıyla, plastik mermileriyle en sonunda amaçlarına ulaştılar.

Yolu açtılar açmasına ama ODTÜ'nün devrimci ve direnişçi ruhunu ezmediler. Fakat anlaşılacak ki, AKP ve ortakları faşist zorbalıkla açtıkları yolu, Türkler'e Anadolu kapılarını açan Malazgirt savaşıyla eşdeğer görüyorlar. Açtıkları bu kapıdan ODTÜ'ye gireceklerini sanıyorlar. Ama nafi! ODTÜ'nün devrimci-direnişçi geleneğini yenemeyecekler. ODTÜ'yü fethedemediler, fethedemeyecekler.

“Sizleri umutla takip ediyoruz”

Bursa'dan metal işçileri Greif direnişini selamlıyor...

- Greif'ten Grev'e merhaba arkadaşlar. Ben Bursa'da çalışan bir metal işçisiyim. Sizlerin dayanışma ile haksızlığa karşı verdiğiniz hak mücadelenizi imrenerek izliyoruz. İnsan olmanın olmazsa olmazı bir davranışla işçi toplumu adına çok güzel bir adım atıp üzerimizdeki ölü toprağını atıyorsunuz. Ben sizlerin bu hareketini Türkiye işçi hareketinin üzerindeki büyük baskı ve ihanetlerin artık bundan sonra erimeye başlayacağı bir milat olarak görüyorum. Gezi ile başlayan halk hareketi, emek ile birleşince bizim haklı davamızın önünde sömürgecilik ve sömürü ezilip geçilecektir. Sizleri canı gönülden selamlarım, yolunuz açık olsun.

Elbet birgün DEVRİM bir çiçek gibi açacak ve biz onu koklamaya doyamayacağız.

- Kapitalist sömürü düzenine ve sendikal bürokrasiye karşı sürdürdüğünüz işgal eyleminizi bir metal işçisi olarak selamlıyorum. Bizler fabrikamızda patronlar tarafından sömürülürken bir yandan da sendika ağalarının koltuk sevdaları yüzünden sömürülmeye devam ediyoruz. Taşeronlaşmaya karşı başkaldırınız bütün taşeron işçiler için gidilecek yolu gösteriyor. Bu yüzden başlatmış olduğunuz işgal eylemi tüm işçi sınıfı için çok önemli bir yerde durmaktadır. Düzenin yasalca icazetçi sendikacılık anlayışına karşı bu yoldan mücadele edenler kazanacak.

- Yapmış olduğunuz eylemi yürekten kutluyorum. Mücadeleniz, birlik ve beraberlik içinde daha güzel ve iyi koşullar yaratacaktır. Bu birlik ve beraberlik devam ederse sendika bürokrasisi de yok edilecektir. Biz de aynı sorunları Türk Metal Sendikası'nda yaşıyoruz. DİSK Tekstil Sendikası aklını başına devşiren işçilere destek olsun. Kendi bindiği dalı kesmesin.

- Biz örgütlü olmadığımız için fabrikamız bize istemediğimiz halde Türk Metal'i dayattı. Türk Metal'in başımıza musallat olmasının sebebi bizim örgütlü

olmamamızdı. Bizim yapmamız gerekeni sizler yaptınız. Bu birlikteliğinizi korumanız çok önemli. En büyük gücün örgütlü olmaktan geldiğini bu eyleminiz bize gösteriyor. Eyleminizde sizlere başarılar dileriz. Sizleri umutla takip ediyoruz. Keşke sizin yaptığınızı biz de yapabilseydik.

- 90'lardaki direniş ruhunu 20 yıl sonra tekrardan canlı tutan Greif işçilerine selam olsun. Allah yolunuzu açık etsin...

- Merhaba sınıf kardeşlerim. Sizler haklarınız ve geleceğiniz için onurlu olanı yaptınız. Geleceğinize ve haklarınıza sahip çıkmak için örgütlendiniz. Talepleriniz karşılanmayınca da işçi sınıfının en ileri eylem biçimi olan “işgal eylemini” gerçekleştirdiniz. Günlerdir kolektif bir biçimde sınıfın devrimci disiplini ile işgalinizi gerçekleştiriyorsunuz. Sizlerin bu eyleminize tahammülü olmayanlar ya sesinize kulaklarını kapattılar ya da kara çalmaya çalıştılar. Ama güneş balçıkla sıvanmaz. Greif patronu yıllarca sizin emeğinizi çalıp servetler kazanırken sizleri ise sefaletin içine atıyor. Ama sizler bu sefaleti kabul etmeyip sendikamızda örgütlendiniz o da yetmedi sendika biziz deyip söz, yetki, kararın sizde olduğunu gösterdiniz ve sendika bürokratlarına meydan okudunuz. Siz doğru olanı yapıyorsunuz. Açmış olduğunuz gedik bizlere izlenmesi gereken yolu gösteriyor. Sizler bizim için umut aynı zamanda geleceksiniz. Diren Greif işçisi seninleyiz!

Greif işçisi sınıf kardeşlerime!

Her gün onurlu mücadelenizi izliyor, büyük bir heyecan duyuyorum. Greif patronlarına karşı son derece militan bir duruş içindediniz. Sendikaların başına çöreklenmiş bürokratlara ve reformist sola karşı tutumunuz da övgüye değerdir.

Yalnız değilsiniz. Biz buradaki tekstil işçileri de sizinkiyle aynı sorunları yaşıyoruz. Düşük ücret, taşeron uygulaması bizim de başımızın belasıdır. Mücadele bizi birleştiriyor.

Bulduğum kentte ve başka kentlerde eyleminizle dayanışma çabaları her geçen gün daha da yoğunlaşıyor. Yerli işçilere taleplerinizi ve onurlu mücadelenizi anlatıyoruz. Daha da anlatacağız. Dayanışmacılar çoğalacak ve direne direne sonunda biz kazanacağız.

**Yaşasın sınıf dayanışması!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

Bielefeld'den bir tekstil işçisi

Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği açılıyor!

- *Manisa'daki çalışma koşullarından bahsedermisiniz?*

- Manisa büyük bir işçi kenti, ilk sırada metal sektörü ikinci sırada ise plastik sektörü geliyor. Patronlar açısından muazzam derecede önemli bir sömürü cenneti. İşçiler açısından ise tam bir cehennem. Uzun çalışma saatleri, zorunlu mesailer, sözleşmeli işçilik-taşeron çalışma, sağlıksız çalışma koşulları ve iş güvenliğinin hiçe sayıldığı bir kent burası.

Kadın işçilerin yoğun olarak çalıştığı bir sanayi bölgesi. Fakat kadın işçiler için gerçekten çok ağır, tehlikeli ve iş güvencesinin olmadığı bir kent. 12 saat zorunlu çalıştırılıyorlar. Tabii evli işçi kadınlar için daha zor. Eve gidip çocuğunun bakımı, ev işleri derken yaşamak için aslında zamanları kalmıyor. Burada ağırlıkta iki vardiya 12 saat çalışma sistemi var. Eşlerin ikisinin de çalıştığını düşünün, bir hafta biri gece vardiyasında diğeri gündüz vardiyasında. Ve doğal olarak birbirleriyle bile görüşemiyorlar.

Manisa, saldırıların ve hak gasplarının ilk denemelerinin yapıldığı bir yer. İlk işçi istihdam büroları burada uygulanmaya başladı mesela. Burada her geçen gün sanayi büyüyor doğal olarak çok da göç alıyor.

Burada çok fazla iş kazası yaşanıyor. İş güvenlik önlemi denen bir şey yok.

- *İşçi Kültür Sanat Derneği'ni açma kararı nasıl oluştu?*

- İlerici ve devrimci işçiler olarak bu kölece çalışma koşullarına karşı nasıl örgütlenebiliriz diye tartıştık. Bununla ilgili birçok işçi arkadaşla sohbetler gerçekleştirdik. Ev ziyaretleri yaptık, kahve toplantıları yaptık ve biz işçilerin biraya gelmesi için bir yer ihtiyacı doğdu. Manisa'da bir dernek ihtiyacı olduğuna karar verdik.

- *İKSD olarak amaç ve hedefleriniz nelerdir?*

Bu mevzi ile yeni bir dünya yeni bir kültür yaratmak, var olan saldırılara karşı birleşik mücadeleyi örgütlemek. Manisa işçisine sınıf bilinci taşımak, sermayenin her türlü saldırısı karşısında işçi sınıfının birlik ve beraberliği ile topyekûn mücadelesini örgütlemek. Bunun yanı sıra sendikal bürokrasiye karşı işçilerin taban örgütlülüğünü sağlamak, işçilerin en büyük silahı olan grev hakkı ve sokakta mücadeleyi yükseltmek için İKSD'yi açtık.

- *Yapacak olduğunuz açılış etkinliğine dair bilgi verir misiniz?*

- Etkinliğimizi “Yeni bir dünya, yeni bir kültür” sloganıyla, 13 Nisan 2014 tarihinde yapacağız. Etkinliğimizde kendi atölyelerimizin ürünlerini göstermek aynı zamanda işçi kültür evlerinin sanata, kültüre ve mücadeleye olan bakışını topyekûn göstermek için İKE atölyelerinin ürünlerinin yansıdığı bir etkinlik örgütleyeceğiz.

Bunun için yine işçi servis duraklarında, mahallelerde, kahvelerde oluşturduğumuz komisyonlarla açılış etkinliğinin çağrısını yapacağız. Etkinliğimiz bir işçi kürsüsü olacaktır.

Tüm Manisa işçilerini birlikte mücadele için dernek çatısı altına çağırıyoruz.

Kızıl Bayrak / Manisa

Adana'dan Greif işçilerine selam...

“Mücadelenizi destekliyoruz!”

Hastanede çalışan bir taşeron işçisi: Kamu kuruluşunda çalışan bir taşeron işçisiyim. Taşeron işçileri olarak ikinci sınıf insan görülüyor. Hastanede 8 saat süre içinde yapmadığımız iş kalmıyor. Bazen taşeron işçilere patronun hastane dışında ev ya da başka işyerlerini bile temizlemesi işini yaptırıyorlar. Biz taşeron işçileri olarak hastane yönetimine karşı gelemiyoruz, baskı görüyoruz. Taşeron firma her şeyden kar elde etmeye çalışıyor. Örneğin 3 yıldır aynı formayı giyiyoruz. Hâlbuki her sene yenisini vermesi gerekiyor. Bu sorunlarımızdan sadece biri. Ücretlerimizi zamanında alamıyoruz, bordroları imzalıyoruz ama elimize ne kadar geçiyor belli değil. Cenazemiz olduğunda izin vermiyorlar. Ablam öldü senelik iznimi alıp gitmek zorunda kaldım. Greif işçilerinin örgütlü olmaları bir güvencedir. Kendilerine başarı diliyorum, kararlılıklarından vazgeçmesinler.

Belediyede çalışan bir taşeron işçisi: Bizim taşeron olarak hiçbir sosyal hakkımız yok. Ücretler çok düşük. Taşeron çalışma bir nevi kölelik. Yüzlerce işçinin alacağı parayı yandaş bir taşeron patronu alıyor. Greif işçilerinin kadrolu-taşeron birlikte mücadele etmesi çok anlamlı. Mesela biz de sendikalı olmak için DİSK'e

üye kadrolu işçilerin desteğini istedik ama bulamadık. Hâlbuki DİSK'e üye kadrolu işçiler okullara vb. gönderilerek belediye bünyesinde azaltılmak isteniyor. Bizlerin de sendikalı olması bu gibi sorunların önünü keserdi. Sendikalarda önce zihniyetin değişmesi gerekiyor. Son olarak Greif işçilerinin mücadelesini ve çabasını destekliyorum.

SES üyesi bir emekçi kadın: İşçilerin haklarını savunması, direnmesi güzel. Birlikliliklerini kurup direnişe geçmeleri çok anlamlı. Ama biz yapamıyoruz. Biz de sendikalıyız ama adı var sendikanın. Bizde de taşeron işçileri var ama taşeronları örgütlemek gibi bir dertleri yok. Greif işçilerinin direnişlerine destek veriyorum. Ben de onlarla olmayı isterdim. Greif işçisi kadınları ayrıca selamlıyorum.

Ev emekçisi bir kadın: Kendi haklarını savunan işçileri takdir ediyorum. Greif işçilerinin mücadelelerinin devamını diliyorum. Şu an evdeyim, çalışmıyorum. Elimizden bir şey gelmiyor ama destekliyorum. Özellikle kadın işçilerin mücadelelerini destekliyorum.

Dev Sağlık-İş üyesi bir işçi: Biz de Balcalı hastanesinde taşeron çalışıyoruz. 16 saat nöbet

tutuyoruz. 12 senedir çalışıyorum çalışma biçimini 3 vardiya yaptılar. 8 saatten fazla çalışmak yasak diyorlar ama biz yemek paydosu olmadan 9 saat çalışıyoruz. Gece 12.00'de çıkıyoruz. Servis vermiyorlar. Çarşıya otobüs de yok. Çoğu mahalleye yürüyerek ya da otostopla dönen arkadaşlarımız var. Geçenlerde bir hemşire arkadaşımız tacize uğradı, bir başka arkadaşımız gasp edildi. Bu servis sorununu başhekime ve yardımcısına ilettiğimizde “çalışan çalışsın, çalışmayan gitsin” deniliyor. Greif işçilerinin direnişini destekliyorum. Her zaman yanınızdayım. Sizler bizim gibi taşeron işçilerine bir örneksiniz. Haklı davanızı destekliyorum.

Okulda çalışan bir taşeron işçi: Temizlik işçisi olarak çalışıyorum. Biz de maaşlarımızı geç alıyoruz. İş güvencemiz hiç yok. İhaleyi yandaşları alınca bizi çıkartacak, kendi insanlarını yerleştirecekler. Zaten sendikalı değiliz. Greif işçilerini destekliyorum. Bu daha başlangıç mücadeleye devam! Kadın işçilere ayrıca selam yolluyorum.

Kızıl Bayrak / Adana

Dershanelerin kapatılması yeni bir özelleştirme hamlesidir!

Dershanelerin kapatılmasıyla ilgili hazırlanan tasarı ilk bakışta hükümetin paralel devlet dediği cemaatle kapışması gibi görünse de aslında bir taşla iki kuş değil, birkaç kuş vurmanın en iyi yolu olmuştur. Tasarı biraz incelendiğinde zaten çarpık ve yetersiz olan eğitimin sermayenin talanına nasıl açıldığı görülecektir.

Tasarıda dershanelerin kapatılmasının yanı sıra, tasarıya eklenen geçici madde ile müsteşar yardımcılarını, Talim Terbiye Kurulu başkan ve üyeleri, tüm genel müdürler, grup başkanları ile 81 il milli eğitim müdürlerinin görevlerinin, “kanun yürürlüğe girdiği tarihte” sona ereceği belirtiliyor.

Tasarı ile yine kanun yürürlüğe girdiği tarihte 4 yıl ve üzeri sürelerle okul müdür ve yardımcısı olanların, bu görevlerinin “hiçbir işleme gerek kalmaksızın” sona ereceği söyleniyor. Ama bu kadarı bir şey değil, dahası var.

Tasarıyla dershaneler kapatılmıyor dönüştürülüyor. Ayrıca özel okula dönüşmek için başvurulara teşvikler veriliyor. Teşvik kapsamında 25 yılına kamuya ait araziler kiraya verilecek, MEB'e bağlı okullar mevcut donanımlarıyla aynı şekilde kiraya verilecek ve **özel okula** giden öğrencilere de maddi destek verilecek, yani bir de böylelikle para aktarılacak.

Bu maddelerden anladığımız kadarıyla, zaten yetersiz olan eğitim kurumları bütün yönetici kadroların görevden alınmalarla kaos içine sokularak eğitim veremez duruma sokulacak. Ardından özel okula dönüştürülmüş okullara öğrenci akışı sağlanarak eğitim veremez duruma gelmiş devlet okullarında

okuyanlardan az buçuk parası olanlar özel okullara yönlendirilecek. Ayağınız alışsın misali verilen teşviklerle özel okula gidenlerin sayıları artırılacak.

Sermaye sınıfının çocuklarının zaten özel okullarda eğitim alıyor oldukları düşünülürse, buradaki asıl amaç işçi ve emekçi ailelerinin cebindeki üç kuruşa göz dikmektir. İşçi ve emekçi aileler, giderlerini daha da kısarak elinde avucunda ne varsa satarak çocuğunun özel okullarda okumasını sağlamaya çalışacaklardır.

Devlet daha önce aynı oyunu engellilerin eğitiminde de yapmıştır. Engeli bireylerin eğitimini kendi bünyesinde daha nitelikli ve daha az maliyetle çözebilecekken bunun yerine teşviklerle özel eğitim kurumlarının açılmasını sağlamıştır. Bu kurumlarda eğitim gören öğrencilerin eğitim giderlerini üstlenerek, özel eğitimin özelleştirilmesini sağlamış, böylelikle engelli bireylerin eğitim umudunu kar amacı güden kurumların insafına bırakmıştır.

Gözünü kar hırsı bürümüş olan sermaye sınıfı ve onun dinci-gerici hükümeti bizlere paran kadar eğitim alabilirsin gerisi beni ilgilendirmez demektedir. Ama asıl sorun iktidarın yaptıkları değil emekçiler adına alanda örgütlü sendikaların ne yaptığıdır. Fakat bu cephede durum pek iç açıcı değildir. Özellikle KESK de yasa geçsin sonuçları üzerinden politika devşirerek sandığa havale etme yolunu tutmuş görünmektedir. Geleceği belli olan bu yasa tasarılarının çöpe atılması için yapılması gerekenleri dün Gezi gösterdi bugün de Greif işçileri göstermektedir. Önemli olan sınıfa karşı sınıf tavrını kuşanarak mücadele etmektir.

F. Can - Eğitim Emekçisi

Grevde bulunan Greif (Sunjüt) işçileriyle dayanışma

Biz, MAN Truck & Bus AG Nürnberg fabrikası işçi temsilcileri olarak, daha iyi iş koşulları için ve sefalet ücretlerine karşı başlatmış olduğunuz mücadelenizi sonuna kadar destekliyoruz.

Sermayedarların çıkarları uğruna ücretlerimiz giderek düşürülmektedir.

Sizler ama bu gelişmelere DUR dediniz. Kendi çıkarlarımızı sadece kendimiz koruyabiliriz.

Bundan dolayı meşru taleplerinizin arkasındayız. Dayanışma ve mücadele dolu selamlarla

MAN Truck & Bus AG Fabrikası İşçi Temsilciliği
-Nürnberg İşçi Temsilciliği

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/08 * 21 Şubat 2014
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezhiz Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Greif'ta işçi demokrasisi

Greif işçileri, tabandan örgütlenme ve inisiyatif alma konusunda etkileyici bir pratik sergiliyorlar. Böylesine büyük bir direnişin üstesinden gelebilmelerinin sırrı da burada. Çünkü az sayıda deneyimli ve sınıf bilinçli işçiye rağmen direniş, yüzlerce işçinin zihinsel ve pratik enerjisine dayanıyor. Böylelikle en zor ve çetrefil sorunların üstesinden kolaylıkla geliniyor.

Söz, yetki, karar işçilerde!

Mücadelenin yürütülmesi ve fabrikadaki günlük yaşamın örgütlenmesinde bütün işçiler söz ve karar hakkına sahipler. Sorunlar ve gündemler bölüm komitelerinde tartışılıyor, bölüm komitelerinde alınan kararlar ve ortaya çıkan eğilimler, günde iki kez toplanan genel toplantıda yeniden ele alınıyor. Böylelikle hem sorunlar çözülüyor, hem de mücadelenin nasıl ilerleyeceği kararlaştırılmış oluyor. Elbette Greif'te öncü işçilerden oluşan, içerisinde sendika temsilcilerinin de yer aldığı merkezi bir komite de mevcut. Ama bu komite işçilerin aşağıdan oluşan iradesi dışında bir karar alamıyor. Komitedeki işçilerin herhangi bir ayrıcalığı bulunmuyor.

İlişkilerde açıklık!

Greif'teki yaşamın en önemli yanlarından bir diğeri de, ilişkilerin açıklık temelinde kurulmuş olmasıdır. Öyle ki temsilcilerin yaptığı tüm görüşmeler işçilerin bilgisi dahilinde gerçekleşiyor ve hemen tüm ayrıntılar işçilere olduğu gibi aktarılıyor. Ama zaten çok zorunlu durumlar dışında hemen tüm görüşmeler işçilere açık ortamlarda gerçekleştiriliyor. Elbette açıklık ilkesinin uygulanmasında bir istisna var ki, bu da direnişin güvenliğiyle ilgili. Bu istisna dışında fabrikadaki öncü işçiler, açıklık ilkesini uygulamakta büyük bir hassasiyetle davranıyorlar. Öyle ki bunu yaptıkları için, gizli kapaklı işler çeviren bozuncular kısa sürede ayıklanıyorlar.

İşçi demokrasisi disiplinin temeli

İşte bu işçi demokrasisi, karar süreçlerine tüm işçilerin katılımını sağladığı gibi aynı zamanda sağlam bir disiplinin de zemini haline gelmiş durumda. Bu disipline daha fabrikanın giriş kapısından itibaren görmek mümkün. Hemen her bölümde görevli işçiler başlarında kendilerine buyuran herhangi bir kimse olmadan işlerini belli bir düzende ve kararlılıkta, ama aynı zamanda büyük bir şevkle yerine getiriyorlar. Özellikle güvenlikle ilgili işlerde büyük bir ciddiyet göze çarpıyor. Bununla birlikte ise işçiler arasında büyük bir sevgi ve saygı bağı hissediliyor.

Kısacası Greif'ta direniş kendi kültürünü, değerler sistemini ve demokrasisini kurarak büyüyor. Bu ise Greif direnişini güçlendiriyor, onu daha fazlası için cesaretlendiriyor. Öyle ki işçiler arasında fabrikayı yönetmek sözü sıklıkla telaffuz ediliyor ve geri bilince sahip işçiler dahi bu tür bir iddiayı içtenlikle sahipleniyor.

"Doğrudan demokrasi" mi dediniz?

Son bir nokta olarak belirtelim ki, Haziran Direnişi'nde kendiliğinden hareketin örgütsüzlüğünü yücelten, aşağıdan yükselen kitle inisiyatiflerine "doğrudan demokrasi" adına abartılı övgüler dizen, buna karşılık siyasal örgütlenmeyi küçümseyen bazı siyasal güçler, Greif işçilerinin sendika bürokratlarına karşı bağımsız örgütlenmelerini ya görmezden geliyor ya da dosdoğru onların bu tutumlarına karşı geliyor. DİSK bünyesinde bazı ilerici sendikacıların ibretlik tutumları buna örnektir. Kendi bürokratik ayrıcalıkları sözkonusu olduğunda bağımsız işçi inisiyatiflerinden olabildiğine korkuyorlar ve bunun için de sendikal demokrasi adına söyledikleri hemen her şey lafta kalıyor. Örgütsel disiplin adına işçileri sendikal bürokrasiye boyun eğmeye zorluyorlar.

Ama onlar ne yaparlarsa yapsınlar Greif işçileri, yollarından yürümeye devam ediyorlar. Sözde değil pratikte "doğrudan demokrasi"yi inşa ediyorlar. Her geçen gün de dişle tırnakla var ettikleri yapıyı büyütüyorlar.